

Hung Thần

Contents

Hung Thần	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Hiện Tại - Chờ Đợi (1)	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Chờ Đợi (2)	7
3. Quyển 1 - Chương 3: Chờ Đợi (3)	12
4. Quyển 1 - Chương 4: Chờ Đợi (4)	17
5. Quyển 1 - Chương 5: Chờ Đợi (5)	22
6. Quyển 1 - Chương 6: Chờ Đợi (6)	29
7. Quyển 1 - Chương 7: Gặp Lại (1)	33
8. Quyển 1 - Chương 8: Gặp Lại (2)	39
9. Quyển 1 - Chương 9: Gặp Lại (3)	44
10. Quyển 1 - Chương 10: Gặp Lại (4)	49
11. Quyển 1 - Chương 11: Gặp Lại (5)	54
12. Quyển 1 - Chương 12: Gặp Lại (6)	59
13. Quyển 1 - Chương 13: Ở Chung (1)	64
14. Quyển 1 - Chương 14: Ở Chung (2)	69
15. Quyển 1 - Chương 15: Ở Chung (3)	74
16. Quyển 1 - Chương 16: Ở Chung (4)	80
17. Quyển 1 - Chương 17: Ở Chung (5)	85
18. Quyển 1 - Chương 18: Ở Chung (6)	88
19. Quyển 1 - Chương 19: Thay Đổi (1)	94
20. Quyển 1 - Chương 20: Thay Đổi (2)	100
21. Quyển 1 - Chương 21: Thay Đổi (3)	104
22. Quyển 1 - Chương 22: Thay Đổi (4)	108
23. Quyển 1 - Chương 23: Thay Đổi (5)	113
24. Quyển 1 - Chương 24: Ngu Ngốc (1)	118
25. Quyển 1 - Chương 25: Ngu Ngốc (2)	133
26. Quyển 1 - Chương 26: Ngu Ngốc (3)	139
27. Quyển 1 - Chương 27: Ngu Ngốc (4)	145
28. Quyển 1 - Chương 28: Ngu Ngốc (5)	152
29. Quyển 1 - Chương 29: Ngu Ngốc (6)	157
30. Quyển 1 - Chương 30: Nhà Mới (1)	163
31. Quyển 1 - Chương 31: Nhà Mới (2)	169

Hung Thần

Giới thiệu

Biên tập: Bin, Tử Hi, Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, giới giải trí, chất phác trung khuyến tâm ngoan thủ lạt công x bằng s

1. Quyển 1 - Chương 1: Hiện Tại - Chờ Đợi (1)

Sinh nhật lần hai mươi mốt tuổi của Lý Huỳnh Lam vừa qua vài ngày, Bạch Huy đã bao chọn cả một gian phòng hoàng kim ở khách sạn Hòe Sơn mở tiệc chúc mừng. Lý Huỳnh Lam đến, nhưng cậu chỉ ở đó chưa tới ba mươi phút đã rời đi, thừa dịp gọi một cốc nước, ăn một miếng bánh ngọt, ngoài ra một cọng rau cũng chưa động, mông cũng chưa ngồi vào ghế.

Thế nhưng Bạch Huy vẫn cao hứng, vô cùng cao hứng, hắn còn cảm thấy cực kỳ mở mày mở mặt. Không ít học viên của trường điện ảnh U cũng đến đây, có người cùng lớp, kẻ có tiếng trong giới, hay những cái tên chẳng lớn cũng chẳng nhỏ, tất cả mọi người đều nhìn ra kẻ xưa nay mắt cao hơn đầu Lý Huỳnh Lam hôm nay đã khiến Bạch Huy nở mày nở mặt thế nào.

Hôm ấy, Lý Huỳnh Lam còn có lịch quay quảng cáo, cậu hiện tại bề bộn nhiều việc, trường học hiếm khi cho tan sớm, một phần do Bạch Huy đã đẩy tới đẩy lui cái ngày chúc mừng này không biết bao nhiêu lần, chỉ đợi cậu có thời gian rảnh rỗi, nên chẳng ngại bản thân có chút mệt mỏi, Lý Huỳnh Lam vẫn tới.

Học viên đến chúc mừng rất nhiệt tình, thế nhưng không ai dám quá đà, bởi tất cả đều đã từng nghe lời đồn đại về vị thiếu gia không nóng không lạnh tính tình lãnh đạm này, sau lại thấy mấy tin này cũng chẳng phải lời đồn vô căn cứ, thế nên ai cũng biết điều mà kiềm chế.

Nhưng chẳng cần bọn họ biểu hiện thế nào, trước đó Bạch Huy cũng đã chuẩn bị tốt, hắn thậm chí còn thuê vệ sĩ, phòng trừ ngộ nhờ điều gì lại khiến Lý Huỳnh Lam có ấn tượng không tốt về mình. Cái lúc Lý Huỳnh Lam phải đi, Bạch Huy cũng không dám ở lại lâu, còn chu đáo tự mình tiễn người ra ngoài.

Lúc này vừa vào tháng sáu, chưa đến giữa hè, Bạch Huy đứng trước cửa ân cần nói “Thời tiết nóng đến quá gở, đến xe tôi ngồi đi, lái xe đang chờ đằng kia.”

Lý Huỳnh Lam không nghĩ ngợi gì mà lắc đầu, một phần vì trang phục ngày hôm nay của cậu, chàng vạng ngày hôm nay cậu có lịch chụp hình, trên người chỉ mặc một bộ quần áo thể thao, áo phông màu xanh ngọc bích càng khiến làn da của cậu trở nên đặc biệt trắng phớt cùng quần thể thao và giày chơi bóng. Cậu rất cao, có lẽ bởi khuôn mặt nhỏ, thế nên trông vào còn cao hơn so với thực tế, khi nói chuyện với Bạch Huy luôn hơi rũ mắt nhìn xuống dưới. Mái tóc dài che khuất nửa trán, nương theo hai má xoa xuống dưới, lộ ra ngũ quan đẹp đẽ như một pho tượng tinh xảo nhẵn nhụi, vẻ mặt trong trẻo mà lạnh lùng tựa hồ được tạc bằng băng.

Bạch Huy có phần vui sướng, chủ yếu do hắn tiếp xúc với Lý Huỳnh Lam mới có vài lần, đừng nói đến khoảng cách gần như thế này, lại càng khiến hắn có chút không tự chủ được mà thần hồn điên đảo. Giờ phút này cũng vậy, đầu hắn vẫn trì trệ cho tới khi đối phương bỏ lại một câu “Tôi có xe.” và một chiếc xe từ đằng xa cũng chậm rãi tới gần, Bạch Huy mới phục hồi tinh thần lại, thấy Huỳnh Lam vốn định tiến lên, vậy mà mới hai bước đã dừng, yên lặng nhìn chằm chằm vào điều gì đó, không nói lời nào.

Nhân viên phục vụ bãi đậu xe vừa mở cửa ra, Bạch Huy bên cạnh cũng phát hiện ra vấn đề, nổi cáu xồng

lên máng.

“Lốp xe sao lại thế này? Lúc đến còn nguyên hiện giờ đã xẹp một nửa? Mấy người rút sạch khí rồi sao? Gọi quản lý các người đến!”

Nhân viên phục vụ nọ vội xuống xe giải thích “Tiên sinh, thực xin lỗi.”

Giọng gã tựa hồ nghe thật vụng về, không giao hoạt từ chối trách nhiệm, nhưng cũng chẳng đưa đẩy giải thích gì, chỉ lặp đi lặp lại lời xin lỗi, âm điệu trầm thấp, ngữ điệu thông thả, so với Bạch Huy đang nổi khùng, thật sự khiến người ta chẳng mấy lưu tâm.

Biểu hiện của gã trong mắt Bạch Huy biến thành chột dạ, hơn nữa người này rất cao, so với Bạch Huy cao một mét tám còn hơn phân nửa cái đầu, mi mắt buông rũ xuống không dám nhìn thẳng vào người trước mắt càng khiến gã lộ vẻ cực kì thành khẩn.

Vì thế, lòng kiêu hãnh của Bạch Huy càng tăng vọt, một tràng gió huân trong miệng văng ra ngoài, khiến nhân viên kia càng á khẩu không trả lời được, toàn thân căng cứng, y hệt một con chó nghèo túng.

Bạch Huy trên mặt thật tức giận, nhưng trong lòng hắn thì vui rất nhiều, bởi hắn vì Lý Huỳnh Lam mà ra tay, vì Lý Huỳnh Lam vừa rồi mới đứng yên nhìn chăm chăm nơi này, Bạch Huy cảm giác chính mình đã thật nhập diễn xuất thần, biểu hiện của hắn bây giờ khiến một người quan trọng thưởng thức, chuyện này khiến người ta vui mừng cỡ nào.

Sau đó Lý Huỳnh Lam mở miệng, nội dung là lời khuyên nhủ mà Bạch Huy đã dự kiến.

Lý Huỳnh Lam nói “Quên đi.”

Và Bạch Huy dĩ nhiên là không muốn, hắn cao hứng “Huỳnh Lam không hiểu rồi, bây giờ lắm người lừa gạt, cậu không muốn truy bọn họ lại coi cậu là đồ ngốc, hơn nữa chỗ này là do tôi quản lý, tôi phải nói.” Dứt lời lại nổi đóa với người trước mặt.

Bạch Huy tự nhận là do có rèn luyện hằng ngày, hắn tuy không hay đánh nhau với người khác, nhưng mỗi câu hắn nói đều có thể khiến người ta cảm thấy được xuất thân cao quý của hắn, cái loại kiêu ngạo này mới động vào lòng tự ái lớn nhất của đối phương.

Nhân viên phục vụ kia vẫn chỉ đứng đó, hai tay không hề phản kháng buông thông xuống, mặc cho Bạch Huy trách móc, thái độ trầm mặc của gã cộng với thân hình cao lớn càng khiến gã giống như một bức tường, cho dù Bạch Huy có nói thế nào cũng không hết tức, nói gì đều bị bức tường kia bắt giác cản phá lại, nên càng uất ức.

Ngay lúc Bạch Huy cơ hồ muốn nhảy lên cho người kia một cước, một tiếng quát khê bỗng vang lên.

“Tôi nói quên đi!” Giọng Lý Huỳnh Lam lạnh như băng, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Bạch Huy sững sốt, miệng không khép lại được, nhất thời xấu hổ tiến thoái lưỡng nan. Theo hẳn biết, Lý Huỳnh Lam xưa nay tính tình lạnh lùng thờ ơ, đối với ai cũng chẳng nhiệt tình, ngoại trừ đóng phim hay quay chụp bên ngoài, biểu hiện hỉ nộ ái ố đều vô cùng keo kiệt, vui vẻ đã hiếm, tức giận lại càng hiếm, huống chi là lời nói vừa rồi.

Bạch Huy nhìn Lý Huỳnh Lam, Lý Huỳnh Lam lại đang nhìn gã phục vụ kia, mà gã vẫn chỉ cúi đầu như trước.

Không khí như đông nghẹt lại, ngay lúc Bạch Huy đang cân nhắc phải nói thế nào để đưa Lý Huỳnh Lam trở về, lại có tiếng nói ở đâu vang lên.

Một cô gái ngồi trong một chiếc xe mui trần màu đỏ phất tay về phía này, cô cười nói với Bạch Huy. “Bạch thiếu, thế nào lại tức giận thế, ai giết bố anh à?” Bạch Huy vừa định nổi đóa, cô gái kia đã chuyển hướng sang Lý Huỳnh Lam, giọng nói lập tức ôn nhu “Huỳnh Lam, sao thế?”

Lúc này, quản lý khách sạn Hòe sơn đại khái cũng nghe ra động tĩnh nơi này, hẳn mang theo khuôn mặt tươi cười, giải thích với khách xe mới từ gara ra đi phải vào mấy miếng thủy tinh phiến toái vừa vặn làm thùng lớp xe, mong Bạch Huy thông cảm, lại nói sẽ chỉ bảo nhân viên phục vụ nọ.

Lý Huỳnh Lam nhìn bóng dáng cao gầy kia dần dần chìm vào bóng đêm, thì bắt đầu không thoải mái tham gia nói chuyện nữa, dưới ánh mắt nôn nóng buồn chán của Bạch Huy, xoay người đi tới trước mui trần màu đỏ đằng xa.

Bạch Huy chỉ có thể trở mắt nhìn cửa xe đóng lại, quay đầu rồi phóng đi, chỉ để lại một vạch khói nhỏ.

Vương Nghi Hoan liếc mắt sau đôi kính râm nhìn Lý Huỳnh Lam, lẩm bầm “Quen à?”

Lý Huỳnh Lam dựa lưng vào ghế tựa, nghi hoặc nhìn lại.

Vương Nghi Hoan bổ sung “Cậu và gã nhân viên kia?”

Lý Huỳnh Lam mím môi lắc đầu.

Vương Nghi Hoan tiếp tục căn nhắc “Thế cậu nhìn chăm chăm vào người ta để làm cái gì, tuy rằng anh trai đó bộ dạng rất tốt, thế nhưng sở thích cậu sao kỳ dị vậy, mà không ngờ phục vụ ở Hòe Sơn bây giờ tổ chức cũng không tồi. Nhân viên phục vụ khách sạn Hòe Sơn cao lớn như vậy thật giống người mẫu.”

“Tôi thích gì cơ?” Lý Huỳnh Lam kỳ quái, tiện đà hỏi “Gã trông thế nào?”

Vương Nghi Hoan kỳ quái “Cậu coi người ta nửa ngày đối phương trông thế nào cũng không rõ?”

Lý Huỳnh Lam quả thật không nhìn rõ, vì gã phục vụ kia đứng nơi quá tối, ánh sáng không chiếu đến nửa người, thậm chí còn cúi đầu, nhưng cậu biết cổ tay gã có một vết màu đỏ sậm, giống như một vết máu khô.

Thấy Lý Huỳnh Lam không phản ứng, Vương Nghi Hoan lại nói “Dạng người cậu thích, ừm, tôi nghĩ là... bề ngoài phải đẹp, cao, gầy, khỏe khoắn, tính cách phải ôn nhu thành thật, khiêm tốn, đầu óc thông minh, đa trí, suy nghĩ nhạy cảm, càng miễn bàn đến thân thủ dũng mãnh, phản ứng nhanh... Nghe như hàng thông thường, nhưng nghĩ kĩ ra lại toàn bộ mâu thuẫn, thành thật không phải là có gì nói đấy hay sao? Sao còn có thể nhạy cảm được? Hơn nữa đàn ông đẹp bây giờ sao còn có thể khiêm tốn? Đúng là mơ mộng.”

Lý Huỳnh Lam nhìn ra ngoài, không nói chuyện, xe sắp tiến vào vườn hoa Lục Nham đã nhìn thấy người giúp việc của Lý gia đứng chờ phía trước.

“Sao, chẳng lẽ tôi nói không đúng?” Vương Nghi Hoan dừng xe lại hỏi, chuyện này chính là do Lý Huỳnh Lam lần trước uống rượu không cẩn thận nói ra, lúc ấy cô rất ngạc nhiên, hóa ra trong lòng thiếu niên luôn mang cái vẻ lạnh lùng cấm dục ấy cũng có tính toán không muốn người ta biết, thế nhưng chuyện đó đối với cô cũng chẳng ảnh hưởng gì, chỉ là cô luôn muốn biết những mảng tối trong lòng đối phương, và dù sao đi nữa Vương Nghi Hoan cũng hiểu rằng trên thế giới này chỉ có mình cô dám nói với Lý Huỳnh Lam như vậy.

Lý Huỳnh Lam tháo dây an toàn, rồi bồng gật đầu với cô “Cậu nói đúng, tôi vẫn luôn tìm một người, nếu một ngày cậu gặp anh, nhất định phải nói cho tôi biết.”

Về mặt Lý Huỳnh Lam khiến Vương Nghi Hoan ngắc ngẫn trong phút chốc, đợi một lát cô mới kịp phản ứng “Tôi đã gặp, người ấy không phải là Chu Chí Thành sao?”

Lý Huỳnh Lam làm bộ không nghe thấy, trực tiếp đẩy cửa xuống xe.

Vương Nghi Hoan phía sau dường như vẫn chưa từ bỏ ý tốt giúp bạn “Chu Chí Thành ư nhìn, tính tình tốt, quan trọng nhất là đối xử với cậu rất tốt, cậu có chuyện gì không hài lòng trực tiếp nói với cậu ta, tôi tin là cho dù cậu muốn cậu ta biến thành loại nửa người nửa thú cậu ấy cũng đồng ý...”

Thế nhưng, cho dù cô có nói bao nhiêu đi chăng nữa, Lý Huỳnh Lam vẫn không quay đầu lại, đi thẳng vào căn nhà. Vương Nghi Hoan bất đắc dĩ bĩu môi, rồi vừa đạp ga, vừa móc điện thoại đang không ngừng rung trong túi ra. Màn hình hiện người gọi: Chu Thật Thà.

“... Được rồi con mẹ nó, ngài có thể đừng quan tâm đến tôi nữa được rồi, tôi vừa đưa cậu ta về nhà.” Vương Nghi Hoan đánh lái ra ngoài vườn hoa Lục Nham. “Cậu ta không uống rượu, chỉ là hơi mệt một chút... Cậu dài dòng với tôi làm rắm gì, cậu ta đúng là chẳng nể mặt Lý gia, nhưng cũng phải nhìn quan hệ của biểu cữu Bạch gia cơ chứ, Huỳnh Lam có thể không đi sao, hơn nữa tên khốn Bạch Huy căn bản là chẳng có gan làm kẻ cướp, không bắt nạt Huỳnh Lam đâu! Ngày mai? Ngày mai Huỳnh Lam như còn phải chụp quảng cáo, chính là cái hăng đồ thể thao gì đó ấy... Sao cậu không tự gọi điện mà hỏi, trể cái gì hiện tại mới có mất giờ? Cậu sợ quấy rầy cậu ta sao không sợ quấy rầy tôi...”

Cả dọc đường lú rú, chiếc mũ trần màu đỏ dần biến mất trong màn đêm...

Mà đầu kia, Lý Huỳnh Lam đẩy cửa vào nhà, ngênh đón cậu là bóng tối dày đặc, chỉ còn vài đốm sáng nhàn nhạt hắt ra từ thư phòng, có lẽ là Lý lão gia đang còn bận rộn.

Lý Huỳnh Lam không quấy rầy ông, trực tiếp lên lầu, tắm rửa xong xuôi thì gục trên giường ngủ. Cậu gần đây chỉ ngủ được khoảng bốn năm giờ, vốn cực kỳ buồn ngủ, vậy mà lẫn lộn một lúc, đôi mắt Lý Huỳnh Lam vẫn mở thật to. Tứ chi mỗi mệt, tinh thần cũng xuống dốc, đồng hồ báo thức bên cạnh đã điểm hai giờ sáng, Lý Huỳnh Lam bất đắc dĩ mở ngăn kéo tìm thuốc, rồi lại xuống lầu lấy nước.

Vừa mở cửa phòng bếp đã nghe thấy tiếng bước chân, Lý Huỳnh Lam quay đầu lại thì thấy một ông cụ nho nhã quắc thước đang tiến lại gần.

“Ông ngoại” Lý Huỳnh Lam gọi.

Ông cụ, hay chính là ông ngoại của Lý Huỳnh Lam, Lý Nguyên Châu nhìn thấy thuốc ngủ trong tay cậu không khỏi nhíu mày lại “Không ngủ được?”

Lý Huỳnh Lam day trán “Gần đây làm việc và nghỉ ngơi không điều độ, không sao ạ.”

Lý Nguyên Châu nhìn cậu một lát, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói “Mẹ con sao chưa về?”

Hỏi xong mới phát hiện câu này vô nghĩa đến mức nào, Lý Huỳnh Lam không lên tiếng, Lý Nguyên Châu cũng có chút bất đắc dĩ, hai người đều trầm mặc, một lúc lâu, Lý Huỳnh Lam mới mở miệng “Ông ngoại, cháu lên lầu ngủ, ngày mai phải đi làm.”

Lý Nguyên Châu vuốt cằm “Sáng mai ta gọi tài xế đến đón, đừng quá mệt mỏi, chú ý nghỉ ngơi.”

Lý Huỳnh Lam gật đầu.

Lý Nguyên Châu nhìn bóng dáng cậu chậm rãi rời đi, rồi lại vô thanh vô tức ra ngoài, nếp nhăn giữa mi tâm lại càng thêm sâu.

Lý Huỳnh Lam trở lại phòng, uống thuốc xong rồi lên giường ngủ, trở mình vài lần, rốt cuộc không nhện được mà thò tay xuống dưới gối, mãi đến khi lòng bàn tay chạm đến một vật tròn nhỏ cỡ đồng tiền xu, Lý Huỳnh Lam gắt gao nắm chặt nó lại trong tay, vật kia giống như một liều thuốc an thần bình thường, cộng với tác dụng của thuốc ngủ, cậu cuối cùng mới thả lỏng cơ thể, dần dần tiếng vào giấc mộng...

2. Quyển 1 - Chương 2: Chờ Đợi (2)

Tuy rằng đã uống thuốc, nhưng ngày hôm sau Lý Huỳnh Lam vẫn tỉnh dậy sớm, ngẩn ngơ trên giường một lát rồi mới đi rửa mặt chải đầu xuống lầu.

Lý Nguyên Châu đã ngồi vào bàn ăn từ khi nào, tinh thần ông cụ rất tốt, vừa mới đánh xong một bộ quyền, mặt không đổi sắc khí không suyễn, gọi người giúp việc mang cháo cho Lý Huỳnh Lam.

“Hôm qua về từ bao giờ?” Lý Nguyên Châu hỏi chuyện một người phụ nữ quá tứ tuần.

Người phụ nữ kia múc một muôi cháo vào tô, trả lời “Từ tờ mờ sáng”, rồi cầm đưa tô cháo cho Lý Huỳnh Lam, rồi nói “Lúc về thấy Tiểu Quân hơi sốt, tôi nấu cho cô ấy chút rượu trà.”

“Ừ, tôi đến công ty rồi tối về, chút nữa lại gọi bác sĩ đến đây một chuyến đi.”

Lý Huỳnh Lam lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện, chẳng nói thêm một lời, mãi cho đến khi cậu đứng dậy, Lý Nguyên Châu mới bảo “Đi xem mẹ con đi, nó bị bệnh.”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, gật đầu. Thế nhưng cậu vẫn trở về phòng trước, tìm một bộ quần áo để thay, gọi cuộc điện thoại cho trợ lý, rồi mới chậm rì rì tới phòng Lý Tiểu Quân.

Trong phòng tối om, tấm màn cửa dày đã che hết cả ánh sáng trong phòng, không khí nồng nặc mùi thuốc tẩy hòa lẫn với mùi rượu gay mũi.

Lý Huỳnh Lam tiến vào, đứng cách giường khoảng ba bước chân, người trên giường vẫn còn ngủ say, chần chừ lại thành một đống, chỉ lộ ra vài lọn tóc, thoát nhìn rất giống ổ chó.

Một chốc, đệm giường hơi giật giật, nghe ra một tiếng ưm, rồi một giọng lè nhè sai bảo.

“Tôi khát nước... Cô Tạ lấy dùm tôi chén nước...”

Lý Huỳnh Lam vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi Lý Tiểu Quân quát liên hai tiếng, giống như không có được câu trả lời mong muốn, chị không nhịn được mà mắng người. Vừa nghe những lời lẽ cay nghiệt ấy, Lý Huỳnh Lam lập tức ra khỏi phòng.

Lúc xuống lầu thì bác sĩ đã đến đang cùng Lý Nguyên Châu nói chuyện trong phòng khách, Lý Huỳnh Lam lặng lẽ mở cửa, đã thấy trợ lý Vạn Hà bên ngoài đang đợi cậu.

Lý Huỳnh Lam chỉ nói với anh ta “Hôm qua để xe ở khách sạn.” sau đó ra phía sau ngồi, nhắm nghiền hai mắt.

Vạn Hà chỉ vuốt cằm, cái gì cũng không hỏi, nổ máy chạy xe thẳng đến khu cao ốc giải trí Ánh Sáng. Chung quanh trung tâm thành phố U chỉ thấy cao ốc san sát nhau vô cùng náo nhiệt, dòng xe ngày càng đông, xe trước nối xe sau chờ đợi, nửa ngày cũng không nhích lên được.

Tình huống kẹt xe này cũng không phải chuyện hiếm, thế nên Vạn Hà vẫn vô cùng kiên nhẫn mà chờ đợi đằng trước chậm rãi nhích từng chút một. Anh chú ý tới Lý Huỳnh Lam, vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ nãy giờ. Vạn Hà đưa mắt nhìn về theo hướng đó, hòa nhã giải thích “Phía quảng trường Tây đang xây hai trung tâm thương mại, hai ngày trước đã bắt đầu khởi công, công trường ở gần công ty quá, thế nên hôm trước anh Phan có dặn tôi đưa cậu vào phòng trong nghỉ, chỗ đó yên lặng lắm.”

Thấy đối phương không đáp lại, Vạn Hà lại nói “Hai hạng mục lần này đều do bên Không Thái đầu tư, rất xa xỉ, chính ra lại rất hợp với hình tượng của chúng ta dự định. Anh Phan nói muốn thử sức.” Hạng mục này được đầu tư rất lớn, thế nhưng nếu không phải nhờ quan hệ nhiều năm của Lý Huỳnh Lam, Vương Nghi Hoan, và Phan Minh Câu, bên Không Thái có lẽ sẽ không đáp ứng.

“Hơn nữa định hướng của chúng ta năm nay là... Huỳnh Lam!!!”

Vốn là Vạn Hà đang nghiêm túc nói, bỗng nhìn sang kính chiếu hậu đã thấy Lý Huỳnh Lam đứng dậy, anh mới ý thức được cậu dường như đang muốn mở cửa xe ra ngoài. Chiếc xe đang dần thoát khỏi luồng tắc, xe cộ trên đường bắt đầu tăng tốc. Vạn Hà hoảng sợ, theo bản năng xoay người nhào ra phía đằng sau kéo Lý Huỳnh Lam trở về, cửa xe mới mở một nửa, bên cạnh đã có mấy chiếc xe phóng xẹt qua, chỉ một xúu nữa thôi đã giết chết Lý Huỳnh Lam, tiếng còi xe phía sau inh ỏi.

“Cậu định làm cái gì?” Vạn Hà hoảng hốt, lập tức bấm khóa cửa xe.

Lý Huỳnh Lam dựa ra sau ghế, hiếm khi trên mặt lộ ra một tia mê mang, cậu chỉ vào phía quảng trường “Tôi hình như thấy...” Nói một nửa, bản thân cậu dường như lại hiểu rằng không đúng, nên ngậm miệng lại.

Vạn Hà thấy cậu cúi đầu, khe khẽ thở dài “Cậu lại mất ngủ?”

Lý Huỳnh Lam không nói chuyện, một giây sau vuốt phẳng lại chỗ áo bị kéo, ngồi ngay ngắn, trên mặt đã khôi phục biểu tình như lúc đầu “Xin lỗi, tôi nhất thời hoảng loạn, lần sau sẽ chú ý, lái xe đi.”

Vạn Hà theo Lý Huỳnh Lam đã ba năm kể khi cậu vừa mới ký hợp đồng với công ty giải trí Ánh Sáng. Anh vừa là trợ lý, vừa là đại diện, tuy nói là để chăm sóc hằng ngày, nhưng thực ra Lý Huỳnh Lam vốn vô cùng cẩn thận, tự bản thân cậu cũng có thể sắp xếp mọi thứ gọn gàng ngăn nắp, không ỷ vào thân phận đặc biệt mà vênh mặt hắt hăm sai khiến, cho tới giờ vẫn luôn để Vạn Hà yên tâm.

Nhưng cậu vẫn còn là một sinh viên, lẩn lộn ở trong giới khó tránh khỏi có áp lực, hơn nữa Vạn Hà nhớ rõ Phan Minh Câu luôn nói anh phải chú ý tới thể trạng của Lý Huỳnh Lam, tuy rằng Vạn Hà cảm thấy cậu rất khỏe mạnh có chuyện gì đâu, nhưng vì anh Phan đã nói như thế, nên cho tới giờ vẫn luôn để bụng chuyện này.

Vạn Hà vừa suy nghĩ, vừa lái xe.

Chờ cho lúc đến công ty, hai người cùng nhau lên lầu. Giải trí Ánh Sáng nằm trên tầng 3, 4, 5 của tòa nhà này, quy mô không lớn cũng chẳng nhỏ, dù sao thì công ty mới thành lập vài năm mà thôi, thời điểm Lý Huỳnh Lam ký hợp đồng với bên công ty, tài nguyên nơi vẫn chưa phong phú, nhưng chuyện này chẳng ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu, dù sao cậu cũng chính là minh tinh đầu tiên được Phan Minh Câu bồi dưỡng.

Phan Minh Câu hôm nay cũng tới, đáng ra Lý Huỳnh Lam sẽ đến nghe y thông báo vài chuyện quan trọng, nhưng vừa mới đến hành lang bên ngoài văn phòng đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng la mắng, nhân viên xung quanh vội vàng chạy trốn, phạm vi mười thước đều không có kẻ nào dám tiếp cận.

Vì thế Vạn Hà ý bảo Lý Huỳnh Lam cứ ở đứng ngoài chờ, còn mình liều chết gõ cửa văn phòng.

Lý Huỳnh Lam dựa lưng vào tường, chỗ cậu đứng gần lối rẽ nhỏ, sau chiếc bình hoa rất lớn, đợi một lát chợt nghe thấy tiếng bước chân đi về hướng này, cùng với tiếng cười đùa ríu rít. Tiếng bước chân vang đến gần đó thì dừng lại, chỉ còn tiếng cười đùa không ngừng.

“Tình hình này... anh Phan đến hả?” Giọng nữ A thì thầm.

“Kiểu này thì ngoài ông ra còn ai?” Giọng nữ B đáp.

A: “ À... đã bốn tháng rồi, còn là vì Lý Huỳnh Lam...”

B: “Xuyt, nói bé thôi, không lẽ ông vì cô à, người ta là thân thích của ông chủ, nếu không vì sao người như anh Phan mà lại suốt bao năm nay không tuyển thêm người mới chứ, mấy chuyện cón con khác không khiến ông quan tâm đâu.”

A: “Chắc, công nhận đầu thai thật là cả một kỹ thuật, hâm mộ quá đi mất. Loại người nhỏ bé như chúng ta chỉ dám ôm hi vọng cón con mà thôi. Nói không chừng ngày nào đó anh Phan sẽ phát hiện ra sức hút của chúng ta, rồi đồng ý nâng đỡ thì sao?”

B bị cô gái kia chọc cười: “Cái gì mà sức hút? Khuôn mặt á? Tôi nói hiện giờ khuôn mặt chẳng đáng được mấy đồng đâu. Cô xem, gã công nhân dưới lầu kia không chừng còn đẹp hơn cả minh tinh thần tượng.”

“Nói vậy... Ô, đúng là rất đẹp trai!” A không biết nhìn thấy cái gì, giọng nói cao hân lên “Khuôn mặt nhìn nghiêng rất giống Hạ Tuấn Đồng, mũi còn cao như vậy. Buồn cười thật, công nhân bây giờ khéo đi cướp miếng ăn của minh tinh cũng được chứ nhỉ?”

B giục “Nhanh lên, lấy điện thoại ra chụp ảnh mau, nhất định phải post lên Weibo mới được.”

A lại do dự “Tôi mặc kệ, cô chưa được lăng xê đâu, công ty nhờ đuổi việc thì sao, muốn chụp thì tự cô chụp

đi.”

B: “Vây... Tiếc thật, nhưng mà hơi xa, không chừng đến gần lại có khi lại xấu quắc, cả người hôi rình.”

A đồng ý “Thế nên mới nói, khuôn mặt đàn ông là chuyện cỏn con, danh lợi quyền lực mới là quan trọng, bằng không cho dù lớn lên có đẹp tới mấy cũng vô dụng, chỉ có thể làm cu li trên đường...”

B cũng đồng ý “Tuổi trẻ đã phải đi làm mấy việc này, có lẽ là đầu óc ngu ngốc bằng cấp thấp, nói không chừng còn từng giết người...”

Hai người nói đến hứng khởi, vừa nói vừa ha ha cười, được một lúc lại nhớ tới phòng lãnh đạo ở đầu kia nên vội vàng bỏ chạy.

Đợi cho bên cạnh trở lại an tĩnh, Lý Huỳnh Lam mới bước ra từ phía sau bình hoa, cậu chạy vội đến bên cửa sổ. Đúng như Vạn Hà nói, kể bên cao ốc ánh sáng đang khởi công hai công trình, cách một đoạn phố. Lý Huỳnh Lam tỉ mỉ nhìn một hồi, rốt cuộc mới thấy một bóng dáng cao gầy sau những giàn giáo. Nhưng không kịp để Lý Huỳnh Lam nhìn kỹ, người nọ đã cúi thấp người đi xuống, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Vạn Hà mở cửa gọi vài lần Lý Huỳnh Lam mới xoay đầu lại.

“Sao vậy? Anh Phan gọi cậu vào.”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, ngoảnh đầu ngoái nhìn ra chỗ vừa rồi một lúc, sau đó mới chậm rãi sải bước.

Phan Minh Câu ngồi sau bàn làm việc, đang gọi điện thoại, thấy Lý Huỳnh Lam thì ra hiệu cho cậu ngồi xuống, nói thêm hai câu nữa rồi mới cúp điện thoại.

“A Hà nói cậu không thoải mái hả”

“Không có”, Lý Huỳnh Lam lắc đầu, lại sợ Phan Minh Câu không tin, còn bổ sung “Tôi rất tốt.”

Phan Minh Câu đánh giá một lúc, rồi mới nói “Hãng đồ thể thao Bello vừa gọi nói rất hài lòng với việc quay phim, nếu được có thể sẽ đồng ý ký hợp đồng dài hạn, có cơ hội làm việc với họ nên tôi đáp ứng thay cậu rồi.”

Lý Huỳnh Lam vuốt cằm.

“Còn có mấy kịch bản phim truyền hình gần đây cậu xem qua đi, tuy rằng đất diễn không nhiều, nhưng đều chuyển thể từ truyện tiểu thuyết, nội dung không tồi, nếu thuận lợi có thể phát triển nhiều.”

Phan Minh Câu nói xong, Lý Huỳnh Lam mới gật đầu một cái, bầu không khí thật bình yên, so sánh với mùi thuốc súng trước đó thì lại càng yên tĩnh đến một cách quái dị, hoàn toàn khác biệt với tính cách của Phan Minh Câu ngày thường, thế nhưng những khán giả lâu năm như Vạn Hà lại không hề ngạc nhiên, có lẽ anh ta đã tập mãi thành thói quen rồi.

Bố trí công việc xong, Phan Minh Câu dẫn Lý Huỳnh Lam ra ngoài, thuận tiện chỉ cho cậu phòng nghỉ mới, còn dặn nếu không hài lòng có thể báo luôn.

Chờ Lý Huỳnh Lam rời khỏi xong, Vạn Hà lại không nhịn được hỏi “Anh Phan, kịch bản ‘Tiên cung’ đó được mời đóng nam chính mà?” Như thế nào bỗng nhiên lại trở vai diễn phụ ‘không nhiều đất diễn’ rồi.

Phan Minh Câu lấy ra một điều thuốc “Cảnh tình cảm của nam chính hơi quá, Huỳnh Lam không làm được.”

Vạn Hà nói “Mấy bộ phim thần tượng diễn xuất cũng tầm tầm thôi, người mới nên tham gia mà học hỏi chứ, chỉ cần có cơ hội thì rèn luyện một chút cũng tốt mà.”

Phan Minh Câu không đáp.

Vạn Hà lại tiếp tục lải nhải “Em cũng biết Huỳnh Lam tương đối bài xích chuyện gần gũi với người khác, nhưng cậu ta đâu còn nhỏ, cũng phải tiếp xúc với mấy người khác giới, một lần không được thì hai lần, mười lần, một trăm lần, thế nào mà chẳng vượt qua. Cái chính là cậu ta quá thẹn thùng mà thôi...” Theo lý thuyết, những lời này không phiền tới anh ta mở miệng, chỉ là Vạn Hà đúng là có chút nóng nảy, thời gian vào giới cũng chẳng phải ngắn, tuy anh ta biết Phan Minh Câu đối với những chuyện này còn quan tâm hơn cả mình.

“Huỳnh Lam... Cơ thể không tốt.” Phan Minh Câu trực tiếp ngắt lời.

Vạn Hà nghe câu này càng cảm thấy khó hiểu, Lý Huỳnh Lam rõ ràng rất tốt, ngày hôm qua quay phim xong còn có thể chạy nhảy, có lẽ nhào lộn cũng không có vấn đề ấy chứ, cậu ta bình thường cũng không phải không vận động được, vì có gì mà cứ nhắc đến vấn đề này anh chỉ nhận được câu trả lời cụt lủn như thế...

“Cậu ấy cần nghỉ ngơi.” Phan Minh Câu lần thứ hai nhấn mạnh, thậm chí còn nhìn thẳng vào mắt Vạn Hà.

Vạn Hà ngậm miệng, anh hiểu rõ, đây không phải là ý của Phan Minh Câu, mà là lời của ông chủ.

Vừa rời khỏi văn phòng, Vạn Hà vẫn không nhịn được lẩm bầm “Vừa muốn nổi tiếng, lại sợ cậu ta chịu khổ, có nơi nào tốt như vậy không?”

...

Mà bên kia, Lý Huỳnh Lam không đến phòng nghỉ, cậu vớ lấy mũ và kính râm, bước vào thang máy rồi xuống lầu, rời khỏi tòa nhà, trước đó còn mang theo hai quyển tạp chí, đi thẳng một mạch tới quảng trường Tây.

Bên ngoài trời nóng hầm hập, Lý Huỳnh Lam mới đi một lúc, chiếc áo sơ mi đã ướt đầm mồ hôi, nhưng cậu hoàn toàn không có ý định giảm tốc độ, thẳng đến khi tới công trình trung tâm thương mại gần đó đang thi công.

Chung quanh bụi đất mù mịt, máy móc ngổn ngang, cậu tựa như một chiếc kem ly trắng toát vô tình lạc vào trong chậu than vậy.

3. Quyển 1 - Chương 3: Chờ Đợi (3)

Lý Huỳnh Lam đứng ở đó, nổi bật thu hút ánh mắt của toàn bộ công nhân nơi đây, nếu như bình thường, cậu đã sớm trốn tránh những ánh mắt ấy, nhưng giờ phút này, cậu chẳng còn để ý được chuyện gì khác, dáo dác tìm kiếm một điều gì đó.

“Cậu đang tìm gì?”

Lý Huỳnh Lam hoàn hồn, vội đẩy chiếc kính râm lên đáp “Các người nơi này có một...” Nói đến đây tựa hồ cậu lại đang cân nhắc nên tả như thế nào mới tốt, rồi vội vàng mở tạp chí mang bên người tìm kiếm một lượt, rồi chỉ vào một khuôn mặt trên tấm áp phích “một người... một người rất giống người này?”

Nếu giờ phút này có một người quen biết Lý Huỳnh Lam ở đây, vô luận là Vương Nghi Hoan hay Chu Chí Thành, hoặc Vạn Hà hay Phan Minh Cầu, thậm chí là cả Lý Nguyên Châu có lẽ sẽ phải kinh ngạc trước biểu hiện của cậu, nào là lo lắng, nào là chờ mong, trong ánh mắt lấp lánh chứa một niềm hi vọng, tràn ngập sự thấp thỏm, với một Lý Huỳnh Lam trầm mặc lãnh đạm ngày thường quả thực tựa như hai con người.

Người trẻ tuổi trước mắt hiển nhiên bị cậu làm cho hoảng sợ, cậu ta nhìn chằm chằm vào Lý Huỳnh Lam mà ngơ ngẩn, lúc sau mới cúi đầu nhìn tấm hình trong tay của cậu, rồi lại nhìn lên, thần sắc hơi thay đổi, sau đó lại nói “Cậu tìm cái gì? Đây là đại minh tinh mà, đại minh tinh sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Lý Huỳnh Lam lập tức lắc đầu “Không đúng không đúng, không phải là người này, mà là hơi giống, có một chút giống mà thôi, buổi sáng tôi thấy ở ngoài công trường các người, vừa nãy ở trên giàn giáo kia cũng thấy gã, gã rất cao, hơn hai mươi tuổi, anh nhớ xem.”

Người kia nhú mày suy nghĩ, một lúc lâu sau giống như sực nhớ ra.

“À... Có lẽ là gã?!” Nói xong thì quay ra đằng sau hét “Dương Tử, có người tìm gặp!”

Lý Huỳnh Lam nghe thấy đối phương nói có một người như vậy, trong lòng cao hứng, chỉ là khi là khi nghe thấy tên người kia, lại thấy một tên đàn ông cao to đen hời đáp lời lên tiếng trả lời, chậm rãi tiến lại gần, theo khoảng cách mà gã bước tới, trái tim Lý Huỳnh Lam cũng dần vỡ vụn.

Người công nhân trẻ tuổi kia giống như không hề phát hiện ra vẻ mặt của Lý Huỳnh Lam, tiến lại vỗ bả vai cậu giới thiệu “Đây là Trương Dương, tôi thấy rất giống vị minh tinh này, trước kia sao không phát hiện ra nhỉ, hahaha, đây là người đẹp trai nhất ở chỗ tôi đây!”

Vị Trương Dương kia đúng là rất cao, nhưng khuôn mặt này... Tạm được cho là đoan chính, có thể ở công trường này đã là rất khá, ấy vậy nhưng lại khác xa với người Lý Huỳnh Lam muốn tìm.

Anh đẹp trai Trương Dương rất đặc ý với lời khen của công nhân kia, hai người cười nói hi hi ha ha một hồi, đến lúc quay đầu lại đã thấy cậu trai xinh đẹp ban nãy đã yên lặng rời đi từ lúc nào, bóng lưng cậu không chỉ khiến người ta cảm thấy cô độc, lại còn có một chút thất hồn lạc phách.

Người công nhân trẻ tuổi kia nhìn theo bóng dáng cậu dần rời xa, thẳng đến khi biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới nói mấy câu với Trương Dương rồi chạy lại đến khu nhà cách công trường không xa.

Chỗ này thực chất là mấy thùng hàng được người ta cải tạo thành một cái nhà nóc, hiện tại vừa khéo thời gian nghỉ trưa, mấy người đàn ông cao lớn thô kệch bưng cái bát to tụ tập bên ngoài, người ngồi xồm, người thì đứng, vừa ăn vừa hi ha cười, thấy cậu ta tới thì nhiệt tình tiếp đón.

“Hi Nhạc, ăn à? Nhanh lên, hôm nay có thịt gà!”

Lưu Hỉ Nhạc vội lớn tiếng “Chậm chút đi, chờ cho tôi một chút! A, còn ca tôi, đừng ăn vội!”

Mấy người nọ ừ ừ khuất: “Anh chú có người quan tâm rồi, nó có cả một bàn ăn đầy ắp cơ đấy, đáng ra chú mày phải có lương tâm chờ cho tụi này mấy phần mới đúng!”

Lưu Hỉ Nhạc nghe vậy thì hiểu ngay ra vấn đề, bĩu môi nhỏ giọng hỏi “Lại tới à?”

Mấy công nhân kia cũng nhỏ giọng, vẻ mặt hăm mộ “Cũng không phải là... Hỉ Nhạc à, anh em với nhau nên mới nói nè, em gái Vương quản lý tuy nói rằng có béo một chút, nhưng nhà cửa cũng khá giả, chú mày nên khôn lên xú, con gái nhà người ta lặn lội mưa gió đến đây đưa đồ. Chú nhất định phải thông nào cho A Khôn, nó không cần nhưng người xếp hàng chờ còn dài lắm đấy.” Nói xong lại chỉ ra một đám đàn ông độc thân phía sau.

Lưu Hỉ Nhạc nghiêm mặt “Chẳng nhẽ thiếu người coi trọng ổng sao, người thích ổng sống ở đầu kia khu Bắc, điều kiện như vậy làm sao so sánh được. Nên ổng chẳng phải lo không có người thích, người kia có điều kiện, lại xinh đẹp như vậy...” Đang muốn cãi lộn một trận, cậu ta lại chợt nhớ tới giới tính người nọ có vẻ không đúng lắm, tuy là so với con gái còn đẹp hơn, nhưng Lưu Hỉ Nhạc vẫn nuốt trở về “Tóm lại, đây người muốn anh tôi để ý tới mà còn chả được nữa là!”

Đám công nhân nọ nghe vậy đều tỏ vẻ biểu tình trào phúng, Lưu Hỉ Nhạc lăm lè xoay người đẩy cửa phòng.

Gian phòng ước chừng 6 – 7 thước vuông, bên trong kê hai chiếc giường song song nhau, ở giữa đặt một cái bàn gỗ con, không có ghế dựa, cũng chẳng có đồ dùng gì đặc biệt. Lúc này còn có hai người nữa ngồi trên giường. Ngồi trên chiếc giường bên trái là một cô gái tầm hai mươi tuổi to béo, cầm một chiếc khay không ngừng thêm đồ ăn vào cái bát trước mặt, vừa thân mật nói “Anh Khôn, ăn nhiều một chút, gà này là đặc sản nhà em, mỡ ít thịt nhiều, ăn nhiều một chút mới có sức mà làm việc...”

Mà ngồi bên phải là một người đàn ông cao lớn hơn cô không biết bao nhiêu lần, vóc người rất cao, chân dài đến nỗi phải cuộn tròn đầu gối lại, ngồi trước cái bàn nhỏ có chút không được tự nhiên, lưng thẳng, giống như một thanh lao, cúi đầu ăn cơm.

Nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, người đàn ông bỏ bát xuống quay lại, khuôn mặt anh sắc bén, mũi cao môi mỏng, hai má thon gầy, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, bộ dạng rất giống cái người Lưu Hỉ Nhạc thấy trên tạp chí ban nãy, thế nhưng có phong vị đàn ông hơn, cũng đẹp hơn nhiều.

Đại minh tinh so với ca vẫn non và xanh lắm!

Lưu Hỉ Nhạc tự hào mà tổng kết, chính là vừa thấy cô béo họ Vương, đặc ý trong lòng như bị người ta lấy kim hung hăng châm một nhát, nổ một tiếng thật lớn.

Không xứng!

Thật đúng là không xứng!

Thấy người vào là cậu ta, cô béo họ Vương trừng lớn hai mắt, khiến loại ý nghĩ ban nãy trong đầu Lưu Hỉ Nhạc lại càng thêm kiên định, cậu ta nhe răng cười “Ồi chà chà, lại gặp mặt, thật là vất vả!” Cái từ “lại” kia nghe giống như là cậu ta đang nghiêng răng nghiêng lợi mà gần.

Nụ cười trên gương mặt cô Vương thu lại, đoạt lấy bát cơm người đàn ông đối diện, đứng lên ném thẳng vào thùng rác gần đó, sau đó chẳng đợi hai người kia kịp phản ứng, lúc lắc thân hình to béo hậm hực mở cửa ra ngoài.

Sau một tiếng sập cửa đánh rầm, Lưu Hỉ Nhạc ngoáy ngoáy lỗ tay đang ong ong, vô tội mà nói “Giờ mới biết cái vẻ biến sắc nó là thế nào, tính tình hung dữ như vậy, lấy về chắc xong. Lần trước vỡ cửa, lần này vỡ bát, chắc lần sau vỡ cả phòng ỡm ờ.”

Quay đầu lại thấy Cao Khôn trên người còn mặt công phục thật dày, nóng nực đến nỗi tóc anh đã ướt nhẹp, từng giọt theo tóc mai chảy xuống, Hỉ Nhạc giục anh mau chóng cởi quần áo, nóng nảy “Thời tiết này lại còn ăn nhiều thịt gà, ca, nếu anh chóng mặt, lần tới đừng khách khí với cô ta như vậy, anh ngại Vương quản lý thì để em từ chối hộ cho cũng được.” Con bé kia lần nào đến cũng dính lấy ca, khó khăn lắm mới được nghỉ trưa lại phải dành thời gian cho nó, đến miếng nước cũng chẳng được uống, mà anh cậu thì tính tình tốt, còn bận tâm đến chuyện lễ phép này nọ.

Cao Khôn lắc đầu, đứng lên, đỉnh đầu chỉ còn vài centimet nữa là đụng trần nhà, anh ngồi xổm đến cạnh cái thùng rác, ngồi xổm xuống nhặt cái bát lên rồi dùng khăn lau sạch dầu mỡ.

“Không phải thay đồ đâu, chút nữa còn làm việc.”

Tầm mắt Lưu Hỉ Nhạc rơi trên cổ tay anh lộ ra mấy băng vải trắng quấn bên trong, trong lòng càng thêm không thoải mái “Anh để đấy! Bát để đấy để em rửa.”

Cao Khôn không đồng ý, còn Lưu Hỉ Nhạc nóng nảy “Nếu không phải tại em, tay anh sao lại bị thương. Em đúng là đồ phá hoại. Anh Diêu khó khăn lắm mới giới thiệu được chúng ta làm bảo vệ khách sạn, công việc béo bở như thế lại bị em phá, còn liên lụy đến anh bị giám đốc mắng cho một trận rồi đuổi việc, thật sự sống chỉ lãng phí lương thực.”

Nhớ tới chuyện phát sinh ngày hôm qua, Lưu Hỉ Nhạc hận không thể vả cho mình vài cái, lùi xe vào bãi đậu chẳng may bánh xe rớt vào miệng cống, rồi ga lên thoát ra ngoài lại hơi quá đà khiến cho chủ xe đang đi đằng trước sợ hãi quẹo lái tông trúng tảng đá, không nói tới kính chắn gió hoàn toàn nát vụn, mà còn liên lụy làm chiếc xe Cao Khôn đang đỗ song song thùng lốp, cổ tay cũng bị mảnh thủy tinh cửa phải, may không ảnh hưởng gì đến khuôn mặt và đôi mắt, bằng không Lưu Hỉ Nhạc chỉ có thể bầm nhừ mình ra.

Tuy nói rằng cuối cùng họ không phải bồi thường, nhưng bát cơm của hai người cũng chẳng còn, mà điều khiến Lưu Hỉ Nhạc băn khoăn hơn chính là chuyện Cao Khôn thay cậu ta chịu trách nhiệm hoàn toàn, nghe nhân viên khác nói, lúc đó, anh cậu bị một thằng nhãi con kém cả một cái đầu giáo huấn đến phun máu chó, lời nói khó nghe cực kỳ, ấy vậy mà Cao Khôn đều nhẫn, khiến Lưu Hỉ Nhạc tức giận đến mức cả đêm không ngủ được.

Thấy Lưu Hỉ Nhạc lại sắp bắt đầu bốc hỏa, Cao Khôn lấy tay áo quạt má một cái, rồi thản nhiên nói “Chuyện đã qua, đừng nói làm gì.” Sau đó lại muốn ra ngoài rửa chén, thế nhưng vừa mới bước mấy bước chân đã bị giữ lại.

“À, đợi chút, ca, quên nói cho anh chuyện này.” Cảm xúc của Lưu Hỉ Nhạc tới nhanh mà đi cũng nhanh, nháy mắt đã chuyển chủ đề.

“Ban này có người tới tìm anh, hỏi chính là chuyện cậu ta còn cầm một bức ảnh của mình tình đến so.”

Cao Khôn dừng lại, hỏi “Ai?”

Lưu Hỉ Nhạc vỗ đầu “Ái chà, quên hỏi cậu ta tên gì mất rồi, cơ mà thằng nhỏ này lớn lên rất đẹp, em lúc đầu còn tưởng là con gái cơ, sau lại mới phát hiện cậu ta cao cũng gần bằng mình mới thấy bất bình thường, lần sau cậu ta còn tới nữa là em nhận ra liền... Ca?” Nói xong lại thấy Cao Khôn giống như là đang xuất thần, Lưu Hỉ Nhạc vội nói “Anh yên tâm, em không nói cho cậu ta biết anh ở đây, mấy chuyện anh nói em đều nhớ kỹ, em lấy Dương Tử gạt cậu ta.”

Cao Khôn nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Lưu Hỉ Nhạc cảm thấy anh có chút kỳ quặc “Anh có biết cậu ta không, nếu không lần sau nếu cậu ta tìm...”

Cao Khôn ngắt lời “Không biết, cậu ta sẽ không đến nữa.”

“À... vâng”

Lưu Hỉ Nhạc còn muốn hỏi thêm mấy chuyện nữa, vậy mà ngẩng đầu lên người trước mắt đã không thấy đâu.

Lý Huỳnh Lam đi thật xa rồi mới ý thức được di động trong túi áo đang reo, cậu vừa mở ra nhìn, đã có vài cuộc gọi nhỡ, cậu không để ý nhét lại di động lại vào trong túi.

Cho đến khi trở lại Ánh Sáng, mới đến cửa đã thấy một thân ảnh quen thuộc, người kia thấy cậu thì vội vàng ra đón, quan tâm hỏi.

“Huỳnh Lam, cậu đi đâu vậy?”

Lý Huỳnh Lam liếc mắt thấy biểu tình lo lắng trên gương mặt Chu Chí Thành, ném quyển tạp chí trong tay vào thùng rác bên cạnh, nói “Đi ra ngoài một chút!”

Chu Chí Thành cũng không muốn chuyện bé xé ra to, thế nên vội vàng giải thích “Tôi vừa đến công ty, Vạn Hà nói cậu không thoải mái nên về phòng nghỉ, tôi chờ mãi không thấy em, sợ cậu khó chịu chỗ nào...”

“Tôi ổn, không chết được.” Lý Huỳnh Lam ngắt lời, rồi bước vào thang máy.

Chu Chí Thành có chút kinh ngạc, giọng điệu Lý Huỳnh Lam mang theo một chút nóng nảy, cậu bình thường không như vậy, không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Lý Huỳnh Lam đi thẳng về phía phòng nghỉ, vừa vào phòng đã tiến vào phòng tắm rửa mặt, thời tiết bên ngoài khiến toàn bộ cơ thể cậu như bốc lửa, rửa sạch hai tay nhưng vẫn còn nóng, thế là cậu vùi cả đầu mình dưới vòi nước, tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang lên.

Chờ cho đến khi dồn nén những cảm xúc trong lòng xuống, Lý Huỳnh Lam mới ngẩng đầu lên, liếc mắt vào gương thấy người đang đứng sau lưng yên lặng đứng ngoài chăm chú nhìn mình.

Chu Chí Thành bắt gặp ánh mắt của Lý Huỳnh Lam thì ngẩn ra, hẩn vội ngoảnh mặt ra hướng khác, một tay vội rút chiếc khăn mặt trên giá đưa vào tay cậu.

“Cảm ơn” Lý Huỳnh Lam nói, ngữ khí và biểu tình lại trở về như ngày thường.

“Cẩn thận cảm lạnh.” Chu Chí Thành quan tâm nói.

Lý Huỳnh Lam chỉ gật đầu “Tôi hơi mệt”

Chu Chí Thành vốn muốn mời cậu đi ăn cơm, nhưng Lý Huỳnh Lam đã nói như vậy, hắn chỉ đành phải cáo từ.

“À... Tôi vừa vặn đi ngang qua, thuận tiện xem cậu thế nào, chút nữa tôi có lịch, vậy đi trước nhé!”

Lý Huỳnh Lam ngay cả mắt cũng không nâng “Ừ”

Chu Chí Thành xoa hai tay, câu “Cậu khi nào thì về trường” trong miệng nửa ngày cuối cùng vẫn không hỏi được, lúc đóng cửa, hắn nhìn thoáng vào bên trong, Lý Huỳnh Lam ngồi trên sô pha, những lọn tóc ướt buông rủ trên cái trán bóng loáng, cậu chăm chú nhìn ra ngoài khung cửa sổ, trầm tĩnh mà tuyệt đẹp, nhưng chỉ khiến cho người ta cảm giác xa cách vô cùng.

Trong lòng Chu Chí Thành càng ảo não, hắn âm thầm cắn răng: Một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành người thân cận em nhất!

4. Quyển 1 - Chương 4: Chờ Đợi (4)

Cậu chạy trong rừng, chung quanh tối mịt không thấy được năm đầu ngón tay.

Trong phổi thiếu khí tới mức cảm giác như có lửa đang cháy, đôi chân cũng bị cở đại chạc cây cào đến phát đau, mỗi bước chân giống như dẫm lên dao sắc, nhưng cậu vẫn chạy, ngẫu nhiên có vài tia sáng xuyên qua rừng cây, và tiếng động vật tru lên, cậu biết thời gian không còn nhiều nữa.

Rồi cậu không cẩn thận té xuống đất, cố gắng không chạm đến miệng vết thương, cậu dùng cả tứ chi lao về phía trước, nhưng trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tiếng nổ thật lớn, một con quái vật mạnh mẽ chụp xuống, đó là một cái lồng sắt, giam cả người cậu bên trong.

Cậu hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn những cái bóng đen dần dần xuất hiện, từng bước đi tới gần, trong tay còn cầm một chiếc dao rỏ đầy máu.

Tiếng hét khiếp đảm vang lên!

...

Lý Huỳnh Lam đột nhiên mở mắt ngồi dậy!

Trong bóng tối, cậu thở hồng hộc, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, cơ hồ sắp nổ đến nơi.

Lại là mơ...

Chỉ là tại sao còn có tiếng người hét vậy...

Lý Huỳnh Lam ngưng thần nghe một lát, rồi xốc chăn xuống giường, cũng không đi dép, trực tiếp đi ra ngoài. Vừa mở cửa phòng, đã nghe thấy tiếng la hét vang vọng cả biệt thự.

Lý Huỳnh Lam từ hành lang tầng hai nhìn xuống, chỉ thấy dưới lầu có một người phụ nữ đang vừa múa vừa hát, chị mặc một chiếc áo da bó sát, phối với váy ngắn màu đen, để lộ ra thân hình gợi cảm mà xinh đẹp, đôi giày cao gót chín phân bị vứt chổng chơ một bên, khiến mấy người giúp việc xung quanh luống cuống hết cả lên.

Dì Tạ ôm chặt lấy chị từ phía sau, miệng không ngừng dỗ “Tiểu Quân Tiểu Quân, đừng hét, đừng nghịch nữa...”

Lý Tiểu Quân vậy mà lại cười như phát điên, hoa chân múa tay vui sướng mà hô “Hát đi, hát nữa... Nào tới quấy đi, Dì Tạ quấy nào, gọi Huỳnh Lam xuống quấy...”

Tiếng ồn lớn như vậy đương nhiên khiến Lý Nguyên Châu thức giấc, Lý lão gia đi ra khỏi phòng thấy cảnh trước mắt, tức giận đến rơi cả kính mắt.

“Kỳ cục... Không thể tưởng tượng nổi...”

Một mình dì Tạ không thể giữ được Lý Tiểu Quân đang rơi vào điên cuồng, người kia khóa tay giằng co với dì, lực đạo quá mạnh khiến chị vô tình đụng đầu vào cửa sổ thủy tinh, phát ra một tiếng vang rất lớn, khiến Lý Nguyên Châu trong giây lát trở nên tức giận.

“Tiểu Quân!”

Lý Nguyên Châu ôm cổ con gái, vội vàng kiểm tra đầu chị có bị thương hay không, thấy không có chuyện gì lúc này mới dùng ánh mắt trách cứ nhìn dì Tạ vô tội.

Dì Tạ tự giác mà xoay người đi gọi điện thoại “Tôi, tôi gọi bác sĩ đến xem..”

Lý Nguyên Châu vô cùng đau lòng, vừa thất vọng, vừa cố gắng dỗ Lý Tiểu Quân còn đang ầm ĩ về phòng, chỉ để lại những tràng cười điên cuồng vô nghĩa.

Từ đầu đến cuối, không ai phát hiện ra Lý Huỳnh Lam, cậu yên lặng ở đó, dường như cũng chẳng thèm quan tâm xem bọn họ có chú ý tới mình hay không, khuôn mặt cậu bình tĩnh, tựa như đang xem một bộ phim náo nhiệt trong đêm khuya, cho dù bộ phim đen tối kia cũng chỉ diễn trong một thời gian thật ngắn.

Thật chán nản.

Cho đến khi mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh, Lý Huỳnh Lam mới trở về phòng.

Trong phòng không bật đèn, chỉ còn ánh trăng u ám hắt vào, Lý Huỳnh Lam tựa đầu vào thành giường nhắm mắt lại, cơn ác mộng ban nãy lại tràn ngập trong tâm trí cậu, cậu rùng mình vội vã mở mắt, nhìn đồng hồ, ba giờ sáng, cậu cũng không dám ngủ tiếp.

Ngồi im trong một khắc, cậu lại thò tay xuống dưới gối, mò mẫm lấy ra cái gì đó, nung theo ánh sáng mờ hồ, chỉ có thể nhìn thứ trong lòng bàn tay rất nhỏ, không phải là tiền xu, mà là một nút cúc áo.

Cúc áo được làm bằng gỗ, có lẽ do được cầm nắm trong thời gian rất dài, nên bề ngoài nhẵn thín, có một cái vẽ rất cũ.

Lý Huỳnh Lam nắm chặt tay, đặt chiếc cúc áo lên môi, khuôn mặt đau đớn còn lộ ra một vẻ mờ mịt, cậu cứ duy trì cái tư thế ấy mãi, không cử động nữa.

Việc quay CF cho hãng Belloc sáng nay rất thuận lợi, đến buổi chiều đạo diễn yêu cầu cho gặp Lý Huỳnh Lam.

“Huỳnh Lam, phần quay ở bể bơi này tôi nghĩ cần thay đổi...”

Ông ta vừa nói vừa giải thích tình hình, Vạn Hà bên cạnh vừa nghe xong chuyện thì bảo “Đạo diễn Trần, chúng ta đã thỏa thuận ngay từ đầu là không xuống nước...”

Đây không phải chuyện có thể đùa giỡn được, công ty đã an bài hình tượng cho Lý Huỳnh Lam trong những năm đầu phát triển là thiếu gia tinh tế, những cảnh diễn lộ thân thể đều phải tính toán, huống chi là việc để trần nửa người trên.

Đạo diễn Trần xua tay “Tôi biết, không phải cởi hoàn toàn, có thể mặc quần áo chụp mà, đây không phải là trang phục thể thao sao? Tôi nhớ rõ Huỳnh Lam biết bơi?”

Lý Huỳnh Lam vuốt cằm.

“Sao lại không được nhỉ” Đạo diễn Trần quyết định “Kể cả xuống hay không xuống đều phải nhớ phối hợp diễn với mấy cô gái kia, sau này tôi tạo hiệu ứng thì sẽ càng hiệu quả hơn”

Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam không nói gì, suy nghĩ một lúc, rồi mới gật đầu.

Thật ra anh ôm rất nhiều hi vọng, ngoài vấn đề hình tượng, Vạn Hà càng để ý chuyện tiếp xúc cơ thể của Lý Huỳnh Lam và người mẫu, từ khi debut tới nay, Lý Huỳnh Lam phần lớn dựa vào khuôn mặt xinh đẹp, đa số quảng cáo đều được công ty chỉ định. Ánh Sáng giống như đã đưa cho cậu tài nguyên tốt nhất, chẳng ngại chuyện Lý Huỳnh Lam là người mới vào, hạng mục tới tay cũng lớn dần, có lẽ vì lo ngại thân phận sau lưng cậu, vậy nên chuyện hợp tác với cậu xưa nay vẫn luôn cẩn thận, mà sự nghiệp của Lý Huỳnh Lam có thể nói là thuận buồm xuôi gió, cơ bản chưa từng phải gặp điều gì quá đau khổ.

Thế nhưng, đối với việc muốn trở thành một minh tinh chân chính mà nói thì chuyện này chẳng phải là điều tốt, quảng cáo dù nhiều đến đâu vĩnh viễn không thể trở thành tác phẩm, Lý Huỳnh Lam vẫn rất cần đóng phim truyền hình hoặc phim điện ảnh. Tuy xuất thân danh giá, cảm xúc ngày thường có hơi ít ỏi, nhưng lúc diễn biểu cảm của cậu vô cùng phong phú, thầy giáo trong trường điện ảnh U cũng đánh giá cậu rất cao, chỉ trừ một việc.

Lý Huỳnh Lam có một chướng ngại rất lớn, chính là việc cậu tương đối bài xích chuyện tiếp xúc với người lạ. Nói một cách khác, cậu rất ghét việc đụng chạm cơ thể với người không quen, đến mức người kia chỉ cần tiếp cận cậu trong phạm vi một thước, Lý Huỳnh Lam đã cảm giác không thoải mái. Chỉ là trong công việc thường ngày, cậu luôn không chế cảm xúc rất tốt, chỉ cần không có chuyện động thủ động thủ động cước, Lý Huỳnh Lam vẫn luôn che giấu cảm xúc mình đi, khiến đối phương không phát hiện ra. Thế nhưng nếu nghiệp diễn yêu cầu việc động chạm nhiều, bắt tay xong, còn ôm ấp, hôn môi, chưa nói đến những cảnh giường chiếu, chuyện này vẫn còn đang là những lĩnh vực chưa đề cập tới, mà Phan Minh Câu vẫn luôn sắp xếp công việc tránh khỏi những chuyện này.

Quan trọng chính là thanh niên cứng Lý Huỳnh Lam, xưa nay không tiếp xúc nhiều người, đừng nói đến chuyện có bạn trai bạn gái, ngay cả đối tượng ám muội thôi cũng chả có, thậm chí những người cậu tỏ vẻ hứng thú cũng chả mấy người, cảm xúc có thể giấu diếm nhưng năng lực có thể lừa gạt người khác vĩnh viễn được sao?

Mỗi khi Vạn Hà đi tìm Phan Minh Câu chất vấn, đối phương cũng chẳng có nhiều lời giải thích về chuyện này, chỉ nói không vội, Vạn Hà sao có thể không vội được chứ, chuyện này ảnh hưởng bao nhiêu tới phát triển sự nghiệp của Lý Huỳnh Lam? Cái chính là, Phan Minh Câu đối với cái ý muốn này chẳng quan tâm, bọn họ thậm chí còn lảng tránh thái độ này của Vạn Hà.

Gia cảnh của Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà cũng biết đôi chút. Lý gia giàu có, nhưng quan hệ trong nhà không mặn nồng, Lý lão gia bận việc làm ăn, mà tiểu bối trong nhà cũng chẳng hơn gì, Lý Huỳnh Lam dường thành cái tính như vậy phỏng chừng là do tiếp xúc với người khác quá ít, nên mới có chướng ngại giao tiếp. Ông chủ lại bảo hộ quá độ, cứ như vậy thì bao giờ mới trưởng thành? Diễn viên có bao nhiêu là người trước cười người sau khóc, cho nên Vạn Hà thân làm trợ lý bên người Lý Huỳnh Lam, một phần cũng như trưởng bối quan tâm cậu, vẫn luôn hy vọng cậu có chuyển biến, ít nhất phải thử mới có thất bại, kể cả thất bại cũng là cả một thu hoạch rồi.

Nghĩ vậy, Vạn Hà lại càng thấy quyết định của mình là chính xác vô cùng, nhìn sang Lý Huỳnh Lam, mỗi khi diễn xuất, cậu giống như là một người khác. Quảng cáo này yêu cầu diễn viên phải sáng lạn chứ không phải là cái kiểu thảm thương u buồn, mà bình thường có lẽ chỉ ở trong trường quay anh mới bắt gặp được nụ cười của cậu.

Mọi cảnh quay đều rất tuyệt, đạo diễn rất vừa lòng, nhưng đến khi bọn họ chuyển địa điểm lại phát sinh thêm vài chuyện.

Lý Huỳnh Lam không được tính là quá nổi tiếng, nhiều nhất khiến khán giả thấy quen mặt thôi, nhưng trong giới số người biết cậu không ít, có lẽ vì bối cảnh gia đình cậu mà không ít người cho rằng: Lý gia thiếu thiếu gia vào nghề chỉ là vui đùa một chút, nhưng kết giao với cậu bọn họ đều rất có lợi.

Những lúc chụp hình đều có nhiều người đứng xem, Vạn Hà đều cố chắn một nửa cho Huỳnh Lam, nhưng lúc quay phim rất khó tránh được, nên giống như bây giờ, mấy cô gái chẳng có ý tứ gì mà kéo tay cậu, vui đùa âm ỉ cùng Lý Huỳnh Lam mang theo ván trượt đi tới, đạo diễn lúc này quyết định quay dưới nước, điều này càng giúp Lý Huỳnh Lam mở đất diễn.

Đi lên phía cầu nhảy, Lý Huỳnh Lam đi đằng trước, đằng sau còn mấy người mẫu, đợi một lúc, cậu lại cảm giác như có bàn tay đang sờ lưng mình, còn nhiều lên lên xuống, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn tỏ ra chuyên nghiệp mà nhẫn nại. Một khắc trước khi cậu sắp nhảy cầu, cậu theo kịch bản nhìn người mẫu kia cười, mà cô gái kia bỗng nhiên đến gần tựa đầu vào vai cậu.

Lý Huỳnh Lam ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy hơi thở cô gái kia phả vào chỗ nào chỗ đó tê rần, nhưng cậu vẫn cắn răng tiếp tục diễn, ngay sau đó bàn tay vẫn ở sau lưng cậu lúc này không đơn thuần là vuốt ve, còn lớn mật kéo sơ mi cậu ra chui vào, cảm xúc mềm mại càng khiến Lý Huỳnh Lam buồn nôn.

Vì thế cậu phản xạ định đẩy đối phương ra, tuy rằng không thể nhìn được, nhưng những người làm cùng cậu đều biết, Lý Huỳnh Lam đang cố khắc chế, cố không để mấy cô gái này ngã xuống cầu nhảy, thậm chí lại tự khiến mình vấp chân mà ngã xuống nước, đầu còn đập vào thành cầu một cái.

Đến xế chiều, một chiếc xe hơi màu bạc thời thượng đỗ lại trước hoa viên Lục Nham, sau đó có hai người đàn ông đi xuống.

Vạn Hà vừa nghe thấy tiếng gõ cửa đã biết nguy rồi, vừa mở cửa ra lại thấy người phía sau Phan Minh Câu, vẻ mặt kia chẳng khác nào nhìn bệnh nhân nguy kịch.

Ông chủ quả nhiên tự mình đến...

“Đứng đây làm gì, còn không tránh ra?” Phan Minh Câu đối với anh ta tới giờ chưa bao giờ khách khí.

Vạn Hà vội vàng lùi lại hai bước, lúc này mới nhớ mình vẫn chưa chào hỏi “Anh... anh Phan” lại chào người kia “Trác tiên sinh...”

Phan Minh Câu và Trác tiên sinh không thêm để ý đến hắn, trực tiếp vào phòng, lại gặp dì Tạ đang bưng tô cháo ra.

Dì Tạ gật đầu với Phan Minh Câu, lại thấy người phía sau y thì cười “A Diệu đến”

Người đàn ông nọ ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, cực kỳ tuấn mỹ, hơi nhúu mày, vẻ mặt nghiêm nghị.

Y hỏi dì Tạ “Thương tổn thế nào?”

Dì Tạ vừa định trả lời, trong phòng đã truyền ra tiếng Lý Huỳnh Lam vô cùng bình tĩnh.

“Tôi không sao”

Người kia lại hỏi “Thế người khác đâu?” Người khác là chỉ mấy người trong nhà họ Lý.

Dì Tạ bây giờ mới lúng túng “Lão gia đang ở công ty, Tiểu Quân...”

Phan Minh Câu thấy sắc mặt ông bạn mình tốt ngày càng không đúng, vội vàng bảo “Trác Diệu, cậu đi xem Huỳnh Lam thế nào đã rồi nói sau.”

Trác Diệu lúc này mới tạm thời rời ánh mắt sắc bén khỏi dì Tạ, bỏ lại một câu “Cậu ấy sẽ ở với tôi mấy ngày.” Sau đó đẩy cửa phòng Lý Huỳnh Lam.

Bên trong gian phòng, Lý Huỳnh Lam ngồi trên giường, sắc mặt đúng là không tồi, trừ bỏ trên đầu có một chiếc băng gạc màu trắng to cỡ bằng bàn tay hơi có vẻ không thích hợp cho lắm, cậu gật đầu với Phan Minh Câu, rồi lại quay ra Trác Diệu, nói “Biểu cữu!”

5. Quyển 1 - Chương 5: Chờ Đợi (5)

Trác Diệu không đáp, mà Lý Huỳnh Lam bên kia cũng chẳng nói lời nào, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau như vậy khiến Phan Minh Câu chẳng còn cách nào ngoài việc trách mắng Vạn Hà.

Vạn Hà cũng biết chính mình đã sai nên không dám oán gì, chỉ là Lý Huỳnh Lam đằng sau đã ngắt lời “Không liên quan tới anh ta, ngày mai tôi có thể bắt đầu.”

Phan Minh Câu không để ý tới Lý Huỳnh Lam, chỉ hỏi Vạn Hà “Bác sĩ nói thế nào?”

Vạn Hà thành thật đáp “Lúc ngã xuống nước bị đụng đầu, cũng may không đụng phải cầu nhảy, mà là quệt vào ván trượt trong tay, cho nên hơi xước da...”

Phan Minh Câu trầm nghĩ “cũng may” cái rầm, nếu thật sự là đập phải cầu nhảy cậu cảm thấy tôi còn đứng đây nghe cậu lắm nhảm sao.

Trác Diệu một bên nói “Nghỉ ngơi vài ngày.”

Phan Minh Câu không đoán được kết quả này, Lý Huỳnh Lam nhú mày, vốn định mở miệng lại chẳng biết nghĩ tới cái gì lại thôi, mà Vạn Hà bên cạnh cũng không dám lằng nhằng, sự tình cứ như vậy đã được quyết định.

Trác Diệu tuy quan tâm tới Lý Huỳnh Lam, nhưng hai người cũng không phải là dạng người nhiều lời, chuyện này vừa kết thúc, việc thăm người cũng chẳng còn có ý nghĩa gì, bên trong gian phòng lại lâm vào trầm mặc, chỉ thấy một lúc sau có tiếng điện thoại réo, Phan Minh Câu mở điện thoại ra nghe

Trác Diệu vào ngành đã hai mươi năm, hiện tại đã là ông lớn trong ngành giải trí trong nước, lại còn là cổ đông trụ cột của công ty, Phan Minh Câu ra quyết định gì theo thói quen cũng phải hỏi ý kiến y trước, giống như bây giờ, vừa cúp máy xong đã không nhịn được nói “Lại phiền toái rồi” sau đó đem chuyện này nói với Trác Diệu.

Nguyên lai một thần tượng trong công ty vô ý ngã từ ban công xuống gãy mấy cái xương sườn, đương nhiên là đây là lời công bố với bên ngoài thế, bọn họ vừa nghe đã biết người kia dính phải mấy đồ không sạch sẽ khiến đầu óc không rõ ràng, chuyện này cũng không phải một sớm một chiều, chỉ là lại liên lụy tới y mà thôi.

“Lại nói, bên Hách Định Xuyên muốn làm thế nào? Nếu lão biết, mấy năm nữa đừng mơ tưởng đưa tiểu tử kia lên thuyền” Nếu không phải địa điểm có chút đặc biệt, Phan Minh Câu đã muốn bạo phát.

Trác Diệu nghĩ “Tìm người thay thế đi.”

Phan Minh Câu càng nôn nóng “Ai đây? Cậu cũng biết tính tình đạo diễn kia, vừa muốn cái mặt vừa muốn diễn xuất, lại còn người đầu tư nữa.”

Trác Diệu không trả lời, y cảm thấy chuyện này có thể nói sau, nhưng lại có một người nói trước y “Hạ Tuấn Đồng.”

Trác Diệu và Phan Minh Câu đồng thời nhìn về phía Lý Huỳnh Lam.

Vạn Hà kỳ quái nhìn biểu tình quái dị của hai người, giống như vừa bắt đắc dĩ vừa muốn nói lại thôi.

Vạn Hà biết Hạ Tuấn Đồng, không phải là gã nổi tiếng mà là Lý Huỳnh Lam từng nhiều lần tỏ vẻ chú ý tới hắn. Lý Huỳnh Lam không phải là một người thân thiện, trừ bỏ Chu Chí Thành, cậu giống như không có nhiều bạn tốt, bởi vậy mới nói sự chú ý này cực kỳ lạ thường. Vạn Hà ngày từ đầu đã hoài nghi có phải Lý Huỳnh Lam đối với gã kia có hảo cảm hay không, dù sao nếu là trong giới thì cũng không quá ngạc nhiên, nhưng điều này chỉ dường như chỉ là ảo giác của anh, bởi vì cậu chưa bao giờ để ý tới Hạ Tuấn Đồng, người khác nói cho cậu biết cậu cũng chẳng có hứng thú, thế nhưng Vạn Hà từng thấy Lý Huỳnh Lam nhìn chăm chăm vào tấm áp phích của Lý Tuấn Đồng mà như đi vào cõi thần tiên, hoặc là nếu phim truyền hình có thấy gã thì xem cả đêm, tuy rằng mấy chuyện đó tần suất rất ít mấy năm cũng chỉ xuất hiện một hai lần mà thôi.

Cuối cùng Vạn Hà chỉ có thể đưa ra kết luận: Tâm tư đứa nhỏ này người khác chẳng đoán được.

Phan Minh Câu nhìn Trác Diệu, thấy Trác Diệu đang nhìn mình hất cằm, Phan Minh Câu lập tức hiểu ý mà rời khỏi, thuận tiện kéo Vạn Hà ra ngoài, thẳng cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai cậu cháu.

Trác Diệu đến gần Lý Huỳnh Lam, lấy tay mở ngăn kéo tủ đầu giường, chỉ thấy bên trong có vài lọ thuốc ngủ ngã trái ngã phải, Trác Diệu lấy chúng ra, cẩn thận đưa tới trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam lạnh nhạt giải thích “Nhà cháu rất ồn ào.”

Trác Diệu đáp “Lát nữa về nhà tôi đừng mang chúng nó theo.”

Lý Huỳnh Lam trầm mặc.

Trác Diệu đứng dậy, muốn gọi dì Tạ vào phòng Lý Huỳnh Lam thu dọn đồ đạc.

Lý Huỳnh Lam bỗng nói “Cháu thấy anh ấy...”

Trác Diệu sửng sốt, quay đầu nhìn cháu trai.

Trên mặt Lý Huỳnh Lam rất nghiêm túc, cậu lại nói lại một lần “Cháu thấy anh ấy, tổng cộng ba lần, một lần ở khách sạn Hòe Sơn, một lần trên đường tới công ty, còn một lần ở công trường phía Tây quảng trường, cháu thấy anh ấy, cháu không hề hoa mắt.”

Trác Diệu nhíu mi “Lời này trước đây cháu đã nói qua, không nhớ sao? Lúc cháu diễn thời trang, lúc đi ngủ, lúc đi học, đi du lịch Ai Cập, cháu đều đã bảo vậy.”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu “Đó là ảo giác mấy năm trước, nhưng lần này là thật! Anh ấy trở lại!”

“Huỳnh Lam” Trác Diệu thở dài, nhìn vào mắt Lý Huỳnh Lam, chọc thủng lừa dối trong cậu “Cao Khôn đã chết, sáu năm trước đã chết!”

Lý Huỳnh Lam cứng đờ.

Trác Diệu không muốn nhìn thấy cậu thế này, dời mắt đi chỗ khác “Cháu ngủ trước đi, buổi tối đi!”

Nghe cánh cửa đóng sầm lại, chung quanh lại rơi vào tĩnh mịch, Lý Huỳnh Lam kinh ngạc ngồi thật lâu, rồi nhoài người ra kéo ngăn kéo tủ đầu giường, sau đó run rẩy lấy ra một đồng báo chí nhẵn nhúm ố vàng, tất cả chúng đều đưa một cái tin, đối với Lý Huỳnh Lam mà nói càng kinh hoàng.

‘Một vụ hỏa hoạn ở thị trấn G, ba người chết sáu người bị thương... ngày 8 tháng 8 năm 200X.’

...

Buổi tối, Vạn Hà tới đón Lý Huỳnh Lam tới nhà Trác Diệu, thuận tiện mang chiếc xe ở khách sạn Hòe Sơn đến, bộ lốp vốn thùng đã thay mới hoàn toàn.

Thấy Lý Huỳnh Lam im lặng nhìn chiếc xe, Vạn Hà chủ động giải thích với cậu “Khách sạn chịu hết trách nhiệm, còn tặng một năm ưu đãi.”

Lý Huỳnh Lam hỏi “Người làm hỏng kia đâu?”

Vạn Hà đáp “Viên phục vụ kia? Đuổi việc rồi.”

Lý Huỳnh Lam không nói lời nào.

Vạn Hà lại hỏi “Cậu có muốn tôi đi...”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu, mở cửa ngồi xuống “Không cần, đi thôi.”

Vạn Hà lái xe được một đoạn, bỗng nhiên giải thích với cậu “Thực xin lỗi.”

Lý Huỳnh Lam nghi hoặc.

Vạn Hà nói “Tôi không nên đáp ứng với đạo diễn Trần, đây là trách nhiệm của tôi.”

Vạn Hà thấy sắc mặt Lý Huỳnh Lam giống như càng kém đi, do dự một lúc, vẫn nói “Tôi không biết cậu sẽ bị thế này” Vấn đề này Vạn Hà cũng nói bóng gió mấy lần, bởi vì anh cảm thấy tính cách này của Lý Huỳnh Lam hoàn toàn không thích hợp làm trong giới này, nhưng lần nào cũng không có đáp án, “Nhưng tôi có thể thấy cậu rất muốn cố gắng, chỉ là tôi chưa bao giờ mặc kệ điều đấy, tôi biết cậu chưa từng từ bỏ.”

Cụm từ “Chưa từng từ bỏ” tựa hồ chọt trúng vào lòng Lý Huỳnh Lam, cậu rời ánh mắt nhìn bên ngoài cửa sổ về, nghiêm túc nhìn về phía Vạn Hà.

Vạn Hà tiếp tục nói “Anh Phan với ông chủ luôn nghĩ cho cậu, nhưng những người thân cận quá khó tránh khỏi việc ‘quan tâm quá mức’, bọn họ lại không biết cậu rất hiểu rõ bản thân, chuyện quan trọng đều rất kiên trì, nhưng kể cả cuối cùng có thất bại, cậu vẫn không hối hận vì biết mình đã kiên trì thế nào, dù sao cũng vượt qua thôi.”

Vạn Hà nói chuyện đó là để khích lệ Lý Huỳnh Lam cố gắng hơn trong công việc, mà Lý Huỳnh Lam cũng trầm mặc tỏ vẻ đồng ý.

“Anh nói đúng” Trên mặt cậu tràn ra một loại ánh sáng, rất giống như cây cỏ gần héo chết được tưới thêm nước “Tôi chưa muốn đổi phòng nghỉ.”

Câu sau lại làm Vạn Hà khó hiểu “Cậu nói cái gì?”

Chiếc xe đi qua trạm kiểm soát rồi dừng lại trước biệt thự ven biển của Trác Diệu, Lý Huỳnh Lam mở cửa xe nói “Phòng nghỉ trong công ty, không cần đổi, vẫn dùng cái kia.”

Vạn Hà hoàn toàn không hiểu, cái đó và chuyện anh nói có quan hệ gì?

Cũng may Lý Huỳnh Lam chưa làm anh thất vọng hoàn toàn, đi được hai bước lại dừng lại quay đầu hỏi “Nhân vật ‘Tiên cung’ diễn thế nào?”

Vạn Hà thoải mái hơn nhiều, anh lấy thư mời trong ví đưa qua “Ngày mai tám giờ ở Cổ Nhân Phường có bữa tiệc tối, đạo diễn Triệu và chủ biên Tiền đều tham dự, tuy anh Phan không an bài cậu làm nhân vật chính ‘Tiên cung’, nhưng nếu đoàn phim thấy cậu thích hợp sẽ chủ động mời, nếu chúng ta từ chối sẽ rất bất kính...”

Lý Huỳnh Lam nhận lấy thư mời kia “Cảm ơn”

Vạn Hà nhẹ nhõm hẳn “Nếu thành công thì tôi bị chém đầu cũng được”

(Ý bạn nói là bị anh Phan xử vì không nghe lời í)

Đêm hè, công trường nóng hệt như một cái lồng hấp, thế nhưng bởi vì gần hoàn thành, rất nhiều đội đều tạm dừng thi công, mấy người Cao Khôn khó lắm mới có hai ngày nghỉ.

Mấy người công nhân kê mấy cái bàn nhỏ, bày đĩa giò heo, mấy bát lạc rang, vài cốc bia, cầm cái quạt nan vừa phe phẩy vừa uống thả cửa cực kỳ dễ chịu.

Lưu Hỉ Nhạc uống hơi quá chén, trên bả vai vắt tạm một cái khăn mặt, ngồi xồm trên băng ghế hừ hừ mấy bài hát.

Trương Dương bên cạnh vỗ đầu cậu ta “Trông chú sướng quá nhỉ, không ra coi thằng anh chú à?”

Lưu Hỉ Nhạc đẩy tay gã ra “Động chạm gì đấy, cái này đối với ca có là cái gì?”

Trương Dương không để ý tới cậu ta ăn nói điên khùng, quay ra hỏi Cao Khôn “A Khôn, sao không uống à, sáng mai không phải dậy sớm đâu!”

Cao Khôn mặc áo ba lỗ trắng, lộ ra hai cánh tay rắn chắc, phỏng chừng cô béo họ Vương mà nhìn thấy cảnh này nhất định là đui mù.

Anh lắc đầu nói “Khỏi”

Trương Dương cười “Con trâu rượu nhà mi khỏi là khỏi thể nào, không uống là không cho anh em mặt mũi đâu, mà có phải là đàn ông không?”

Lời này cũng hơi nặng lời, lão Ngô vội đi ra hòa giải “Dương Tử chú say rồi, đàn ông cần gì so đo cái này, vậy thì Lý Liên Anh phỏng chừng còn khỏe hơn ông trời.”

Dương tử hiển nhiên chẳng quan tâm đến lão, gã nhìn Cao Khôn nói “Không so cái đó, vậy chúng ta độ sức đi, ai thua thì sửa!”

Trương Dương này rất háo thắng, mà Cao Khôn tính tình tuy thật thà, nhưng bộ dáng rất ưa nhìn, lúc nào cũng dìm ‘người đẹp trai nhất công trường’ là gã xuống xuống, Trương Dương ngày thường cũng chẳng so đo, chỉ là hôm nay có chút men rượu nên bụng dạ hẹp hòi hẳn.

Lời gã tuy có điểm khó nghe, nhưng đàn ông chẳng bao giờ để ý đến mấy cái đó, tiếng cổ vũ xung quanh vang lên, chờ xem cuộc vui.

Cao Khôn vẫn ngồi yên, nhưng Lưu Hỉ Nhạc phía trước đã nhảy dựng lên, kiêu ngạo nói “Không cần anh xuất mã, một mình em là đủ cho tên này ăn hành rồi!”

“Mày cứ thử xem!” Trương Dương hô.

Thấy không khí ngày càng thêm căng thẳng, một bàn tay đặt lên bả vai Lưu Hỉ Nhạc kéo cậu ta xuống “Để

tôi!”

Lưu Hỉ Nhạc vừa thấy Cao Khôn đã lập tức kêu ngao “Ồ kê!”

Vì thế Cao Khôn mang theo nụ cười, mang mấy đồ nhậu đặt sang một bên, ngồi đối diện với Trương Dương, đặt tay lên bàn.

Vật tay!

Trương Dương lúc đầu còn kêu gào, vừa thấy Lưu Hỉ Nhạc kêu căng cũng cáu “Nhiều lời vô nghĩa, nhanh bắt đầu đi!”

Vì thế, cuộc chiến bắt đầu.

Quá trình cực kỳ gay cấn, người tới ta đi, người đến ta lui, cuối cùng chỉ thấy hai khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả chân Trương Dương ở dưới bàn cũng bắt đầu run rẩy.

Lưu Hỉ Nhạc nhịn không được mà xoáy “Sao mà giống heo thế không biết!”

Cậu ta vừa dứt lời, thắng bại đã phân.

Trương Dương thở hổn hển, trên mặt vẫn còn biểu tình vụn vặt trừng mắt nhìn Cao Khôn.

Cao Khôn vẩy vẩy cái tay đau, cười nói “Thua!”

Trương Dương đổi giận thành vui, thấy xung quay âm ỉ thì giơ cao hai tay, cứ như là đang nâng tượng vàng.

Lưu Hỉ Nhạc sau lưng gã thâm khinh bỉ.

“Sủa dê sủa dê sủa dê...” Xung quanh lại bắt đầu ồn ào, tất cả mọi người nhao vào Cao Khôn.

“Anh! Không phải làm thật!” Lưu Hỉ Nhạc nóng nảy, hung hăng trừng mắt Trương Dương.

Trương Dương thắng dễ dàng, vì thế cũng ngại ngừng nói “Thôi đừng làm, đùa thôi, có ngu đâu!”

Lưu Hỉ Nhạc muốn xông lên đấm gã một trận, lại bị Cao Khôn kéo về “Lần tới đấu tiếp”

Trương Dương chẳng quan tâm lắm “Biến đi, chờ hôm khác” Hiện tại là cuối ngày, tay chân run rẩy thể này đầu sao nổi.

Đợi đến khi ồn ào xong, mỗi người một ngả, trên đường, Lưu Hỉ Nhạc khó hiểu hỏi “Ca, anh để nó cho em, để em dạy dỗ nó...”

Cao Khôn lại nói “Công nhân với nhau cả!”

Lưu Hỉ Nhạc cái hiểu cái không “Thôi thì em nghe anh!”

Tắm rửa xong nằm trên giường, trong chốc lát tiếng ngáy đã nổi lên bốn phía, một bóng đen lúc này lại không một tiếng động đi ra ngoài.

“Alo” Anh lôi di động đang rung trong túi quần ra trả lời.

Đầu kia truyền tới một giọng trầm “A Khôn, là tôi, gần đây ổn không?”

“Ồ”

“Tôi cũng không muốn phiền toái cậu...” Đầu kia cực kỳ khách sáo “Cơ mà có một người, có lẽ chỉ cậu mới thu được...”

Cao Khôn không nhiều lời với gã, chỉ hỏi “Ở đâu nhỉ?”

Đối phương đáp “Phố Z, chỗ Cổ Nhân Phường.”

Cao Khôn nghe gã tóm tắt tình huống, lại nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, rồi cúp máy.

Quay đầu lại thấy Trương Dương đang đi tiểu phòng đối diện, hai người liếc thấy nhau, Cao Khôn khẽ gật đầu.

Trương Dương sau lưng hừ một tiếng “Không uống rượu đã đi tiểu thế rồi, đẹp trai thì có ích gì, thận yếu...”

6. Quyển 1 - Chương 6: Chờ Đợi (6)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Nhân Phường là một phòng khách tư nhân sa hoa trong thành phố U, chuyên tổ chức tiệc rượu của mấy nhân vật nổi tiếng, hôm nay nơi này cũng đang tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho một tòa báo, Lý Huỳnh Lam từng có lần chụp quảng cáo cho họ, cho nên lần này có vé mời cũng không tính là quá đột ngột.

Người tham gia bữa tiệc không phải nhân vật lớn cũng chẳng phải nhỏ, đạo diễn ‘Tiên cung’ và biên kịch cũng đã khá quen thuộc với loại sắp xếp này, thế nên đợi Vạn Hà trong chốc lát tiếp hết đám tiểu minh tinh xúm lại xung quanh thì cùng Lý Huỳnh Lam tiến lên.

Tất cả mọi người đều thông minh, mục đích đến bữa tiệc không cần nói năng rườm rà, Lý Huỳnh Lam muốn phát triển bản thân, đối phương cũng muốn kết giao với bọn họ, chẳng qua chỉ là một vai nam số 3 mà thôi, đưa ai chả được, vì thế họ rất ăn nhập với nhau, trò chuyện rất vui vẻ.

Một lúc, chuông điện thoại Lý Huỳnh Lam vang lên, cậu vội vào toilet nhận điện thoại, người gọi đến là Vương Nghi Hoan.

Vương đại tiểu thư hỏi rằng cậu hiện giờ đang ở đâu, muốn đi ăn cơm cùng.

Dựa vào vết xe đổ trước đây, Lý Huỳnh Lam chỉ nói là đang có việc, cũng không nói rõ địa chỉ với cô, chẳng để ý Vương Nghi Hoan trong điện thoại cần nhắc nhở mình đừng uống rượu, trực tiếp cúp máy. Vừa ra ngoài đã thấy vị trí ban nãy đã nhiều hơn một vị bằng hữu, mà Vạn Hà không biết đã chạy đi đâu.

Đạo diễn Triệu vội cười giới thiệu bọn họ “Lý tiên sinh, vị này là Bạch tiên sinh, không biết hai người có biết nhau không, Dụ Bạch Thế Kỷ cũng là một trong những nhà đầu tư lớn nhất của chúng ta.”

Lý Huỳnh Lam thấy Bạch Huy xuất hiện thì thần nhiên gật đầu với hắn một cái, Bạch Huy chính là con cưng của Bạch gia, so với Huỳnh Lam lớn hơn 2 tuổi, đang học đại học, thế nhưng rất được chiều chuộng, lại thích thời trang, mọi người vẫn nể mặt hắn, cũng chính là nể mặt Bạch gia.

Bạch Huy vui vẻ ra mặt “Đương nhiên là biết, Huỳnh Lam, không ngờ gặp cậu ở đây, quả là duyên phận.”

Đạo diễn Triệu và chủ biên Tiền thấy vậy càng thân thiện mà đón tiếp đại gia, mấy người lại cầm rượu lại gần, mọi người bắt đầu quá trình giao lưu tình cảm.

Bạch Huy ân cần rót một ly rượu đưa tới trước mặt Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nhìn chất lỏng trong suốt trong ly, hơi chần chừ, nhưng rồi vẫn nhận...

Sau bữa cơm chiều, Lưu Hỉ Nhạc lại thấy Cao Khôn mặc quần áo chỉnh tề ra ngoài, thì ngạc nhiên hỏi “Ca, đi đâu thế?”

Cao Khôn đáp “Bóng đèn trong phòng vỡ rồi, tôi đi mua một cái.”

Lưu Hỉ Nhạc gào lên “Lại vỡ à? Một tháng vỡ không biết bao nhiêu lần, tiền này đáng ra đốc công phải chi trả mới phải!”

Cao Khôn lắc đầu “Không sao, chỉ là cái bóng đèn thôi mà.”

Lưu Hỉ Nhạc đuổi theo “Vậy anh cứ vào trong, để em đi mua.”

Bước chân Cao Khôn không ngừng, ba bước đã bỏ lại người phía sau “Thôi, tôi còn muốn mua thêm một số thứ nữa.”

Lưu Hỉ Nhạc thấy bóng dáng Cao Khôn xa dần, tự hào mà chặc chặc hai tiếng “Chắc lại đi hiệu sách, chưa thấy công nhân nào ngoài anh có văn hóa đâu...”

Di động Cao Khôn vẫn là kiểu cũ dùng bàn phím cơ, cũng may anh không cần nhiều tính năng, chỉ cần gọi điện nhắn tin là được rồi, à không, còn có một tính năng nữa, là để nhìn giờ.

Giờ phút này, anh ngồi xồm trong một cái ngõ âm u ở phố Z, phía sau là nhà tập thể kiểu năm tầng cũ nát, Cao Khôn nhìn chằm chằm kim giây đang nhảy trên màn hình, một tay cầm cái bật lửa.

Anh đã không hút thuốc đến hai năm nay, vào những lúc khó khăn thuốc lá có lẽ là người bạn lớn nhất, thậm chí lúc đó chỉ vì một đầu thuốc lá anh có thể liều chết đánh nhau với người ta, sau đó hoàn cảnh thay

đổi, anh bắt đầu cai dần, giống như đối với rượu người ta mời thế nào cũng không uống, hay giống như người bị ung thư vừa điều trị bằng hóa chất, chỉ dùng vì để sống sót, được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Thế nhưng thói quen nghịch bật lửa vẫn không thay đổi, chỉ cần rảnh rỗi anh lại lôi ra chơi.

Đồng hồ điểm đến mười giờ, trên tầng hai bắt đầu truyền tới tiếng bước chân xuống lầu, Cao Khôn rời tầm mắt, chăm chú nhìn sang phía tòa nhà cách đó không xa.

Thành phố U càng ngày càng phát triển, nhà lầu san sát nhau, đèn hoa rực rỡ, so với lúc Cao Khôn vừa đặt chân tới nơi này đã thay đổi rất nhiều, nhưng kể cả khi thành phố này ngày càng trở nên xinh đẹp, vẫn luôn có những khoảng tối bao trùm, giống như nơi này, hay như anh vậy...

Cách một con đường, đầu đối diện là một căn nhà cổ sa hoa đẹp đẽ, mà nơi này chỉ là một dãy nhà cũ rách... Chênh lệch thật nhiều...

“Cạch” Cao Khôn đóng nắp bật lửa lại, tùy ý bỏ lại vào trong túi áo, chậm rãi đứng lên.

Anh vừa động, thì tiếng bước chân phía trên cũng dừng lại, dường như sau đó người tới bắt đầu nhận ra điều gì, sau đó là tiếng bước chân chạy ngược lại, gấp gáp dần.

Trong bóng tối, chỉ có thể nhìn được vóc dáng lùn tịt của đối phương, nhưng động tác người này lại rất nhanh, hần nháy xẹt qua hàng hiên, y hết một con chồn.

Nhưng động tác Cao Khôn so với hần còn nhanh gấp bội, vừa rồi vẫn còn thấy đang thản nhiên đi bộ, thấy người kia chạy trốn thì nhanh như tên đuổi theo, trực tiếp chắn ở cầu thang, lại đập đổ mấy cái thùng xếp sau lưng người nọ.

Thấy Cao Khôn tới gần người kia cũng bắt đầu có phản ứng, đầu tiên là cầm gậy gỗ ném vào người anh, cố gắng tránh về phía sau, lại bị cửa sắt phía sau ngăn cản, khoảng cách hẹp tới nỗi không thể trốn nổi, vô luận hần cố gắng cản trở thế nào cũng không thoát khỏi Cao Khôn, hai người vờn nhau quanh cái ngõ nhỏ, thẳng đến khi đi vào ngõ cụt, người kia mới dừng lại.

Đó là một người đàn ông vạm vỡ để tóc húi cua, hần thở dốc, giọng khản cầu “Tôi... Tôi không có tiền...”

Cao Khôn không nói gì, chỉ nhìn hần, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Đối phương lại nói “Người anh em, chúng ta trao đổi điều kiện một chút, tôi tạm thời không có tiền nhiều, mà tiền lẻ...”

Cao Khôn thấy khuôn mặt đối phương có chút thành khẩn, thấy hần sờ soạn quần áo, anh động tâm dừng lại hỏi “Điều kiện gì?”

Người đàn ông vạm vỡ kia cười, nhìn lại Cao Khôn “Điều kiện là mày đi, hoặc là để tao tiền!”

Cao Khôn nghe thấy một tiếng cạch vang lên, chỉ thấy người kia móc ra một cái dùi cui điện, anh quay lại, sau lưng không biết từ bao giờ đã có năm, sáu người trong tay cầm đủ loại dụng cụ, từ từ tiến về phía này...

Mười phút sau, di động Cao Khôn vang lên.

Không có người nghe.

Năm phút đồng hồ sau, tiếng chuông lần thứ hai vang lên.

Vẫn không có người tiếp.

Năm phút sau tiếng chuông lại réo, lần này kêu liên tục, mãi cho tới khi có một bàn tay nhấn nút nghe máy.

Đầu kia lập tức truyền đến một âm thanh “A Khôn sao rồi? Có hỗ trợ không?”

“Mấy người ở đâu nhỉ?” Cao Khôn hỏi lại.

Người trong điện thoại nói “Chỗ đường hầm, biển số xe UA0010”

Cao Khôn “Ờ” một tiếng, “Chờ.”

Cúp điện thoại, anh quay đầu nhìn lại đám người nằm la liệt dưới chân mình, tổng cộng có ba người ngã trái ngã phải, còn lại đã chạy mất rồi, tên kia thậm chí còn vãi cả ra quần, cơ mà chuyện này không liên quan, giữ được người là được.

Cao Khôn lay cái tên vạm vỡ kia, thấy hấn ngoại trừ trên mặt có một chút máu còn lại vẫn ổn, lúc này mới lôi chân hấn ra ngoài, bước được hai bước lại nghe thấy tiếng lộc cộc, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đầu đối phương va phải đầu đó một cái, Cao Khôn nghĩ nghĩ, rồi bỏ cái chân kia xuống, dựng người nọ lên, túm áo hấn mà kéo.

Khoảng hai ba phút sau mới tới hầm, trong bóng đêm yên tĩnh, quả thật có một chiếc SUV đang đậu chỗ này, Cao Khôn tiến lên, mở cửa xe ra, thấy bên trong có vài người cao lớn nhảy ra ngoài.

Cầm đầu là một người đàn ông có một vết sẹo giữa mi tâm, thấy người trong tay Cao Khôn thì mắng một câu “Mẹ kiếp, để anh đã nói với chúng mày rồi, nhìn thằng đó bé tí mà tinh như quỷ, còn học võ mấy năm, mấy thằng đệ đều phát mệt, Tiểu Lượng gãy tay bây giờ vẫn còn đang nằm viện, thằng lùn chết tiệt!”

Cao Khôn ném người xuống đất, bên cạnh có người đến nhận, còn hỏi người đàn ông kia “Anh Quý, có cần cầm máu không?”

Diêu Chính Quý chán ghét liếc mắt một cái, gạt đầu, sau lại quay sang hỏi Cao Khôn “Vẫn sống chứ?”

Cao Khôn rất chuyên nghiệp “Bị thương nhẹ”

Diêu Chính Quý bội phục chớp lấy bờ vai anh, lại nói cái câu trong điện thoại ngày hôm qua “Nếu không phải là chuyện lớn, anh đã không gọi cậu, phiền quá!”

Cao Khôn lắc đầu, sắc mặt chẳng mấy may thay đổi, nhìn người bị khiêng vào trong xe hỏi “Sao thế?”

Diêu Chính Quý nói “Thua cược, mới có ba trăm vạn đã định bán vợ bán con, không bằng con chó!”

Thấy Cao Khôn nhìn tên lùn kia thần sắc hơi thay đổi, hơi nhăn mày, Diêu Chính Quý vội nói “Mấy thằng làm chuyện này còn sống là tốt rồi, chết thì dễ dàng quá, còn tác dụng gì, sống mới còn chút tác dụng.” Từ ‘sống’ gã còn đặc biệt nhấn mạnh.

Cao Khôn nói lỏng khuôn mặt, gạt gạt đầu đẩy một vật dày cộp mà Diêu Chính Quý định đưa cho anh.

“Bây giờ không cần...”

Diêu Chính Quý biết Cao Khôn đang suy nghĩ gì, không kiên nhẫn cầm tiền về “Vậy cậu thiếu gì cứ hỏi anh, chuyện lần trước ở Hồ Sơn bọn họ nói với anh rồi, tên giám đốc mới tới kia không biết, ông chủ Kim nói cậu muốn về lúc nào cũng được, cơ mà ngoài cái việc ngốc nghếch kia anh còn mấy việc nữa, cậu có rảnh thì rủ Hỉ Nhạc qua nhìn xem.” Tuy rằng tiền lương đều không cao, nhưng Diêu Chính Quý hiểu ý Cao Khôn, không cần mấy chuyện thể diện, sạch sẽ là quan trọng nhất.

Nói xong, Diêu Chính Quý vội đi, Cao Khôn không nhờ gã chở về, nói muốn đi dạo một chút.

Bóng đêm càng đậm, chỉ còn ánh đèn rực rỡ của tòa nhà đằng xa, Cao Khôn cứ đi như thế, một tay bắt giắc sờ hai chiếc bóng đèn trong túi đã biến mất từ bao giờ. Lại ngẩng đầu, bắt tri bắt giắc đi tới tòa nhà kia, hai bên đường đỗ đủ các loại xe sang.

Cao Khôn dừng lại, ánh mắt hướng về chiếc Panamera màu trắng, nhìn lại lớp xe đã thay mới hấn.

Cao Khôn nhìn chiếc xe đó rất lâu, sau đó lại đi về cái ngõ tối đen ban đầu.

Nhưng vừa mới động chân, đã nghe thấy một giọng nói trầm ấm truyền đến, giống hệt như tiếng gọi hồn, thị lực của Cao Khôn rất mạnh, cho nên vừa mới đứng ở chỗ sáng, hiện giờ đôi mắt đã có thể thích ứng với bóng tối, chẳng đến vài giây anh đã nhận ra cảnh tượng trước mặt, một người đàn ông từ phía sau ôm một cậu trẻ say mềm, âm thanh gọi hồn chính là từ miệng người kia phát ra.

Anh nghe rõ người đàn ông nọ gọi “Huỳnh Lam... Huỳnh Lam...”

Cao Khôn nghe vậy thì nhín mày. Porsche Panamera trắng của bạn Lam đây

7. Quyển 1 - Chương 7: Gặp Lại (1)

Trong điện thoại, Vương Nghi Hoan từng nhiều lần dặn dò Lý Huỳnh Lam uống ít rượu không phải là không có nguyên nhân, bởi lẽ tử lượng Lý Huỳnh Lam so với người bình thường, được rồi, là rất kém cỏi.

Vị đạo diễn Trần và chủ biên Tiền quả thật đúng là ôm tâm tư tán gẫu đơn thuần, cùng với Lý Huỳnh Lam và Bạch Huy chén chú chén anh mãi, Lý Huỳnh Lam đối với tử lượng của mình không phải không bố trí phòng vệ, chỉ là cái chuẩn mực kia rất khó nắm giữ, mới có hai ba ly Champagne thôi mà đôi mắt bất tri bất giác đã mờ hẳn.

Lý Huỳnh Lam dù say nhưng cũng không nháo, giống như ngày thường cực kỳ im lặng, nếu hỏi cũng sẽ trả lời, nhưng không còn có vẻ lạnh lùng xa người, mà lại có vẻ trì độn một chút, nhưng rất ngoan ngoãn thuận theo.

Bạch Huy vẫn luôn chú ý đến cậu là người đầu tiên phát hiện ra điều này, hẳn nói với mọi người hôm nay trước hết nên dừng ở đây, còn mình thì đưa Lý Huỳnh Lam trở về. Hai vị kia vô cùng tự nhiên đồng ý, nhìn Bạch Huy đứng dậy cẩn thận dìu cậu ra ngoài, đạo diễn Trần và chủ biên Tiền trộm liếc nhau một cái, nhưng việc chẳng liên quan đến mình nên cũng không tiếp tục dây dưa.

Đội họ vừa đứng dậy, Bạch Huy lại nhìn thấy đằng kia Vạn Hà đang nói chuyện với một biên kịch khác, tâm tư hẳn khẽ động, dừng lại kéo Lý Huỳnh Lam đi luôn về cửa sau.

Phía sau cửa sau thông một cái ngõ tương đối hẻo lánh, đèn đường màu vàng nhàn nhạt chiếu xuống. Xe của Bạch Huy đậu cách đó không xa, hẳn vừa do dự có nên cứ thế mà đưa Lý Huỳnh Lam về nhà, Lý Huỳnh Lam lại không an phận thoát khỏi tay Bạch Huy, lão đảo đi về phía trước, thế như chưa được hai

bước đã bị Bạch Huy kéo trở về.

“Huỳnh Lam, tôi dìu cậu, tôi dìu cậu...” Bạch Huy ân cần nói.

Lý Huỳnh Lam không trả lời, nhưng hành động chống đỡ của cậu đã biểu đạt là không muốn.

Bạch Huy vẫn không từ bỏ, khuôn mặt trắng nõn của Lý Huỳnh Lam sau khi uống rượu trở nên ửng đỏ, ánh mắt lạnh lùng cũng phủ một tầng nước mê ly, mặt mày như họa môi hồng răng trắng, rõ ràng tỏ vẻ chán ghét nhưng lại khiến tâm Bạch Huy càng khó chịu, hấn nhin không được từ đằng sau ôm lấy người phía trước.

“Huỳnh Lam, Huỳnh Lam...” Hấn không để ý Lý Huỳnh Lam giãy dụa, giống như đang phê thuốc mà gọi.

Hai năm trước, Bạch Huy trở về từ nước ngoài, hấn làm người vốn tự xưng là phong lưu phóng đãng, yêu mỹ nhân yêu xe, không câu nệ nam nữ, trong giới diễn viên mập mờ với không ít người, nhưng những người này không bao giờ có thể so được với Huỳnh Lam, vừa có ngoại hình, vừa có khí chất, vừa có gia thế, quả thực là tuyệt phối, tuy rằng tính tình có chút lạnh lùng, nhưng Bạch Huy cho rằng điều đó hoàn toàn đáng giá, một món hàng tốt đâu phải dễ dàng kiếm được.

Chỉ là hấn nguyện chờ đợi, không có nghĩ là hàng tốt tự đưa đến cửa, cho dù hấn muốn cũng không được, giống như giờ phút này, mùi rượu trên người Lý Huỳnh Lam nhàn nhạt tỏa ra, hòa lẫn với mùi thơm trên người cậu, cắn xé Bạch Huy đến nỗi thần hồn điên đảo, chỉ ước hiện tại có thể làm ngay.

So với sự hưởng thụ của đối phương, tâm tư Lý Huỳnh Lam hoàn toàn cách biệt một trời một vực, cậu chỉ cảm thấy sự đụng chạm của Bạch Huy khiến cậu ghê tởm đến buồn nôn, hai bàn tay nắm lại đến trắng bệch.

“Cút đi...”

Nếu như trước kia, Lý Huỳnh Lam chỉ cần làm mặt lạnh, Bạch Huy sẽ kiêng kị, nhưng mà hiện tại, hấn tự nhận tâm tư mình đang mạnh mẽ gào thét, không còn thanh tỉnh nữa rồi, câu này đối với Bạch Huy chẳng mấy may ảnh hưởng. Thấy hấn ngày càng sát lại gần, đến nỗi cậu có thể cảm nhận được hơi thở nóng rần, Lý Huỳnh Lam rốt cục không thể chịu nổi mà quay ra nôn lên người đối phương.

Bạch Huy ngạc nhiên, theo phản xạ đẩy tên đầu xỏ gây tội ra, vội vàng chỉnh sửa quần áo của mình.

Lý Huỳnh Lam bị hấn đẩy ngã, vô lực mà ngã xuống, một đôi tay vươn ra từ phía bóng tối, từ phía sau gắt gao ôm cậu vào lòng.

Lý Huỳnh Lam ngẩn người.

Bạch Huy cách đó không xa cũng chờ ra, ngẩng đầu nhìn về người đàn ông không biết đã xuất hiện từ khi nào.

“Anh là ai?” Bạch Huy hỏi.

“Tôi tới đón cậu ấy” Đối phương không nhìn hắn mà trả lời, anh rũ mắt nhìn đỉnh đầu Lý Huỳnh Lam.

“Ai cho anh tới?” Bạch Huy lại hỏi.

Cao Khôn dừng lại “Trác tiên sinh.”

Bạch Huy hồ nghi, cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt, trên người anh là áo sơ mi cũ, quần bò còn dính chút sơn, nhưng gương mặt lại có chút quen thuộc, chỉ cảm thấy đã gặp người này ở nơi nào, chẳng lẽ thật sự là thủ hạ của Trác tiên sinh?

Thấy Bạch Huy dường như không tin, Cao Khôn nói “Có cần tôi gọi điện xác nhận không?”

“Không, không cần” Bạch Huy vừa nghe vội chợt dạ lắc đầu, tiện đà tỏ thái độ kiêu ngạo “Anh sao không đến sớm một chút, Huỳnh Lam uống rượu mà cũng không biết, làm việc thế đấy à?”

Cao Khôn không lên tiếng trả lời, thấy Lý Huỳnh Lam vô lực ngã xuống, anh lúc này mới đỡ lấy thắt lưng cậu, sau đó gấp đầu gối người kia, một tay bế đứng cậu lên.

Bạch Huy thấy vậy, trong lòng rất không vui “Thôi để tôi đưa cậu ấy về, cậu ấy ghét nhất động tay động chân với người lạ...”

Vừa nói xong đã thấy Lý Huỳnh Lam ban nãy còn không thoải mái thế nhưng lại chủ động ôm cổ Cao Khôn, chôn đầu vào hõm vai của anh, dịu ngoan mà dựa vào, khóe miệng còn hơi nhếch lên.

Biểu tình Bạch Huy cứ như là thấy quỷ, Cao Khôn không để ý tới hắn nữa, trực tiếp ôm người rồi khỏi nơi này.

Chỉ là anh cũng không đi quá xa, đi qua Cổ Nhân Phường rồi tìm một cái ghế trong công viên gần đó ngồi xuống.

Dọc đường đi, Lý Huỳnh Lam không nói cũng chẳng động đậy gì, như là đang ngủ, đến khi Cao Khôn dừng lại muốn đặt cậu xuống nằm trên cái ghế dài, cánh tay ôm anh của Lý Huỳnh Lam dù làm thế nào cũng không buông.

Cao Khôn thử hai lần, đành bất đắc dĩ để mình ngồi xuống trước, sau đó đặt người kia ngồi trên đùi.

Lý Huỳnh Lam cứ như vậy, yên lặng mà dựa vào anh.

Cao Khôn sờ túi áo, móc ra một cái khăn tay bên trong, anh nói “Buông tay đã, tôi lau cho cậu.”

Lý Huỳnh Lam rốt cục cũng buông tay, cậu ngẩng đầu lên, không chớp mắt mà nhìn người trước mặt, đáy mắt như có sao, khóe miệng vẫn còn đọng nụ cười.

“A Khôn...” Lý Huỳnh Lam gọi.

Cao Khôn lảng tránh ánh mắt của cậu, cầm khăn tay cẩn thận lau miệng cho Lý Huỳnh Lam.

“A Khôn...” Lý Huỳnh Lam lại gọi.

Cao Khôn không trả lời cậu, chỉ hỏi “Sao uống nhiều như vậy?”

Lý Huỳnh Lam không trả lời, chỉ nỉ non tên của Cao Khôn, sau đó lại thì thầm “A Khôn, em rất nhớ anh...”

Động tác Cao Khôn dừng lại, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lý Huỳnh Lam, anh nói “Cậu trưởng thành rồi.”

Lý Huỳnh Lam nhìn không rời mắt “Vâng.”

Cao Khôn có chút bí từ, nghẹn nửa ngày mới hỏi được thêm một câu “Gần đây có ổn không?”

Lý Huỳnh Lam lại nhìn anh cười, trong mi mắt đều mang theo vị ngọt “Anh không thay đổi.”

Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam vẫn say, cậu trì hoãn mãi mới trả lời được vấn đề của mình. Không thay đổi? Làm sao có thể không thay đổi, sáu năm, đủ để thay đổi một người.

Nhưng Cao Khôn vẫn gật đầu, phối hợp nói “Ừ”.

“Em liếc mắt một cái đã nhận ra anh, trước khách sạn, lúc ở công ty... còn có... ở quảng trường Tây, em còn tìm anh...” Men rượu trong Lý Huỳnh Lam phát tán, cậu nheo mắt một hồi muốn ngủ, nói nhiều hơn hẳn ngày thường “Em không tìm được anh, nhưng không quan trọng, em biết anh sẽ trở về. Giống như hồi đi Rome, anh cũng đi theo, chúng ta cùng ngắm Kim Tự Tháp, chơi ở rất nhiều nơi, anh có nhớ không...”

Cao Khôn cảm giác lưng Lý Huỳnh Lam đã mềm nhũn, trước ngực mình dần nặng, nội dung câu chuyện càng ngày càng lộn xộn, nhưng tên của anh, Lý Huỳnh Lam vẫn gọi liên tục, tiếng nói của cậu nhỏ lại, rồi dần dần chìm vào im lặng.

Cao Khôn cúi đầu, nhìn Lý Huỳnh Lam trầm tĩnh mà ngủ, chậm rãi vươn tay ra, anh vốn muốn sờ đầu cậu, chợt nhớ trên tay mình còn dính máu, nên lại thu về, bàn tay nắm chặt thành quyền...

Lý Huỳnh Lam gian nan mà mở mắt, trong ánh mắt chứa đầy mơ hồ, thấy một bóng người nhập nhòa trước mắt, cậu vội vàng vươn tay kéo đối phương, gọi “A Khôn!”

Tay lập tức đã bị nắm chặt, một người nói “Huỳnh Lam, là tôi, cậu khó chịu chỗ nào?”

Lý Huỳnh Lam ngẩn người, lại trừng mắt nhìn, tầm nhìn chậm rãi khôi phục, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan anh tuấn, ôn nhu, nhưng đó không phải khuôn mặt cậu mong chờ.

Lý Huỳnh Lam lập tức thu tay về.

Chu Chí Thành thấy cậu hoảng hốt, tiếp tục quan tâm hỏi “Có muốn uống nước không?”

Lý Huỳnh Lam nhìn trái nhìn phải, nơi này là phòng nghỉ của cậu ở Ánh Sáng, cậu khàn khàn hỏi “Ai đưa tôi về?”

“Là tôi.” Chu Chí Thành vừa nói đã thấy Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm, thậm chí ánh mắt còn mang theo một chút không tin, Chu Chí Thành lộ ra biểu tình kỳ quái “Làm sao vậy?”

“Cậu thấy tôi ở chỗ nào?”

Chu Chí Thành đáp “Sau Cổ Nhân Phường.”

“Vậy... chỉ có tôi?”

Chu Chí Thành lắc đầu “Không phải.”

Ánh mắt Lý Huỳnh Lam sáng lên “Còn có ai, anh ấy đâu rồi?”

Chu Chí Thành đối diện ánh mắt của Lý Huỳnh Lam khiến hắn càng thấy xa lạ, lòng hắn trầm xuống, lên tiếng “... Bạch Huy.”

“Bạch Huy?”

Nói tới đây, Chu Chí Thành phát tức “Tên đểu Bạch Huy, nếu không phải Nghi Hoan nói cho tôi biết cậu ở đó, tôi vừa đuổi tới, cái tên Bạch Huy kia đã muốn... May mà tôi kịp đưa cậu về, nếu gặp lại tôi khẳng định không cho cái tên đó sống tốt.”

“Lúc đó... người xuất hiện là cậu?”

Chu Chí Thành vuốt cằm, Lý Huỳnh Lam có chút mờ mịt.

Chu Chí Thành đáp “À, còn có anh Vạn Hà, tôi thấy hắn đưa cậu ra cửa sau đã biết hắn định đưa cậu về, chỉ sợ cậu lại phải... Anh Vạn cũng không biết làm sao, cho nên tôi bảo đưa cậu về chỗ này, bây giờ anh Vạn đang đi mua bữa sáng rồi, không biết có nhớ mua cháo không nữa...”

Chu Chí Thành bên cạnh cứ nói, còn Lý Huỳnh Lam đã chẳng còn tâm tư gì.

Chẳng lẽ mình lại nằm mơ?

Lại là mơ...

Chu Chí Thành thấy Lý Huỳnh Lam nhắm mắt lại, trên mặt nhiều hơn một tia khổ sở, lại nói “Say rượu xong sẽ khó chịu vậy đấy, cậu nghỉ ngơi đi.”

Lý Huỳnh Lam gật đầu “Cám ơn, tôi muốn ngủ một lát.”

Chu Chí Thành hiểu rõ ý tứ của cậu, chậm rãi đứng lên nói “Vậy tôi đi trước còn lên lớp, buổi chiều sẽ quay lại thăm cậu.”

Lý Huỳnh Lam tùy ý “Ừ” một tiếng, mặc cho Chu Chí Thành ra ngoài.

Nghe tiếng cửa đã đóng lại, Lý Huỳnh Lam ôm đầu mình, cố gắng nhớ lại sự việc ngày hôm qua, một lúc lâu, cậu mở mắt ra, đỡ lấy cái đầu đau đớn, ở trong phòng xoay đi xoay lại, nhặt lấy cái áo khoác nhăn nhúm của mình ở sô pha.

Vừa mở ra, tỉ mỉ tìm kiếm, rốt cuộc, phát hiện một ấn ký phía sau thắt lưng.

Nhìn dấu tay nhợt nhạt kia, Lý Huỳnh Lam cười.

8. Quyển 1 - Chương 8: Gặp Lại (2)

Có tiếng gõ cửa ngoài phòng nghỉ, Lý Huỳnh Lam để người kia tiến vào.

Vương Nghi Hoan cầm một tấm áp phích, cao hứng nói “Coi xem, Hạ Tuấn Đồng mới kí hợp đồng, đến cuối tuần này diễn, bạn tôi rủ tới đó.”

Hạ Tuấn Đồng rất bảnh, nhưng gã quả thực không hợp khẩu vị của Vương Nghi Hoan, hơn nữa nhân phẩm người này nghe nói không được tốt lắm, nhưng khuôn mặt quả thật đúng là chói mù mắt người, Vương Nghi Hoan sở dĩ thường xuyên quan tâm đến gã bởi vì Lý Huỳnh Lam khó khăn lắm mới ‘có cảm giác’ với một nghệ sĩ, là bạn bè, Vương Nghi Hoan cảm thấy bản thân mình có trách nhiệm thúc đẩy hứng thú vốn đã khô quắt của Lý Huỳnh Lam.

Chẳng qua lần nào cầm tác phẩm của Hạ Tuấn Đồng đến, Lý Huỳnh Lam dù có bận rộn đến mấy cũng tạm gác công việc nhìn qua một chút, nhưng lần này cậu thậm chí chẳng buồn liếc mắt một cái, chỉ hỏi “Thứ tôi nhờ cậu tìm đâu?”

Vương Nghi Hoan ném tấm áp phích kia đi, lấy trong túi ra một xấp văn kiện rất dày, kỳ quái nói “Đây đây, đại nhân đã có lệnh, tiểu nhân nào dám nuốt lời, cơ mà muốn cái này làm gì?”

Vương Nghi Hoan và Chu Chí Thành đều học cùng lớp trung học với Lý Huỳnh Lam. Sau cao khảo, hai người kia chọn học viện điện ảnh U lập nghiệp, mà Vương Nghi Hoan theo lời ba mẹ theo đuổi ngành PR, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới thời gian ba người lui tới. Gia cảnh hai nhà họ Vương, họ Lý đều thuộc dạng giàu có, sau lưng Vương Nghi Hoan còn có tập đoàn Không Thái chống đỡ, quy mô so với Lý gia thậm chí còn lớn hơn vài lần, giống như Vạn Hà đã từng nói, trung tâm thương mại phía quảng trường Tây kia chính là do Không Thái đầu tư, hay cũng chính là gia đình của Vương Nghi Hoan, mà Lý Huỳnh Lam cần tìm danh sách nhân viên trong công ty, nhờ cô lấy cũng là chuyện nhỏ.

Đối với vấn đề của Vương Nghi Hoan, Lý Huỳnh Lam không trả lời, cậu nhận lấy danh sách, sau đó liền xem hết sức chăm chú.

Vương Nghi Hoan thấy vẻ mặt của cậu thì thập phần tò mò, Huỳnh Lam bình thường không thích xen vào chuyện của người khác, dù có người đến nhờ cậu giúp đỡ cũng không đến mức đại thiếu gia cậu tự thân vận động, mà chuyện của cậu nhờ cô... có gì đáng để quan tâm sao?

Trái lo phải nghĩ, rồi lại loại trừ, cuối cùng mục tiêu rơi vào đầu một người, mà Vương Nghi Hoan cảm thấy chỉ có người này là thích hợp nhất.

“Không phải mẹ cậu lại...” Vương Nghi Hoan kinh ngạc.

Lý Huỳnh Lam hoàn toàn không để ý xem cô đang nói gì, cậu rất tập trung dò, từ hạng mục giám đốc đến thiết kế, kỹ thuật, an toàn, kiểm soát... từ trên xuống dưới, thần sắc trên gương mặt càng lúc càng lo lắng.

“Không có, tại sao lại không có...”

Vương Nghi Hoa vội an ủi “Không vội không vội, thông tin về những người này tôi cũng vừa mới lấy được mới chỉ là một phần thôi, còn chưa tìm phần danh sách công nhân nữa, tôi với cậu xem lại một lần, người cậu muốn tìm tên là gì? Là nhân viên thi công hả?”

Lý Huỳnh Lam phủ nhận theo trực giác “Không phải đâu, anh ấy sao lại đi làm...”

Nói được nửa, lại cảm giác không đúng, cậu luống cuống tay chân mở danh sách công nhân kỹ thuật hạ tầng ra rồi dò, được một lúc, Lý Huỳnh Lam bỗng ngẩn ra.

Trong đó viết, công nhân quét sơn: Ngô Chí Quốc, Cao Khôn...

“Huỳnh Lam? Huỳnh Lam?”

Vương Nghi Hoan thấy Lý Huỳnh Lam bắt đầu ngốc, vội đẩy cậu một cái, nhưng mà khi thấy ánh mắt của người trước mặt, cô kinh ngạc. Bên trong ánh mắt kia ngập tràn một vẻ hoảng hốt, khuôn mặt giống như hơi gợn sóng, lại giống như đang cố giấu một chuyện động trời nào đó.

Vương Nghi Hoan hoảng sợ.

Không đợi cô mở miệng, Lý Huỳnh Lam đã vội đứng dậy, bảo “Tôi đi toilet một chút...”

Đóng cửa lại, Lý Huỳnh Lam mở vòi nước ra, liên tục vốc nước lạnh vã lên mặt lên mặt, nhưng chất lỏng lạnh lẽo kia dường như không thể làm nguội hốt mắt nóng rực của cậu, thời điểm nhìn thấy cái tên kia, đôi mắt cậu cơ hồ sắp chảy máu, nóng bỏng, đau đớn, thiêu đốt đến nỗi khiến cả khớp hàm cậu run rẩy, ngay cả xoang mũi cũng không thể hô hấp.

Cậu thậm chí chẳng thể tự hỏi nổi nếu chỉ là trùng tên thì sao, nếu chỉ là một người rất giống với anh thì sẽ thế nào, nếu như vậy, cậu sẽ tìm Cao Khôn như thế nào đây?

Lý Huỳnh Lam không quan tâm, trực giác nói cho cậu biết, cậu đã tìm được đáp án rồi.

Giấc mơ của cậu, đã thành sự thật.

Lý Huỳnh Lam run rẩy, lặng lẽ che khuôn mặt, từng giọt nước lăn trên khuôn mặt rơi xuống, tựa như là nước mắt...

Lúc ra ngoài, Lý Huỳnh Lam đã trở về như bình thường, cậu giải thích sự thất thố ban nãy cho Vương Nghi Hoan.

Vương Nghi Hoan thập phần thông cảm “Lắm nhảm gì đó, cậu còn khách khí với tôi cái gì thế?”

Tuy nói rằng gần đây năm Lý Huỳnh Lam phải đối mặt không biết bao nhiêu chuyện lớn nhỏ của Lý Tiểu Quân, có lẽ đã thành thói quen, nhưng rốt cuộc vẫn là mẹ ruột, không có khả năng không buồn bực được, chẳng qua là loại sự tình này người ngoài cũng chẳng giúp được gì, bản thân cậu chỉ có thể tự giải quyết, Vương Nghi Hoan muốn an ủi rồi lại chẳng biết nên nói gì chi phải, đành bảo “Cậu có gì cần nhờ cứ nói.”

Lý Huỳnh Lam biết rõ Vương Nghi Hoan hiểu lắm cái gì, nhưng cậu không vạch trần, chỉ hỏi “Lẽ khởi công Tây quảng trường tháng sau tôi có thể đến không?”

...

Cùng lúc đó, Trác Diệu nhận điện thoại của Phan Minh Câu.

“A Diệu, cậu bảo tôi giúp hỏi chuyên kia, tôi tra rồi.”

Trác Diệu bỏ tập văn kiện trong tay xuống “Thế nào rồi?”

Phan Minh Câu đáp “Tôi cố ý tìm một người bay một chuyến về tỉnh K xác nhận, ba tháng trước, Cao Khôn đã ra tù.”

Trác Diệu sững sốt hỏi “Cậu ta bây giờ ở đâu?”

“Không biết, không có báo cho quản tù, tôi sẽ cho người đi hỏi thăm thêm, chỉ là cần một chút thời gian.”

Trác Diệu cúp máy, đứng lên.

Đầu tháng bảy, tập đoàn Không Thái ở thành phố U mở lễ khởi công trung tâm thương mại lớn phía quảng trường Tây, ngày đó bầu trời cao trong xanh, không có mây, không chỉ có quản lý đến tham dự, lãnh đạo quan trọng trong thành phố cũng đến chúc mừng, còn lên chương trình rất nhiều tiết mục, có thể nói cực kỳ náo nhiệt.

Lý Huỳnh Lam cũng có một chỗ ngồi rất thuận lợi bên dưới, theo như ý của Vương Nghi Hoan chỗ đó có thể nhìn thấy toàn bộ quảng trường, thế nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn rất có chừng mực, hiện tại với lai lịch của cậu không nên điều vô dương oai, vẫn xếp hàng vào bên trong thì hơn, vì thế cũng tránh được cánh diễn viên và đám phóng viên nhà báo xung quanh.

Tới lễ chúc mừng, Lý Huỳnh Lam cũng tới, cùng Vương Nghi Hoan còn lên cất băng, chỉ là lúc chờ mấy

người lãnh đạo phát biểu, Vương Nghi Hoan có chút ngồi không yên.

“Nói nhiều quá, nóng chết rồi!” Quay đầu lại thấy Lý Huỳnh Lam nhìn trái ngó phải, không khỏi kỳ quái hỏi “Cậu nhìn gì thế?”

Lý Huỳnh Lam đeo một cái kính râm che cỡ lớn tầm một bàn tay che đến nửa khuôn mặt, biểu cảm trên mặt khó phát hiện, cậu nhỏ giọng hỏi “Công nhân không đến tham gia à?”

Vạn Hà bên cạnh giải thích “Không phải là ai cũng đến, nếu không sẽ chậm kế hoạch, người đến hôm nay đa phần là người phụ trách, còn lại vẫn công tác bình thường.”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nói “Tôi đi toilet”

Vạn Hà vội vàng muốn đi theo, lại bị ngăn “Tôi tự mình đi, lát nữa về.”

Vạn Hà lo lắng, nhưng Lý Huỳnh Lam rất kiên trì, anh đành bảo “Đi thẳng rồi rẽ trái, chỗ đó có một nơi, còn sâu vào trong là ký túc xá của công nhân, đừng đi nhầm.”

Lý Huỳnh Lam gật gật đầu, lặng lẽ đứng dậy rời đi. Cậu trước tiên quẹo trái, chỉ là qua nhà vệ sinh rồi cước bộ vẫn không ngừng, tiếp tục đi về phía trước, cả đường gặp ai cũng hỏi một cái tên, thấy họ không biết lại hỏi thêm một người khác, cuối cùng đi rất xa, đến chỗ còn chưa thi công xong.

Cách đó không xa, có một đám người đang ngồi xổm, mỗi người cầm một cái xích, dốc sức kéo thanh sắt được cột chặt lên, ánh mặt trời chiếu xuống, chỉ thấy trên người họ có một tầng mồ hôi sáng bóng.

Trong đó có một bóng người cực kỳ cao, cánh tay để trần giống những người xung quanh, bởi vì người này đội mũ bảo hộ nên Lý Huỳnh Lam không thấy rõ mặt anh, nhưng vẫn thấy được từ đằng sau, cơ bắp vì dùng sức mà gồng lên, nóng bỏng mà khấn trương, mỗi lần đưa tay lên, từng giọt mồ hôi như mưa đổ xuống.

“A Khôn...” Đằng xa có người gọi anh “Sáng sớm đi vội bây giờ nghỉ một chút đi, còn nhiều thời gian mà, người ta không trả thêm trợ cấp đâu, bị cảm nắng cũng đừng có kêu.”

Cao Khôn dùng mu bàn tay lau mặt, trả lời “Không sao đâu”

Lão Ngô mắng “Thằng nhỏ này nghiêm túc thế, làm biếng tí thì chết ai, chưa thấy ai được trả mười làm mười một cả, ai thương cậu thêm à?”

Cao Khôn thấy Lão Ngô nói vậy cũng chỉ cười, nhưng vẫn không ngừng.

Trong chốc lát lại có người gọi anh, biểu tình còn có chút ái muội “A Khôn, nhanh lên, vợ đến kìa!”

Cao Khôn dừng tay, tựa hồ rất mờ mịt, ngẩng đầu hỏi “Ai thế?”

Đối phương đập cho anh một quyền “Giả ngốc cái gì, nhanh lên, đừng để cho con gái nhà người ta chờ, về sau có con còn ké được tí ánh sáng!”

Cao Khôn gục đầu xuống, chẳng nói gì, lão Ngô bên cạnh rút cuộc nhịn không được kéo anh “Đi nhanh lên, chần chờ cái gì?”

Lão Ngô nay đã sáu mươi, tuy cơ thể tuy khỏe mạnh nhưng Cao Khôn cũng không giằng co gì với lão, rút cuộc vẫn bị người ta nửa kéo nửa tha lôi đi.

Nhìn bóng hình thân thuộc kia vừa đi xa, Lý Huỳnh Lam cả người cứng ngắc, hai chân rất muốn đuổi theo, chỉ là vừa mới động mới phát hiện cả người đã mềm oặt, chỉ có mấy phút đồng hồ, áo cậu ướt sũng mồ hôi, khớp hàm không tự chủ được mà nghiêng phát đau, móng tay đều khảm vào lòng bàn tay.

Hình ảnh ban này như đánh sâu vào lòng cậu, giống như một cái búa trực tiếp đập, Lý Huỳnh Lam phải cố gắng chống đỡ lắm mới vững lên nổi.

Không sao, mình đã tìm được anh, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, Lý Huỳnh Lam nặng nề thở ra một hơi, trong lòng tự an ủi.

...

Vạn Hà thấy sắc mặt ửng hồng của Lý Huỳnh Lam lúc trở về thì vội tiến lên đón, hỏi “Sao đi lâu vậy?”

Lý Huỳnh Lam chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cũng không giải thích.

Vạn Hà nhìn bộ dáng cậu, sợ là đã cảm nắng, tính toán nói với người chủ tiệc một tiếng rồi rời đi trước, vậy mà Lý Huỳnh Lam lại không đồng ý.

“Đi đi đi, có tí nắng, chỉ phơi nắng một chút thôi không chết được.”

Cái gì là gọi là “Có tí nắng? Chỉ phơi nắng một chút?” Bản thân anh còn chẳng chịu được, có minh tinh nào không sợ phơi nắng không?

Mặc dù Vạn Hà khó hiểu, nhưng không tiếp tục, còn Lý Huỳnh Lam vẫn mang vẻ mặt hốt hoảng tham dự toàn bộ buổi lễ.

9. Quyển 1 - Chương 9: Gặp Lại (3)

Thời điểm lễ khởi công kết thúc, Vương Nghi Hoan lại bị mấy người quản lý kéo đi chào hỏi. Lý Huỳnh Lam không thích mấy loại xã giao kiểu này, vì thế cuối cùng cũng đồng ý cùng Vạn Hà trước hết vào trong xe chờ.

Tân khách xung quanh đều đã rời đi, bãi đỗ xe thưa thớt dần, Lý Huỳnh Lam nhắm mắt tựa vào chỗ ngồi phía sau nhưng không ngủ, còn Vạn Hà bên cạnh cẩn thận điều chỉnh nhiệt độ điều hòa lên, chỉ sợ Lý Huỳnh Lam cảm lạnh, lại hé một chút cửa thông gió.

Chỉ thấy bên ngoài truyền tới một tiếng quát “Xuân Tú, cô đứng đây cho anh! Anh bảo cô đứng lại cô có nghe thấy không? Cô dám chạy... Có nghe thấy không?”

“Em không chạy thì chẳng lẽ đứng đó nghe anh à, thôi lắm, tới tới lui lui lắm nhảm suốt ngày, có biết rất phiền không?” Giọng nữ bùng nổ.

“Anh phiền cô, anh con mẹ nó là vì ai, cô đã lớn như thế rồi lại còn suốt ngày lớn vồn trước mặt người ta còn muốn mất mặt nữa hả? Nếu muốn đánh thì cũng phải tìm người mà đánh, đám ngồi xổm đấy mà cũng muốn à, cô cho Vương gia nhiều thể diện lắm đấy!”

“Trước khi quản em anh coi lại bản thân đi, trong nhà có chị dâu rồi bên ngoài còn nuôi yêu tinh, anh xem anh còn thích ngắm gái đẹp, em sao lại không được, em không biết xấu hổ cũng kệ, em thích Cao Khôn, em thích Cao Khôn!!! Anh làm gì được?”

Âm thanh chua ngoa như thế lại khiến Lý Huỳnh Lam vội vàng mở mắt.

Vạn Hà cũng không khỏi hướng đầu ra ngoài nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có một nam một nữ tiến về, người phía sau mặc tây trang, thân hình mập mạp đầu đầy mỡ hôi, Vạn Hà mới gặp qua thì phải, hình như là một quản lý công trình, mà người nữ phía trước, dáng người vừa nhìn đã biết người nhà, hai người kích động đến hoa chân múa tay, nói chuyện đến mức thệt mỡ toàn thân rung nảy, to giọng đi về phía này, có vẻ không chú ý tới trong xe còn có hai người ngồi.

“Con mẹ nó câm miệng cho tôi, con nha đầu chết tiệt kia!” Nam mập nóng nảy “Cả ngày Cao Khôn Cao Khôn, thằng đó đẹp trai cô cũng thích, vậy giết người cô cũng thích?”

Vương Xuân Tú không khỏi sửng sốt, mà Lý Huỳnh Lam bên trong xe cũng sửng sốt.

“Anh, anh nói bậy bạ gì thế, định gạt em sao, mấy người phía trên đều nói là Khôn ca đánh...”

“Người ta giấu thôi!” Vương quản lý trách móc “Bọn họ nói thế mà cô cũng tin, chẳng qua đám đó thấy gia

đình chúng ta có điều kiện, thấy anh cô bắt phàm, nói cho cô biết, thằng nhóc Cao Khôn kia ra tù chưa được bao lâu, trước còn bị giam sáu năm! Đánh nhau? Cho dù đánh, mạng nhà người ta cũng không nhờ tay nó! Nếu lúc đó bị giam, cô tự tính đi, nó còn chưa được mười tám đâu!”

Viên mỡ trên mặt Vương Xuân Tú chậm rãi dần, nhưng miệng vẫn còn cố cãi “Kia, hồi đó anh ấy còn nhỏ, sao biết được...”

“Nhỏ cái gì! Anh thấy cô bị quỷ ám rồi! Vì sao nói chuột nuôi đào động cô có biết không? Loại đó là loại hư hỏng từ trong căn cốt rồi, khi bé còn hư thế, già rồi cũng chẳng cứu được, nó trước kia đánh người khác, về sau khi cô kết hôn biết đâu nó lại đánh cả cô lẫn tôi, cho cô mang thằng đó về, cô bảo tôi sau này còn làm ở đây thế nào?”

Vương quản lý nói đến nỗi Vương Xuân Tú á khẩu không trả lời được, ngay lúc hai người còn đang cứng ngắc trầm mặc, tiếng còi xe chói tai đột nhiên vang lên, đèn nháy liên tục, khiến hai người sợ tới mức thiếu điều thì chạy, dơ thật lâu không biết làm gì.

Vương quản lý vốn định mắng to, nhưng vừa quay đầu lại thấy xe kia với biển số, nên vội ngậm miệng lại, hôm nay có nhiều người không thể trêu chọc được, mới vừa rồi sao không phát hiện chỗ này có người vậy, mặc dù đèn nháy không nhìn thấy người bên trong, nhưng Vương quản lý phản ứng nhanh chóng, vừa cúi đầu khom lưng vừa kéo Vương Xuân Tú vẫn còn đang giật mình rời khỏi.

Vạn Hà cảm thấy tâm tình bản thân dạo này rất hay lên xuống, chắc là lây tâm trạng Lý Huỳnh Lam, rõ ràng vừa rồi còn đang ngủ ngon, ai mà biết bỗng nhiên lại nhảy dựng lên lao đến mà bấm còi điên cuồng, dọa cho đối phương bỏ chạy, cũng khiến Vạn Hà nhảy dựng, nhìn sang sắc mặt tái nhợt như than chì của Lý Huỳnh Lam, hai tay vẫn cầm lái, cả người giống như đang cứng ngắt.

“Huỳnh Lam?” Vạn Hà khẩn trương.

Lý Huỳnh Lam giật bả vai, đầu đau như búa bổ, trực tiếp nằm úp sấp lên tay lái.

...

Buổi tối, nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lý Huỳnh Lam ra mở, là Trác Diệu.

“Cháu không ăn cơm chiều à?” Trác Diệu hỏi.

Lý Huỳnh Lam nói “Hơi cảm nắng”

Trác Diệu bảo “Gọi bác sĩ đến xem”

Lý Huỳnh Lam cầm lấy thuốc trên đầu giường, quơ tay, ý bảo không cần.

“Mấy hôm trước cháu đến dự tiệc ở Cổ Nhân Phường, gặp đạo diễn Trần và chủ biên Tiền” Cậu đưa thuốc vào miệng rồi nuốt, uống một ngụm nước.

Trác Diệu nhìn cậu “Trợ lý cháu nói với tôi rồi, cháu cảm thấy có thể diễn thì diễn.” Đối với công việc của Lý Huỳnh Lam, Trác Diệu nhất thanh nhị sở, nên cũng hiểu rõ tâm tư Vạn Hà.

“Cháu có thể” Lý Huỳnh Lam nói “Cháu sẽ làm tốt”

Trác Diệu không nói lời nào, gật đầu, tỏ vẻ nếu cậu kiên quyết như vậy, y sẽ dôn đốc.

“Vây đi ngủ sớm chút, bữa khuya có cháo.” Trác Diệu nói chuyện luôn luôn lời ít ý nhiều, điểm này hai người rất giống nhau, thế nên thân thiết cũng là bình thường.

Lý Huỳnh Lam cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Trác Diệu, vừa lúc y sắp sửa xuống lầu, cậu bỗng nhiên hỏi “Vì sao gạt cháu?”

Trác Diệu dừng bước.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Vì sao?”

Trác Diệu quay đầu “Cháu biết.” Ngữ khí của y là khẳng định.

Lý Huỳnh Lam bỏ cốc nước xuống, vuốt ve vỉ thuốc trong tay “Các người nói anh ấy chết, kết quả anh còn sống... Cái người nói anh chỉ ở trường thiếu niên hai năm, sau đó anh ở tù sáu năm!” Vỉ thuốc bằng nhựa bị Lý Huỳnh Lam nhiều lần giầy vò, phát ra tiếng lạch cạch ma sát rất chói tay, gân xanh trên tay Lý Huỳnh Lam ngày càng đậm “Vì sao gạt tôi...”

Trác Diệu nhíu mày “Nó còn sống, là ngoài ý muốn, nó ngồi tù sáu năm, là vì tội giết người.”

“Sao anh ấy phải giết người?” Lý Huỳnh Lam bỗng gào lên “Vì ai?”

Trác Diệu dừng lại “Cháu cũng không biết chân tướng.”

“Tôi không biết, là vì các người giấu!” Lý Huỳnh Lam nói xong lại nói khề “Chỉ là trên thế giới này chẳng có ai ngoài tôi biết chân tướng, không có chú, chỉ có tôi với anh ấy. Cho nên các người đều sai...”

Trác Diệu mím môi, hai má hóp lại, y hiểu tại sao Lý Huỳnh Lam lại kích động đến vậy, rất nhiều năm, mỗi lần nhắc tới người đó, người cháu này sẽ biến thành bộ dạng như vậy, bề ngoài trầm tĩnh trong nháy mắt hóa thành bọt nước, cho tới giờ vẫn không hề thay đổi.

Trác Diêu nghĩ, chậm rãi xoay người.

“Biểu cữu, năm đó bởi vì là chú nói cho tôi, nên tôi mới tin.” Lý Huỳnh Lam thấp giọng “Chỉ là bây giờ tôi thất vọng rồi, chú chẳng khác gì những người đó, người cuối cùng mà tôi tin tưởng đều chẳng còn.”

Trác Diêu nện từng bước chân nặng nề đi về phía trước.

Lý Huỳnh Lam nhìn y chậm rãi biến mất ngoài hành lang, lúc này mới ném vĩ thuốc vào thùng rác, sau đó rút tờ giấy ăn lau sạch máu trên tay.

“Ừng ục ừng ục... phì!”

Lại là một ngày mới, Lưu Hỉ Nhạc vừa đứng vừa nhổ nước trong miệng, một bên cầm bàn chải đánh răng, nheo mắt thấy có người vén cái bạt ngoài công trường lên, về lý người này hẳn phải là người phát ngôn từ trên công ty xuống, nhưng mà...

Lưu Hỉ Nhạc nheo mắt, sao quen vậy ta? Nhìn thấy ở đâu nhỉ?

Nghĩ nghĩ đến nửa ngày, rồi nhắm tới nửa ngày, Lưu Hỉ Nhạc đang định mở miệng hỏi, lại nhớ ra điều gì, không khỏi phát sắc, nuốt toàn bộ bọt kem đánh răng xuống...

!!!!

Nôn...

Cao Khôn đang gấp chăn, cả khu chỉ có mình anh nghiêm túc mà làm chuyện này, nghe thấy tiếng gõ cửa thì đáp “Vào đi”

Nói nửa ngày lại không thấy động tĩnh gì, lúc này mới nhớ ở công trước làm gì có người biết gõ cửa là chi, vội xoay người nhìn lại, chỉ thấy một vóc dáng cao gầy đứng cạnh cửa.

“Có thể vào không?”

Rất lâu không thấy Cao Khôn phản ứng, Lý Huỳnh Lam chỉ đành mở miệng trước.

Cao Khôn đang ngốc dần phục hồi lại tinh thần, vội nói “Nhưng... được...”

Hôm nay Lý Huỳnh Lam ăn mặc không khác mấy Cao Khôn, phía trên mặc áo sơ mi, phía dưới là quần bò, chỉ là vừa nhìn đã biết đây hoàn toàn là hai loại mặt hàng khác nhau, cậu đi giày thể thao màu trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ, đi vào cái nơi tối tăm chật hẹp này khiến Cao Khôn chỉ cảm thấy cực kỳ không thích hợp.

Lý Huỳnh Lam cũng đánh giá nơi ở của Cao Khôn, tường đen bụi, giường cũ, không gian không được rộng rãi lắm, còn có mùi ẩm thấp. Trong nhận thức của cậu, cái nơi vừa nhỏ vừa bẩn thỉu này sao lại có người ở được, nghĩ thế, tay rút trong túi quần Lý Huỳnh Lam lặng lẽ nắm thành quyền.

“Có thể ngồi không? Cao Khôn vẫn đứng đực ở đó chẳng làm gì tiếp, Lý Huỳnh Lam tiếp tục tự yêu cầu.

Cao Khôn khó xử nhìn trái ngó phải “Giường, giường được không?”

Lý Huỳnh Lam hỏi: “Ngồi chỗ nào?”

Cao Khôn đi đến bên trái, mang đồng quần áo trên đó dịch ra, rồi lại đẩy cái chăn ra một chút, khó khăn lắm mới lộ ra một chỗ ngồi lớn bằng miếng đệm hũ.

“Hơi...”

Anh vốn định nói hơi lộn xộn một chút, Lý Huỳnh Lam lại dứt khoát ngồi xuống.

Cao Khôn không ngồi, anh đứng ở đó, không hỏi tại sao Lý Huỳnh Lam lại tìm được mình, tại sao lại đến, đứng đực như gỗ, giống hệt như một đồ vật trang trí trong phòng vừa cao vừa to.

Trong phòng, không khí nhất thời rơi vào sự yên tĩnh đến quỷ dị.

“Vài năm không gặp” Vẫn là Lý Huỳnh Lam phá vỡ sự trầm mặc “Anh có ổn không?”

Bầu không khí hiện tại kỳ thật hết sức kỳ quái, rõ ràng Lý Huỳnh Lam tìm tới cửa, nhưng ngũ khí cậu vừa lãnh đạm vừa khách sáo, giống hệt như khí chất của cậu, kiểu nhiều năm không thấy mới là lạ.

Cao Khôn gạt đầu, trong lòng nhớ tới hai tháng trước hai người vừa gặp nhau ở Cổ Nhân Phường.

“Cậu thì sao?” Do dự trong chốc lát, mới nghe thấy anh hỏi.

Lý Huỳnh Lam nhếch miệng “Anh thấy thế nào?”

Cao Khôn đáp “Hắn là rất tốt”

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Chỗ nào tốt, chỗ nào thay đổi?”

Cao Khôn nghe thấy thế, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam, ánh đèn mờ mờ giờ phút này lại chiếu rất rõ, Lý Huỳnh Lam mới cắt tóc mới, lọn tóc bên tai rất mỏng thuận theo vành tai, lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, vàng trán cao mà bóng, làn da trắng nõn giống như phát sáng, còn đằng sau lại là chần bông rách rưới của Cao Khôn.

Lý Huỳnh Lam tiến lại gần, Cao Khôn lập tức mở to mắt.

“Trở nên... đẹp.”

“À” Lý Huỳnh Lam cười.

10. Quyển 1 - Chương 10: Gặp Lại (4)

Lý Huỳnh Lam cười, “À” một tiếng, chỉ là ý cười chẳng hề động lại sâu trong mắt cậu, ánh mắt của cậu dành cho Cao Khôn thâm trầm mà sắc sảo, khiến cho đối phương không thể không cúi đầu lần nữa.

Đợi một khắc, Lý Huỳnh Lam rút cuộc rời tầm mắt sang chỗ khác, lông mi dài hạ xuống che giấu con ngươi ảm đạm.

Cậu nói “Thực xin lỗi, tôi đã phá rối kế hoạch của anh rồi”

Cao Khôn khó hiểu nhìn qua.

Lý Huỳnh Lam nói “Kế hoạch cả đời không gặp lại tôi của anh, bị tôi hủy rồi, tôi hẳn phải giải thích với anh.”

Cao Khôn sững sốt “Không phải...”

“Không phải sao?” Lý Huỳnh Lam chặn lời giải thích của anh, lộ ra biểu tình nghi hoặc “Anh đã từng nghĩ như vậy chưa? Có bao giờ từng coi tôi như người lạ, gặp rồi mà tỏ ra không thấy? Là do tôi lắm, đúng không?”

Cao Khôn á khẩu không trả lời được.

Lý Huỳnh Lam cười, tổng kết “Cho nên, đây là lỗi của tôi, là vì tôi gieo gió gặt bão, thật xứng đáng”

“Huỳnh Lam!”

Cao Khôn bỗng nhiên hô lên, hai chữ này như đánh tỉnh cả hai người, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến họ ngẩn người, Lý Huỳnh Lam đặt tay lên chiếc chăn bông bên cạnh, hơi run rẩy.

“Huỳnh Lam...” Cao Khôn lại gọi, lúc này giống như có thêm một chút trấn an, anh nói “Tôi không phải... không phải... không phải không muốn gặp cậu...”

Ba tiếng lấp bắp “không phải” kia khiến lãnh ý trên gương mặt Lý Huỳnh Lam nhạt dần xuống, thay bằng một tia nhạt nhẽo, không hề có lấy chút đau buồn nào.

“Anh từ bao giờ học nói dối thế?” Lý Huỳnh Lam không chút lưu tình vạch trần “Đồ lừa đảo...”

Cao Khôn một lần nữa không nói nên lời.

Lý Huỳnh Lam đứng lên, lạnh lùng bỏ lại một câu “Một khi đã vậy, như anh mong muốn, đừng gặp nhau nữa” Sau đó dứt khoát ra ngoài.

Cao Khôn nhìn bóng dáng đối phương đã đi xa, khớp hàm gắt gao nghiêng lại.

Lý Huỳnh Lam vừa bước chân rời khỏi, Lưu Hỉ Nhạc sau lưng đã hưng phấn nói “Ca, người vừa rồi là đại minh tinh hả, không ngờ thật sự quen biết với anh, em hồi trước còn tưởng...” Nhoi một nửa lại thấy gương mặt hoảng hốt của Cao Khôn, Lưu Hỉ Nhạc mờ mịt “Anh, hai người cãi nhau đấy à?”

Cao Khôn lau mặt, đội mũ bảo hộ lên “Không có”

Đôi mắt trông mong của Lưu Hỉ Nhạc nhìn người trước mặt, quen biết Cao Khôn đã hai năm, trong mắt cậu ta, ca là người vô cùng vĩ đại, làm việc trầm ổn, không khoe khoang, không ngại hỗn loạn bên ngoài, chỉ vì mục tiêu của bản thân mà cố gắng, khí chất tựa như những vị cao nhân ẩn thân trong vùng sơn dã trong mấy tiểu thuyết võ hiệp vậy, Lưu Hỉ Nhạc chưa từng thấy anh lộ ra cái biểu tình này bao giờ, cho dù là thời điểm nguy hiểm nhất...

Lưu Hỉ Nhạc bắt gặp ánh mắt đối với cái vị minh tinh kia kính trọng một hồi.

Cao Khôn ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị đi làm như thường, Lý Hỉ Nhạc còn đang ung dung, lúc này mới nhớ tới một chuyện, hỏi “Vậy nếu cậu ta tới tìm anh, vẫn là không...”

Cao Khôn quay đầu lại “Cậu ấy sẽ không đến nữa”

Lưu Hỉ Nhạc thấy rõ trong anh lúc này vừa có sự bất đắc dĩ vừa buồn rầu, cậu ta ấp a ắp úng “Lần trước

anh cũng nói thế, mà cậu ta không phải lại đến nữa sao...”

Cao Khôn dừng lại, tiếp theo mở khóa cửa, đi ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam mang theo hành lý lớn nhỏ đi ra khỏi biệt thự ven biển của Trác Diệu, Vạn Hà vội xuống xe cầm giúp cậu đồ, ánh lượng nửa ngày cảm thấy có gì đó không đúng.

Lý Huỳnh Lam hàng năm ở biệt thự ven biển này có khi còn lâu hơn ở nhà họ Lý, đồ dùng sinh hoạt đương nhiên tích lũy rất nhiều, bình thường tới đây cái gì mang mới cần mang, mà lúc này đây, hiển nhiên không giống di chuyển bình thường.

Mấy chuyện này Vạn Hà đều xem trong mắt, nhưng thức thời không hỏi nhiều.

Lý Huỳnh Lam trên đường phi thường trầm mặc, Vạn Hà cũng không nói lời nào, chỉ khi đến hoa viên Lục Nham, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ngoài cửa, mới thân thiết hỏi một câu “Huỳnh Lam, cậu có muốn...”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu “Không liên quan, tôi sẽ xử lý, anh cứ đi trước đi.”

Vạn Hà nghĩ nghĩ, thay cậu mang hành lý ra, rồi lái xe đi.

Mà Lý Huỳnh Lam vừa mới xuống xe, người đàn ông cách đó không xa liền tiến lên đón “Người trong nhà đi đâu hết vậy? Tôi gõ nửa ngày lại không trả lời, dì Tạ đâu?”

Lý Huỳnh Lam tự mình kéo hành lý, rồi lấy chìa khóa ra mở cửa.

Người đàn ông kia vui vẻ đi theo cậu, thấy Lý Huỳnh Lam lên lầu cũng nắm lấy tay vặn mở cửa theo vào, một bên nhìn, miệng cũng không rảnh rồi, cần nhắc chuyện bản thân tới cửa mấy lần mà trong nhà không chịu coi trọng.

Thẳng đến khi Lý Huỳnh Lam muốn vào phòng, rốt cuộc mới nhìn gã một cái, nói “Ông ngoại đi nước ngoài, những người khác không có ở đây, bác có việc thì cứ làm đi.”

Người đàn ông có chút phát hỏa “Cậu nói gì thế, thái độ với trưởng bối là thế này sao?”

Gã mặc tây trang chỉnh chu, nom qua áo mũ cũng chỉnh tề, khoảng bốn mươi lăm tuổi, lúc không nói gì gương mặt cũng giống Lý Huỳnh Lam hai phần, nhưng vừa mở miệng thì đã khác hoàn toàn.

“Ông ngoại cậu không ở đây, tôi tìm cậu!”

Vừa nói vừa lấy hai quyển tạp chí trong áo ra đập lên tường.

“Lại nói chúng ta cũng không phải gia đình khép kín gì, lần trước cậu muốn thi vào trường nghệ thuật Trác Diệu cũng lộ mặt rồi, thế mà chúng ta một câu cũng chưa nói qua? Cậu chỉ cần thành thật một chút, đừng làm mấy chuyện không đứng đắn thế, biến thành cái dạng này mà vẫn không có người quản, xem cậu thành cái loại gì rồi này! Tin tức lần này đi ra cậu muốn mấy mọi người trong nhà nhin thế nào.”

Người đàn ông này, cũng chính là con cả của Lý Nguyên Châu, Lý Càn cực kỳ bực mình vỗ lên bìa tạp chí kia, chỉ là trước bộ dáng ăn thịt người của gã, Lý Huỳnh Lam vẫn rất bình tĩnh.

Lý Huỳnh Lam đắm mắt liếc qua, thấy hàng tiêu đề cực kỳ chói mắt.

- Ham muốn? Quý phụ nhà giàu mỗi ngày dạo vào quán đêm mua say cuồng hoan!
- Liên tục đổi bạn trai, mỹ nữ Lý gia chỉ cần vừa í, hèn hạ và thấp bé liệu có giống nhau?!

Ảnh chụp bên cạnh là bên trong quán rượu mờ ảo, một người phụ nữ ăn mặc khiêu gợi ngồi ở giữa quán giữa đầu uống rượu, xung quanh là một đám hồ bằng cầu hữu và mấy cậu trai trẻ tuổi, cả đám không ngừng cười đùa, không khí mê hoặc nóng bỏng.

Lý Huỳnh Lam mặt không đổi sắc, rời mắt “Bác tìm tôi thì có ích gì?”

Lý Càn giận dữ, chỉ vào người phụ nữ trong ảnh chụp quát “Đây là mẹ mày! Á như thế chỉ mất mặt một người thôi sao? Thế diện cả Lý gia nhà chúng ta đâu rồi? Chưa từng thấy con đàn bà nào phóng đảng như thế! Mày làm mình tinh bên ngoài không có nửa điểm chột dạ sao? Có một người mẹ như thế!?”

Lý Huỳnh Lam lôi điện thoại ra, trước mặt Lý Càn bô bô không ngừng trực tiếp nhấn số, sau đó đưa điện thoại tới trước mặt gã.

“Cầm lấy, tôi gọi điện thoại cho ông ngoại rồi, bác nói với ông đi!” Lý Huỳnh Lam đưa điện thoại nhét vào tay Lý Càn, rồi xoay người đóng cửa lại.

Bên ngoài, chưa đầy một phút đã vang lên giọng Lý Càn.

“Ba à... Chết, không, không có, không phải chuyện của công ty... Con không biết ngài đang họp, chỉ muốn nói chuyện của Tiểu Quân với ba, nó dạo này... không phải không phải, thân thể nó vẫn tốt, cũng không sinh bệnh gì... Chỉ là... Con cũng không nhìn nó chăm chăm cả ngày, công ty có kế hoạch đang chạy rồi, hôm trước vừa đưa ngài xem qua... Vẫn chưa xong... Vâng, ba cho con thêm chút thời gian... Không có gì, ngài vội ngài vội...”

Vừa dứt lời, sau đó là một tiếng động rất lớn, có cái gì đó bị ném xuống đất, sau đó là tiếng mắng liên tiếp của Lý Càn.

“Lão hồ đồ! Trong mắt ông trừ bỏ đứa con gái thì còn ai! Lý gia thua trong tay ả cũng chẳng biết mở mắt ra mà nhìn! Ích kỷ, toàn một đám nhìn Đông sang Tây (?), vật hợp theo loài!”

Nói xong hung hăng đập cửa phòng Lý Huỳnh Lam một cước.

Lý Huỳnh Lam đứng trong phòng im lặng mà nghe, thẳng đến khi tiếng bước chân tức giận kia đi xa, âm thanh ông ông trong phòng tiêu tán, cậu mới thả hành lý ra, ngã xuống giường.

Trong chốc lát, cậu vẫn không nhận được thò tay xuống dưới gối đầu, mân mê chiếc cúc áo nhỏ...

Dù Lý Huỳnh Lam đã là sinh viên học viện điện ảnh U, nhưng vì rèn luyện trong công ty hàng tuần, Ánh Sáng vẫn mời thầy giáo tới giúp cậu phát triển các kỹ năng.

Đồng hồ vừa điểm ba giờ, đúng lúc tan học, Lý Huỳnh Lam vừa tắm xong ra ngoài, điện thoại đúng lúc reo lên.

“Huỳnh Lam, hôm trước tôi tham gia quảng cáo cho một hãng đồ ngọt, bọn họ đưa tôi mấy tài khoản khách quý, chúng ta cùng đi thử xem nhé?” Chu Chí Thành đầu bên kia chân thành mời.

Lý Huỳnh Lam lau tóc đi về phía phòng nghỉ “Thôi, tôi còn phải đọc kịch bản”

Chu Chí Thành ngừng một hồi, nhưng vẫn không buông tha “Cần tôi giúp không? Diễn thử với nhau nhớ lâu hơn đấy.”

Lý Huỳnh Lam đẩy cửa ra ngoài, kéo rèm sang, hé ra một tia nắng vàng chiếu vào phòng “Cám ơn, tôi nhớ kỹ kịch bản trước, rồi nói sau”

Thấy Chú Chí Thành tạm thời không lấy thêm được cơ gì, Lý Huỳnh Lam quyết đoán kết thúc cuộc trò chuyện.

Ném chiếc điện thoại di động sang một bên, Lý Huỳnh Lam nheo mắt nhìn về đằng xa, cẩn thận tìm kiếm một hồi, sau đó thành công thấy được một bóng dáng cực kỳ quen thuộc ở lầu hai.

Lần này, anh mặc một chiếc áo cộc rộng thùng thình, phía dưới là chiếc quần đồng dạng cũng lớn như thế, trên người dính đầy vết sơn, tuy rằng Lý Huỳnh Lam đã nhìn nhiều lần rồi, nhưng vẫn như cũ có phần không thích ứng nổi.

Nhưng người này là Cao Khôn, chỉ cần anh là Cao Khôn, cho dù trở thành dạng gì, cũng chẳng sao.

Lý Huỳnh Lam cứ đứng như vậy, nhìn người kia mồ hôi chảy như mưa làm việc, thấy anh sau đó ngồi xổm trên một thùng xi-măng, nhìn anh chỉ đội chiếc mũ bảo hiểm đơn giản đi lại trên giàn giáo chẳng hề sợ hãi.

Thăng đến khi mặt trời đã lặn về đằng Tây, cho đến khi tầm mắt đã mờ hồ...

11. Quyển 1 - Chương 11: Gặp Lại (5)

Công trường bên quảng trường Tây đã khởi công được một tháng, Cao Khôn ở đây đã dưỡng thành một cái thói quen nhỏ. Đi từ phía công trường ra rồi quẹo trái có một quán hoành thánh, chỗ đó làm vỏ hoành thánh không mỏng, nhân thịt cũng chẳng nhiều, nước dùng không quá xuất sắc, chỉ bởi nó ở rất gần, giá cả lại hợp lý, năm đồng đã mua được một tô lớn, vì thế cả nhóm công nhân rất thích ghé qua đây. Tầm tối muộn chỗ này đông tới mức quả thực cung không đủ cầu, thế nhưng buổi sáng ngược lại khách tới ăn tương đối ít, cho nên Cao Khôn lần nào tới cũng chọn lúc này, tối sớm còn có thể ngồi ăn từ từ.

Vừa qua sáu giờ, trời dần sáng lên. Vào độ tháng Chín, tầm thời gian này thời tiết vẫn chưa nóng lắm, Cao Khôn làm vệ sinh cá nhân sạch sẽ rồi như thường lệ tới quán hoành thánh, lại không nghĩ rằng ngày thường vốn chỉ có một mình anh đến đây, bây giờ đã có thêm một người nữa tới, người này đứng trong quây đưa lưng về phía anh.

Cao Khôn nhìn chằm chằm tấm lưng kia, chưa kịp phản ứng, ông chủ quán hoành thánh thấy anh đến thì nhiệt tình tiếp đón. Lúc này trong quán ít người nên mới chỉ dọn một cái bàn con, Cao Khôn còn chưa kịp lựa chọn, đương định tiến lên thì người đó đã ngồi xuống đối diện anh.

Trên gương mặt Lý Huỳnh Lam còn mang theo một chút mệt mỏi, mi mắt rũ xuống, con ngươi vẫn giấu trong làn mi rất dài, nom giống như một chú mèo Ba Tư, cậu liếc mắt nhìn Cao Khôn đối diện, sao đó miễn cưỡng hừ một tiếng.

“Chào buổi sáng!” Về mặt của cậu không đổi chào hỏi đối phương.

Cao Khôn đặt tay trên đầu gối, ngồi xuống lưng vẫn thẳng tắp, hiển nhiên có chút bất ngờ với tình huống trước mắt.

“Buổi sáng tốt lành...” Câu nói cũng phá lệ thận trọng.

Lý Huỳnh Lam chống cằm lên mu bàn tay, ngồi hơi nghiêng sang một bên, nhưng nhìn qua vẫn rất tao nhã, không hề hợp với loại quây hàng vỉa hè như thế này.

Cao Khôn nhớ tới chuyện Lý Huỳnh Lam lần trước ném lại câu nói kia, cậu nói “Đừng gặp lại”, chỉ là ngày hôm nay, cái người khó hiểu này lại xuất hiện ở nơi này.

“Rất kỳ lạ sao?” Lý Huỳnh Lam giống như đang biết đối phương nghĩ gì, chỉ nhẹ giọng “Không chỉ mình anh biết gạt người...”

Ánh mắt Cao Khôn chợt lóe, lập tức cúi đầu.

Lý Huỳnh Lam không nhìn phản ứng của anh, cậu nhìn về phía ông chủ quầy, có vẻ muốn ăn hoành thánh.

“Cho tôi loại nhiều thịt nhất.”

Cao Khôn bỗng nhiên xen vào “Thêm hai bát cải trắng là được rồi.”

Ông chủ nhìn hai người, cố gắng tiếp thu xem là vị nào nói.

Chờ ông ta đi, Lý Huỳnh Lam mặt lạnh nhìn sang, Cao Khôn nhỏ giọng giải thích với cậu “Cũng không phải cái gì đặc biệt...”

“Vậy anh còn ăn ở chỗ này mỗi ngày?!”

Lý Huỳnh Lam vừa nói ra, mới cảm thấy như đã lộ cái gì, quả nhiên thấy ánh mắt Cao Khôn có một chút ngoài ý muốn, Lý Huỳnh Lam vội đánh đòn phủ đầu lườm anh một cái, sau đó Cao Khôn cũng chẳng còn khí thế mà tò mò nữa.

“Về sau không ăn...” Đợi một khắc sau, Cao Khôn mới nói.

Lý Huỳnh Lam hừ nhẹ.

Trong chốc lát, một tô hoành thánh đã đặt lên bàn, Cao Khôn xin ông chủ đưa một cái đĩa nhỏ, cầm thìa gạt lớp mỡ nổi bên trên ra.

Lý Huỳnh Lam nhìn động tác này của anh, chỉ cảm thấy mũi đau xót, cậu rất nhanh trừng mắt nhìn anh, gương mặt lại khôi phục như ban đầu.

Cao Khôn lại rắc chút tiêu lên, sau đó đặt tô xuống trước mặt Lý Huỳnh Lam.

“Cẩn thận nóng...”

Lý Huỳnh Lam dùng thìa múc một chút nước dùng đưa vào miệng, nói “Thiếu vài thứ...”

Cao Khôn đáp “Không có tảo tía và gừng”

“Cũng không có tôm khô và trứng cút, kém xa với quán trên đường Bỉ Dực” Lý Huỳnh Lam thuận thể tiếp lời, nói xong hai người đều sững sốt. Lúc lâu sau, Cao Khôn mới “Ừ” một tiếng, giống như giúp Lý Huỳnh Lam đỡ xấu hổ vậy.

Chờ hoành thánh của Cao Khôn tới, hai người vẫn không nói chuyện thêm gì, đối mặt nhau ăn hết tô hoành thánh. Lý Huỳnh Lam ăn rất chậm rãi, còn Cao Khôn tuy động tác rất nhanh, nhưng cũng không đến mức lang thôn hổ yết, gấp ba cái đã hết sạch, nhưng anh vẫn ngồi đó không nói chuyện, cũng chẳng thúc giục. Cho tới khi Lý Huỳnh Lam buông thìa, rút khăn ăn ra lau miệng, Cao Khôn mới lấy mười đồng nhàu nhĩ ở trong túi ra đặt lên bàn.

Lý Huỳnh Lam nhìn đồng tiền kia, không nói được một lời.

Cao Khôn không biết rằng, Lý Huỳnh Lam đã rất nhiều năm rồi không ăn nhiều như vậy, cho dù tô hoành thánh kia cũng chẳng phải xuất chúng gì.

Ăn xong rồi, Lý Huỳnh Lam vẫn ngồi đó, Cao Khôn cũng đành ngồi cạnh chờ, thẳng cho tới khi Lý Huỳnh Lam mở miệng “Điện thoại của anh đang reo.”

Cao Khôn lúc này mới sờ túi áo móc điện thoại ra nhìn, xong đó yên lặng tắt, nhưng không đầy hai phút tiếng chuông lại vang thêm một lần nữa.

Lý Huỳnh Lam đứng lên, thấp giọng nói “Tôi vội.”

Khuôn mặt Cao Khôn lộ vẻ xấu hổ.

Lý Huỳnh Lam trực tiếp xoay người “Đi trước.”

Cao Khôn nhìn cậu, rồi lại tiến lên hai bước “Tôi đưa cậu đi”

Lý Huỳnh Lam cũng không quay đầu lại “Tôi có thể đến đây, còn có thể không về được sao?”

Giọng nói của cậu lại mang theo ý lãnh đạm xa cách, Cao Khôn nghe thấy cũng dừng cước bộ, thẳng tới khi đối phương chậm rãi rời xa...

Mãi cho tới khi qua đường lớn, phía sau rút cuộc không còn thấy quán hoành thánh nữa, Lý Huỳnh Lam lúc này mới lôi chiếc di động trong túi quần ra, sau đó lấy một chiếc thẻ điện thoại ra nháy liên tục, vừa có tin nhắn báo nạp thẻ thành công, điện thoại của cậu lại bắt đầu reo.

Lý Huỳnh Lam tiếp, Vạn Hà đầu kia lòng như lửa đốt “Huỳnh Lam, cậu đang ở chỗ nào vậy? Lát nữa còn có thông báo đấy!”

Lý Huỳnh Lam nhìn đồng hồ “Tôi biết, tôi ở dưới lầu.”

Cúp điện thoại, bấm thang máy đi lên, vừa mở cửa ra đã thấy khuôn mặt khẩn trương của Vạn Hà “Tôi đến nhà cậu lại không thấy ai.”

Lý Huỳnh Lam lạnh nhạt “Tôi đi sớm, vận động một chút.”

Vạn Hà hỏi “... là yêu cầu của huấn luyện viên thể hình sao?”

Khuôn mặt Lý Huỳnh Lam vận không đổi sắc tim chẳng đập “Ừ, thế nên sau này buổi sáng tôi sẽ tự mình đi, anh không phải tới đón.”

Vạn Hà không nghi ngờ gì “Được, chỉ là cậu cũng phải chú ý điều tiết, gần đây công việc khá nhiều, không phải cậu còn muốn tới trường nữa sao, đừng để mệt quá.”

Lý Huỳnh Lam gạt đầu, đẩy cửa phòng nghỉ ra, rồi dừng lại “Anh Vạn Hà”

Vạn Hà năm nay gần ba mươi tuổi, tuổi không lớn, thể nhưng trong giới giải trí cũng được coi là tiền bối, phía dưới không phải không có nghệ sĩ coi trọng, so với Lý Huỳnh Lam nhất định có kinh nghiệm hơn nhiều, nếu không làm sao được Trác Diệu phái tới chiếu cổ cháu trai bảo bối được, mà Lý Huỳnh Lam ngày thường thường khá coi trọng anh, nhưng nếu theo kiểu trịnh trọng như bây giờ cũng hiếm khi thấy.

Lý Huỳnh Lam nói “Tôi định nhờ anh giúp cái này”

Kỳ thật trong lòng Vạn Hà hiện giờ hiểu rõ chuyện gì, nhưng trên mặt vẫn rất nghiêm túc lắng nghe.

...

Một âm thanh phiền toái nào đó đánh thức Lưu Hỉ Nhạc từ trong giấc ngủ dậy, cậu ta bực mình sờ lấy di động để cạnh gối đầu, lại chẳng thấy động tĩnh gì.

Không phải cái này, thì là cái quỷ gì kêu hoài vậy?!

Vừa lúc cậu ta phiền đến thiếu chút nữa đập giường, một người đi tới ấn trước giường cậu chiếc đồng hồ báo thức không ngừng réo.

“Thật xin lỗi, đánh thức cậu...”

Lưu Hỉ Nhạc lơ mơ buồn ngủ nheo mắt nhìn đã thấy Cao Khôn ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt, kỳ quái nói “Anh có chuyện gì thế, sao càng ngày dậy càng sớm, hôm nay ngay cả đồng hồ báo thức cũng cần...”

Mấy năm nay, Cao Khôn đã có thói quen sinh hoạt vô cùng đúng giờ, nhất là sáng sớm, cho dù tối hôm trước có ngủ muộn đến đâu, sáng sớm đều tỉnh giấc đúng giờ, chưa từng có thói quen làm biếng, càng miễn bàn đến có chuôn báo thức gì nhắc nhở, khó trách Lưu Hỉ Nhạc lần này ngạc nhiên.

Cao Khôn đặt chiếc đồng hồ báo thức rỉ sét không biết sản xuất từ thời tám hoành nào về chỗ cũ, chẳng giải thích nhiều, chỉ nói “Tôi đi, cậu ngủ thêm đi” rồi mở cửa ra ngoài.

Chỉ còn lại Lưu Hỉ Nhạc chả hiểu mô tê ra sao ngồi đó, không đầy hai giây lại tiếp tục ngáy.

Thực ra, Cao Khôn vốn là có một chút do dự, nghĩ đi nghĩ lại lại nhớ cái lúc ăn hoành thánh hôm trước, nên... vẫn muốn đi xem, chỉ là anh cũng biết suy nghĩ của mình ngốc đến đâu. Nhìn thì có tác dụng gì, cái gì cũng vẫn chẳng có. Nhưng mà sau khi nhìn thấy tấm áp-phích quảng cáo rất lớn treo ngoài đường, đôi chân Cao Khôn lại chẳng nhịn được mà đi ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam trên tấm áp-phích mặc một bộ quần áo thường ngày, tấm poster chỉ đơn giản dán trên lớp bên trong của cửa hàng cửa hàng, còn đằng trước bày rất nhiều ma nơ canh, có lẽ do ánh sáng chiếu lên tấm thủy tinh rất nhạt, thế nên khuôn mặt tươi cười trong bức ảnh lại có vẻ ảm áp hơn ngày thường. Tấm ảnh này thực ra cũng chẳng có hàm ý gì thâm thúy cả, chỉ dùng khí chất hài hòa của khuôn mặt người mẫu hấp dẫn người qua đường, nhưng hiển nhiên, phương án này rất thành công.

Cao Khôn nhìn nó rất lâu rồi mới thu mắt về, sau lại đi tiếp.

Anh cho rằng mình thức dậy đủ sớm, không nghĩ tới nơi vẫn chậm hơn một bước. Lý Huỳnh Lam cầm trong tay một quyển kịch bản, cúi đầu nhìn, nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu liếc mắt nhìn, rồi nói với ông chủ quán “Cho thêm một phần.”

“Được được!” Ông chủ quán vui vẻ đáp ứng.

Cao Khôn giống như bị hình ảnh quá tự nhiên trước mắt làm chấn động, nhú mày nhìn Lý Huỳnh Lam, mãi cho tới khi tinh thần vốn đã chạy rất xa quay về, anh mới đi tới kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Lý Huỳnh Lam nói “Đây là canh miến Song Đường*, hôm nay vừa mới ra, nếm thử xem”

* (? Chịu chả hiểu món gì lun T_T Ai đó cứu!!! *Tay Nhĩ Khang*)

Quầy hàng ọp ẹp đơn sơ như vậy, mà Lý Huỳnh Lam tỏ thái độ cực kỳ tự nhiên, kiểu như đang nói rằng

đây là ‘quán ăn rất nổi tiếng đó, vừa có món mới, nhất định phải thử’, thật sự không hề thích hợp chút nào, càng khiến Cao Khôn có chút chết lặng, anh đành phối hợp gật gật đầu.

Thấy Lý Huỳnh Lam vừa nói xong lại vùi đầu vào tập giấy trong tay, Cao Khôn cũng không nói thêm gì nữa, đợi cho canh miến mang ra, anh mới nói “Ăn đi, sắp lạnh rồi”

Lý Huỳnh Lam đóng tập kịch bản lại, cầm lấy đôi đũa, chột bảo “Tôi sắp đóng phim truyền hình.”

Cao Khôn đáp “Tốt!”

Lý Huỳnh Lam nhìn về phía anh.

Cao Khôn lại bảo “Rất lợi hại...”

Lý Huỳnh lam hỏi “Anh có xem TV sao?”

Cao Khôn nhớ tới căn phòng bé tí trong ký túc xá, đừng nói tới TV, cơ bản là trừ bóng đèn điện ra thì chẳng có loại dụng cụ gì nữa.

“Không xem thường xuyên” Anh thành thật đáp.

“Thế sao anh biết cái gì lợi hại mới chả không lợi hại?”

Cao Khôn chẳng biết nói gì cho phải.

“Nửa cứng nửa mềm, nấu không kỹ rồi!” Lý Huỳnh Lam chọc chọc tô miến của mình.

Cao Khôn nói “Vậy tôi đổi cho cậu tô khác”

Lý Huỳnh Lam liếc anh “Tôi không nói muốn đổi, tôi thích ăn cái này.”

12. Quyển 1 - Chương 12: Gặp Lại (6)

Theo kế hoạch, Lý Huỳnh Lam được sẽ đảm nhiệm vai nam chính trong MV mới của một ca sĩ, cả hai ngày này đều phải ở lại thử trang phục, quần áo chuẩn bị không được tính là nhiều, chỉ là tạo hình nhân vật thay đổi rất nhiều, chờ cho tới khi buổi tối rời khỏi studio đã gần mười một giờ.

Vạn Hà lái xe, còn muốn thảo luận với cậu mấy vấn đề liên quan tới Tiên Cung, ai biết Lý Huỳnh Lam vừa lên xe đã ngủ luôn, chờ đến khi tỉnh lại xe đã dừng trước vườn hoa Lục Nham.

Lý Huỳnh Lam nhu nhu huyết thái dương, nói cảm ơn Vạn Hà rồi định xuống xe.

Vạn Hà nhìn gương mặt mệt mỏi của cậu hỏi “Gần đây sao lại mệt như vậy?”

Tuy công việc nhiều nhưng không cần dùng thể lực, hơn nữa Trác Diệu từng dặn phải chú ý đến sức khỏe của Lý Huỳnh Lam, mà phương diện này Vạn Hà vốn cực kỳ cẩn thận, nếu không phải làm việc qua đêm, anh có thể cam đoan mỗi ngày cậu có thể ngủ thẳng đến 6, 7 giờ sáng, sau đó trước 8 giờ sẽ đến công ty, thế nên nguyên nhân sự mệt mỏi này hẳn sẽ không phải là do nghỉ ngơi không đủ.

“Cậu có muốn tôi đề nghị huấn luyện viên một chút, sáng sớm luyện tập có thể hơi....”

“Không cần!” Lý Huỳnh Lam lập tức cản trở suy nghĩ của Vạn Hà “Tôi tự có chừng mực.”

Vạn Hà nghĩ nghĩ, cuối cùng nhẹ nhàng nhắc nhở “Dựa vào thuốc quá nhiều cũng không tốt đâu.”

Lý Huỳnh Lam đáp “Gần đây tôi không dùng.”

Lời này không hề giả, gần một tháng nay giấc ngủ của cậu tốt hơn nhiều, tuy nói rằng vẫn còn cần một chút thời gian mới tiến được vào giấc ngủ, nhưng ít nhất không cần sử dụng thuốc nữa, chuyện này có bao nhiêu là khó khăn Lý Huỳnh Lam tự hiểu được.

Chỉ là trước khi đẩy cửa, động tác của Lý Huỳnh Lam bỗng dừng lại, hỏi “Anh... có biết công việc gì không?”

“Hả?” Vạn Hà mờ mịt.

Lý Huỳnh Lam giải thích “Không cần phải trong nghề diễn đâu, tốt nhất là việc trong ngành khác.”

Vạn Hà càng khó hiểu, Lý Huỳnh Lam lúc này là hỏi cho ai? Bạn học sao? Chỉ là ngoài Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan, cậu đã bao giờ liên hệ với ai đâu, hơn nữa Lý Huỳnh Lam cũng không phải là dạng người hay sắp xếp nhưng loại việc này.

Thế nhưng Vạn Hà đều giấu những thắc mắc đó đi, chỉ nói “Chắc là có, không biết là muốn việc gì? Part-time hay full-time? Hơn nữa, người kia có bằng cấp gì? Trước kia đã làm ở đâu chưa?”

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra “Part-time hoặc full-time đều được, là nam, học... trung học, chưa làm việc gì quá đặc biệt, chỉ làm một số việc vặt.”

Vạn Hà lại hỏi “Mới thành niên à?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Không phải, hơn hai mươi.”

“Thế còn sức khỏe...”

“Tâm sinh lý không có vấn đề...” Lý Huỳnh Lam dừng lại “Rất thông minh”

Vạn Hà nhăn mi lại, chưa tốt nghiệp trung học đã đi làm rồi, uống phí mấy năm tuổi trẻ là để làm cái gì đây? Đầu lúc không có bệnh, còn rất thông minh? Thông minh sao lại không học xong trung học? Cũng không đăng ký chương trình đào tạo nghề này nọ? Vậy mà lại bình thường sao? Trừ bỏ lý do ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp ra, thật sự anh không thể tìm ra được lý do khác, chỉ là tại sao Lý Huỳnh Lam lại quen biết loại người như vậy?

Thấy biểu tình của Vạn Hà, Lý Huỳnh Lam cũng đoán ra được vấn đề “Sao vậy?”

Vạn Hà vội nói “Không biết, tôi phải đi xem trước, cậu ta có yêu cầu cái gì không? Kiểu như tiền lương với phúc lợi này nọ...”

Lý Huỳnh Lam trả lời “Cái này không cần, chỉ cần... đừng vất vả quá!”

Tâm tình Vạn Hà càng lên xuống, thế như trên mặt lại không tỏ vẻ gì hết “Ừ, tôi biết vài chỗ, hẳn là không có vấn đề gì, chỉ là cậu cho tôi một ít thông tin về người kia, hiểu biết thêm một chút.”

Lý Huỳnh Lam suy nghĩ, không nói được hay không.

Chiếc đồng hồ bác thức kia của Cao Khôn cuối cùng cũng phát huy tác dụng, bởi vì Lưu Hỉ Nhạc bị giám đốc hạng mục phân việc ca sớm, mà cái đức hạnh này của cậu ta thì có khi động đất vẫn bất tỉnh.

Ngồi ở trên giường mắt vẫn chưa mở, Lưu Hỉ Nhạc vừa mặc quần áo vừa mắng “Dậy từ ba giờ sáng cũng chả được thêm xu nào, cực hận...”

Than thở mãi, sau vừa mở mắt, đã thấy Cao Khôn yên lặng đứng cạnh cửa, Lưu Hỉ Nhạc vắt khăn mặt lên bả vai đi qua nhìn, lại nói “Mẹ nó, trời cứ mưa lớn như thế mà làm cả đêm?”

Dứt lời lại thấy Cao Khôn rảo bước ra ngoài, Lưu Hỉ Nhạc vội kéo tay anh “Ca, hôm nay đừng đi ăn món kia, lát nữa em mang bữa sáng về giúp anh, cơm thịt kho tàu, thế nào? Anh vào ngủ đi.” Cậu ta chợt nhớ tới chuyện tối nửa đêm qua Cao Khôn mới hết ca.

Cao Khôn lại lắc đầu.

Lưu Hỉ Nhạc ngạc nhiên “Món đó có phải mỹ vị gì đâu mà ngài lưu luyến thế, ngày mai em mang ngài đi ăn vậy?”

Cao Khôn không để ý tới cậu ta.

Lưu Hỉ Nhạc chỉ có thể lục lọi cái giường như ổ chó của mình “VẬY anh mặc cái áo mưa này vậy, em có cái nữa rồi, đây là cái ông bố nhà em năm đó tự may đó, đảm bảo kể cả sóng thần cũng...”

Vừa quay đầu lại đã không thấy người.

Lưu Hỉ Nhạc giật mình ngạc nhiên, xong lại lẩm bẩm: Chủ tiệm hoành thánh chắc hẳn là đại mỹ nữ?

Chủ tiệm hoành thánh dĩ nhiên không phải là đại mỹ nữ gì, nhưng ông chủ của quán đó coi như cũng có lương tâm nghề nghiệp, mưa to gió lớn như thế, ông ta vẫn cố gắng căng bạt dọn hàng, kiên trì buôn bán như mọi ngày, chỉ là lúc Cao Khôn đến không tìm thấy Lý Huỳnh Lam.

Hỏi xong mới biết cậu thật sự là chưa tới, Cao Khôn gọi một tô rồi ngồi xuống yên lặng mà chờ, từng giây từng phút trôi qua, từ 6 giờ đến 7 giờ, 7 giờ đến 8 giờ, ngoài cơn mưa vẫn không ngừng rơi, ẦY VẬY nhưng Cao Khôn vẫn kiên nhẫn ngồi đó.

Ông chủ hỏi “Bạn cậu chắc không tới rồi, nếu không cậu ăn trước cho đỡ đói”

Cao Khôn vừa định từ chối, nhân tình bỗng sáng lên, chỉ thấy cách đó không xa có một bóng người cầm dù đang đi tới, mặc cho cơn mưa như trút nước, tán ô che mất khuôn mặt người kia, nhưng Cao Khôn vừa liếc mắt đã biết là ai.

“Cho tôi hai tô như cũ.” Anh nói với ông chủ.

Ông ta vội vàng đi làm.

Lý Huỳnh Lam rảo bước, bình thường cậu vẫn chạy xe đến công ty gửi rồi mới đi bộ sang, hôm nay mưa rất lớn, đường tắc xe không đi được về phía quảng trường, Lý Huỳnh Lam chờ mãi, rốt cuộc không chờ nữa gọi lái xe mở cửa ra, sau đó tự mình đi bộ gần bốn mươi phút đến, đôi giày thể thao lúc đầu còn bóng loáng giờ đây đã dính bùn, thẳng đến khi tới quán, nhìn người quen thuộc kia vẫn đang chờ, lo lắng trong mắt Lý Huỳnh Lam lúc này mới dịu xuống, thay vào đó là một loại cảm xúc phức tạp khác.

Lý Huỳnh Lam vừa tới gần, Cao Khôn đã vội giúp cậu thu dù, sau đó lấy khăn tay ra lau nước dính trên mặt cho cậu.

Lý Huỳnh Lam ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích, ngược lại Cao Khôn vừa chạm đến mặt cậu đã ngừng lại, rồi đưa chiếc khăn tay cho cậu nói “Có nước...”

Lý Huỳnh Lam hơi bĩu môi nhận lấy, tự lau mặt cho mình, sau đó giải thích sự chậm chễ lần gặp sáng nay bằng một lý do đơn giản.

“Đi muộn.”

Cao Khôn vuốt cằm, cũng không truy vấn, chỉ nhìn ngón tay thon dài tuyết trắng của cậu, không nói.

Ông chủ tiệm bê tô miến ra, Lý Huỳnh Lam đợi Cao Khôn chuẩn bị xong cho cậu, miến cường gấp hai miếng rồi buông đũa xuống, cầm dù đứng lên.

“Tôi phải đi rồi.”

Cao Khôn miệng đầy đồ ăn, nghe vậy thì nóng nảy tới mức thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, anh cố nhai hai ba cái rồi nuốt xuống, xong lại không nói lời nào, nghi hoặc nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam thấy bộ dạng này của anh thì nhú mày, cuối cùng cũng không nhắc nhở anh nữa, giải thích “Hôm nay tôi khai giảng, sắp muộn rồi.”

Cao Khôn chưa kịp thắc mắc tại sao như thế mà Lý Huỳnh Lam còn chạy tới đây ăn hoành thánh, thấy cậu sắp đi, cũng sốt ruột tiến lên hai bước hỏi “Có xa không?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Ở khu Tây Nam, học viện điện ảnh U, tôi bắt xe tới” Nói xong mở ô tiến vào trong làn mưa.

Cao Khôn thấy Lý Huỳnh Lam rất nhanh đã bị mưa bắn dính vào quần áo, trầm giọng nói “Tôi đưa cậu đi!”

Cái đề nghị này thực ra hai ngày trước đã bị cậu từ chối, thế nên Lý Huỳnh Lam không quay đầu lại, nhưng Cao Khôn từ xa hô vọng lại “Tôi đưa cậu đi, bây giờ khó bắt xe lắm”

Lý Huỳnh Lam dừng chân, quay lại nhìn anh.

“Cậu chờ một lát, tôi quay lại ngay” Cao Khôn cho rằng mình hiểu ý cậu, vừa nói vừa chạy xuyên vào trong màn mưa.

Lý Huỳnh Lam không biết Cao Khôn muốn làm gì, nhưng cậu không đi, chỉ lặng lặng đứng đó, chỉ chốc lát sau đã thấy ánh đèn lập lòe nhóe lên, một chiếc mô tô chạy ra từ phía sau công trường, sau đó dừng lại

trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Cao Khôn ngồi trên đó, lấy áo mưa ra, đưa cho cậu “Mặc vào đi.”

Lý Huỳnh Lam không động.

Cao Khôn tưởng cậu không nguyện ý, cẩn thận giải thích “Tôi vừa mở bao ra thôi, người khác chưa dùng.”

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn lúc này đã bị mưa làm cho ướt sũng, thấy đôi mắt của anh vì dính nước mưa mà nheo lại, từng dòng nước như những con sông nhỏ chạy từ trên gương mặt anh xuống cổ.

Lý Huỳnh Lam nhận lấy áo mưa, run rẩy mở ra, trùm lên đầu hai người.

Cao Khôn né tránh “Tôi không cần, không sao...”

Câu trả lời của Lý Huỳnh Lam là một quyền đập lên bả vai anh, cú đánh này cậu dùng đến tám phần lực, thậm chí khiến lòng bàn tay tê dại, không biết Cao Khôn có đau không, nhưng cậu cũng thành công trùm áo mưa lên hai người.

Lý Huỳnh Lam ngồi ra phía sau chiếc xe, áo mưa rất nhỏ, có lẽ là áo đơn, người phía sau không thể thấy cảnh bên ngoài, không khỏi làm cậu nhớ đến hình ảnh ngày bé mình xem trong TV, hai người một xe, cùng nhau xuyên qua màn mưa lớn đi từ phố lớn đến ngõ nhỏ.

Cao Khôn kéo kéo vạt áo mưa, thấy có thể trùm được nửa người sau của Lý Huỳnh Lam rồi, xong mới nói “Tôi đi, ngồi cẩn thận” Sau đó đạp ga nổ máy.

Lý Huỳnh Lam lúc đầu còn bảo trì khoảng cách với Cao Khôn, thẳng đến khi tốc độ xe nhanh dần, Cao Khôn bỗng cảm thấy khí tức phía sau chậm rãi dần lại, sau khi anh re trái, một đôi tay hoàn toàn đặt trên thắt lưng anh, từ đằng sau gắt gao ôm lấy anh.

13. Quyển 1 - Chương 13: Ở Chung (1)

Từ công trường tới khu đại học Tây Nam thông thường phải đi tới hơn nửa tiếng đồng hồ, lại đương lúc mưa gió bão bùng. Lý Huỳnh Lam đoán Cao Khôn đi vòng vào đường nhỏ, lúc chạy xe khó tránh khỏi xóc nảy. Cao Khôn không đội mũ bảo hiểm, so với việc hai người còn chạy xe lúc trời mưa lớn như thế này, chút đường ổ gà ổ vịt cơ bản chẳng thấm vào đâu. Thế nhưng, Cao Khôn vẫn cố tránh đi vào mấy vùng nước trên đường, nếu không tránh được anh sẽ quay lại nhắc nhở Lý Huỳnh Lam ngồi cho vững, cuối cùng, chỉ mất hơn hai mươi phút đã tới trường học.

Trường điện ảnh U, hay còn gọi là học viện điện ảnh U, nằm trong khuôn viên khu đại học Tây Nam vốn gồm bảy đại học trực thuộc, đào tạo biểu diễn nghệ thuật cũng là một trong những ngành đào tạo hàng đầu trong nước, rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn đã từng tốt nghiệp ở đây, quy mô hoạt động vô cùng lớn, khai giảng hàng năm cũng được đưa tin, vô cùng náo nhiệt.

Giống như bây giờ, giữa đủ các loại xe cộ, xé hộp xa hoa, lại xuất hiện một chiếc xe máy sản xuất trong nước, cộng thêm hai người: một người đàn ông rất cao lớn và một nam sinh, trùm chung một chiếc áo mưa, ngược lại có vẻ cực kỳ nổi trội.

Theo học tại đây đã hai năm, Lý Huỳnh Lam đối với những chuyện này sớm đã thành thói quen, trong ngành này, người có tiền cũng chẳng phải điều kỳ lạ, không dựa vào được gia đình thì phải dựa vào bên ngoài, nơi nào cũng có cao thủ thể hiện tài năng.

Cao Khôn đậu xe dưới một cái mái hiên, Lý Huỳnh Lam gỡ áo mưa ra rồi xuống xe, tuy rằng cậu đã cố nép sau lưng đối phương, để áo mưa có thể che được cho cả hai người, nhưng rốt cuộc thì không gian cũng có hạn, kết quả Cao Khôn phía trước vẫn chắn phân nửa mưa gió, cái áo tả tơi anh mặc hiện giờ nhăn chả khác nào dưa muối, phần áo quanh thắt lưng bị nắm nên càng nhăn nhúm, ướt đến độ có khi vắt còn ra nước cũng nên, cũng may mái tóc của anh rất ngắn, nên nước mưa cơ bản không ảnh hưởng tới kiểu tóc.

Cao Khôn vậy mà chẳng thèm để ý, chỉ tùy ý lau một cái, rồi rũ nước trong tay.

Lý Huỳnh Lam so với anh thì tốt hơn nhiều, trừ bỏ có vài sợi tóc rối loạn, trên cơ bản là vẫn ổn, cậu còn mặc một cái quần lửng, ống quần chỉ ướt một chút mà thôi, thế nhưng đôi giày thể thao thì hỏng triệt để.

Lý Huỳnh Lam thấy Cao khôn còn đang chật vật, còn đang muốn nói chuyện cùng anh, trong trường lại có âm thanh vang lên, có lẽ là bởi vì lý do thời tiết, hoạt động trong khoa đều rời khỏi sân, sau đó trường học thông báo chỗ tập hợp của từng khoa, còn mười phút nữa là bắt đầu khai giảng.

Cao Khôn nghe vậy thì bắt đầu sốt ruột, chẳng chú ý được mấy người xung quan chẳng chút kiêng dè gì đang đánh giá họ, chỉ vội nói “Mau vào đi, muộn rồi!”

Lý Huỳnh Lam gật đầu, sau đó đưa tay tới Cao Khôn.

Cao Khôn mờ mịt.

Lý Huỳnh Lam nhúu mày “Di động!”

Cao Khôn ngáp ngừng, rồi vung về lục lọi trên dưới một lần, sau đó móc ra chiếc điện thoại trong túi áo đưa cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam bấm một chuỗi con số, đợi cho di động của mình vang lên, rồi trả lại cho anh, sau đó quay lưng rời đi, chỉ là mới được hai bước bỗng quay đầu lại, vội đưa tay vuốt phẳng chỗ áo ở thắt lưng Cao

Khôn bị mình làm nhần nhúm, tiếp đó lại lấy áo mưa ra trùm lên người anh.

Chờ cho tới khi Cao Khôn hiểu cái gì đang diễn ra, đã chẳng thấy bóng dáng Lý Huỳnh Lam đâu.

Lý Huỳnh Lam là học sinh ngành biểu diễn, kỳ này cậu đã lên năm ba, chỉ là vì quá bận rộn việc quay phim nên số lần về trường của cậu khá ít, nếu so sánh với mấy vị tiền hậu bối đang bôn ba bên ngoài tìm kiếm một hi vọng, cậu hiển nhiên đã đi trước mấy chục bước. Bên trong điện ảnh U, đương nhiên có rất nhiều những kẻ mới nổi, vừa có tiền, vừa có dung mạo, nhưng những người như Lý Huỳnh Lam, vừa có ngoại hình, vừa có khí chất, có tài, có gia thế, có bối cảnh, hơn nữa còn có một ông cậu là đại minh tinh như thế cơ bản không có mấy. Trong mắt nhiều người, cậu may mắn chính là thiên chi kiêu tử, cái gì tốt đều có trên người, khiến họ vừa hâm mộ mà vừa ghen tị, nhưng cái chính rằng mọi thứ của cậu đều mạnh hơn họ, vậy nên ngoài việc đổ kị ra cũng chẳng thể làm gì hơn.

Lúc Lý Huỳnh Lam vừa rời khỏi chỗ Cao Khôn, cậu lấy kính râm trong túi ra đeo, biểu tình trên gương mặt cũng trở về sự lãnh đạm ngày thường. Mặc dù thế, số người quay đầu lại nhìn cậu vẫn rất nhiều, Lý Huỳnh Lam không để ý tới thiên hạ đàm tiếu thế nào, trực tiếp đi về khu nhà giảng đường, chỉ là trên đường lại nhận được cuộc gọi của Chu Chí Thành.

Hôm nay, Chu Chí Thành sẽ phát biểu trong lễ khai giảng của tân sinh, vậy nên hẳn tới trường học sớm hơn một chút, cũng không biết rằng Lý Huỳnh Lam sẽ tới, vốn muốn gọi cho cậu nhưng lại sợ làm phiền đối phương, lại không ngờ rằng mình vừa ra đứng cạnh cửa sổ nhìn tài liệu, vừa ngẩng đầu đã thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện nơi cổng trường.

Trong chớp mắt, Chu Chí Thành cho rằng hẳn đã hoa mắt rồi, bởi vì Lý Huỳnh Lam vậy mà đi xe máy tới?! Suy nghĩ đầu tiêu mà Chu Chí Thành lấy cớ khi nhìn thấy hình ảnh hoang đường này là: Huỳnh Lam muốn tới kịp giờ, thời tiết vừa lúc kém, có lẽ trên đường gặp phải chuyện gì nên cậu gọi xe ôm chẳng?

Chỉ là Chu Chí Thành đã quên, với tính cách Lý Huỳnh Lam chỉ khi tình nguyện mới đáp ứng đi chứ không bao giờ có khả năng tùy tiện tìm một chiếc xe chở, chứ đừng nói tới chuyện bản thân cậu cũng có xe, Vạn Hà có xe, tài xế trong nhà bọn họ cũng có thể đưa đón cậu, tốt xấu gì cũng sẽ tìm Vương Nghi Hoan hoặc hẳn, Chu Chí Thành quá giang, cậu đã bao giờ nghèo túng như vậy?

Sau đó, Chu Chí Thành lại nhìn Lý Huỳnh Lam và tên xe ôm kia nói hai câu, cậu đi vài bước, sau quay đầu lại, rồi ôm đối phương...

Đúng vậy, từ góc độ này của hẳn nhìn lại, Lý Huỳnh Lam đúng là ôm người kia, chỉ là một cái ôm ngắn ngủi, nhưng cơ hồ lại khiến khuôn mặt Chu Chí Thành cứng đờ.

Hắn vừa hoàn hồn đã vội vàng bấm số điện thoại gọi cho Lý Huỳnh Lam, giọng nói lạnh nhạt của Lý Huỳnh Lam đâu kia vừa vang lên, trong trẻo như dòng suối, khiến những xao động muộn phiền trong lồng ngực Chu Chí Thành nhỏ giọt, hẳn lập tức chẳng còn khí thế gì.

Thanh âm của hẳn mềm nhũn “Hôm nay cậu tới trường à?”

Lý Huỳnh Lam “Ừ” một tiếng, cũng không hỏi tại sao Chu Chí Thành biết, chỉ nói “Tôi tìm giáo sư Nguyễn có chút việc.”

Chuyện này Chu Chí Thành biết, học kỳ trước Lý Huỳnh Lam bận đóng vài bộ quảng cáo nên để lỡ mất một cuộc thi về lời kịch, giáo sư Nguyễn rất thích cậu, nhưng không phải vậy mà cho phép cậu miễn thi, mà bảo lưu sang học kỳ này, Lý Huỳnh Lam hẳn tìm ông vì lý do này.

Chu Chí Thành nói “Giáo sư ở trong viện kịch bản đó, lát nữa là lễ đón tân sinh rồi, tôi sẽ lên đài phát biểu, cậu có muốn qua đó xem không?”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, rồi nói “Được”

Chu Chí Thành cười.

Còn mười phút hẳn sẽ lên đài, nhưng cũng không chuẩn bị gì thêm, mà chạy ra ngoài chờ người, không bao lâu, bóng dáng Lý Huỳnh Lam chậm rãi xuất hiện.

“Cậu không mở ô à? Sao lại ướt thế này?”

Đến gần, Chu Chí Thành liếc mắt một cái đã thấy quần áo Lý Huỳnh Lam có chút lộn xộn, hẳn vươn tay muốn chạm vào mái tóc hơi rối của đối phương, lại bị Lý Huỳnh Lam tránh.

“Không sao, lát nữa sẽ khô” Lý Huỳnh Lam không để ý nói.

“Vậy dùng khăn tay lau đi.”

Chu Chí Thành tìm trên khăn trên người mình, sau đó lại bị Lý Huỳnh Lam cự tuyệt, cậu kéo một cái khăn tay trong túi áo ra “Không cần, tôi có rồi!”

Chu Chí Thành hơi xấu hổ thu tay về, thế nhưng hẳn đã bị Lý Huỳnh Lam nhiều lần đả kích, sớm thôi luyện ra một thân mình đồng da sắt, lúc này bị người ta phủ cũng sớm khôi phục “Chốc lát nữa tôi lên sân khấu, cậu chờ tôi một chút, xong xuôi tôi cùng cậu đi tìm ông Nguyễn.”

Lý Huỳnh Lam gật đầu, bên kia vừa lúc MC mời sinh viên lâu năm lên sân khấu, Chu Chí Thành chỉnh lý xong xuôi, tự tin đi lên.

Ở điện ảnh U, Lý Huỳnh Lam rất dễ gây được chú ý, dù sao thì sao Bắc Cực cũng chỉ có một, chỉ là chỉ có thể ngắm nhưng không thể cầu, có người thích, hâm mộ, cũng có người ghét, đổ kị. Còn những người bình thường như Chu Chí Thành, đẹp trai, hào phóng, tận tâm, tài năng, có khả năng lãnh đạo, nhiệt tình tham gia các hoạt động của trường ngược lại khiến người ta dễ yêu thích hơn, cho dù hẳn có đi trước người ta một chút, nhưng mỗi bước đều có căn cứ, không thể không khiến người khác tâm phục khẩu phục.

Nhìn tác phong bình tĩnh của hắn trên sân khấu, những tân sinh còn đang ôm ảo tưởng vô hạn với nghiệp diễn dần dần bị hắn thuyết phục, trong lòng càng nhiều kính nể với ngôi trường này.

Trừ việc sau đó có một chút sự cố, chính là nhân viên sau hậu trường quên chưa rũ màn xuống, mà Lý Huỳnh Lam vẫn còn đang đứng bên cánh gà nhìn di động, đợi đến lúc cậu ngẩng đầu lại phát hiện có không ít người nhìn mình, nhất thời dấy lên một tràng bình luận xôn xao, cũng may Lý Huỳnh Lam nhanh chóng nép vào một bên, Chu Chí Thành cũng sớm phát hiện, dùng một trò đùa miễn cưỡng rời đi sự chú ý của học sinh.

Sau bài phát biểu, Chu Chí Thành vội vã quay trở về hậu trường, thấy Lý Huỳnh Lam còn đang ngồi đằng kia, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đi thôi, đi tìm giáo sư Nguyên.”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu “Tôi vừa gặp ông ấy rồi, vừa nói xong.”

Chu Chí Thành thấy cậu đứng đây, biết Lý Huỳnh Lam lại sắp đi, đầu óc chưa kịp nghĩ đã phản ứng trước, hần chột nói “Huỳnh Lam, kỳ thật có vài chuyện tôi muốn nhờ cậu giúp.”

Hai người đã quen biết nhau mấy năm, Chu Chí Thành cực kỳ hiểu rõ tính tình Lý Huỳnh Lam, tuy rằng ngoài mặt cậu khá lạnh lùng, nhưng một khi bạn bè gặp khó khăn, Lý Huỳnh Lam tuyệt đối sẽ không chỉ đứng nhìn, mà Chu Chí Thành cũng quý trọng tính cách này của Lý Huỳnh Lam, chưa từng lợi dụng chuyện này mà lấy chú ý của đối phương, số lần hắn mở miệng nhờ Lý Huỳnh Lam cũng chỉ có vài lần.

Quả nhiên, Lý Huỳnh Lam không hỏi rằng có chuyện gì đã đáp ứng.

Chu Chí Thành rất cảm động “Vở diễn khai giảng trong khoa tôi muốn mời cậu làm khách mời, không nhiều đâu, chỉ hai câu thôi, lát nữa tôi có hẹn Tiểu Đồng diễn cùng, cậu muốn hôm nay thử... hoặc hôm khác cũng được, chờ cậu rảnh.”

Lý Huỳnh Lam đáp “Tôi có việc sau 12 giờ trưa, bây giờ đi cùng cậu cũng được.”

Chu Chí Thành cao hứng “Ừm” một tiếng, rồi lại gọi Thường Tiểu Đồng tới, ba người cùng nhau sang phòng bên cạnh tập luyện.

Thường Tiểu Đồng dáng người mập lùn, ngoại hình xấu xí, nhưng biểu cảm khi diễn trời sinh cực kỳ sinh động, là một nhân tài, Lý Huỳnh Lam rất thích thảo luận kịch bản cùng hắn, hơn nữa có Chu Chí Thành, ba người đã cùng nhau diễn nhiều vở rất xuất sắc.

Mưa bên ngoài nhỏ dần, nhưng chưa dứt, vẫn lách tách rơi xuống, ba người đi đến chỗ hành lang gấp khúc, vừa đi được một nửa Chu Chí Thành lại phát hiện Lý Huỳnh Lam vẫn chưa tới, quay đầu lại chỉ thấy đối phương đứng ở đằng xa, vẻ mặt kinh ngạc, không động đậy gì nhìn ra đằng xa, Chu Chí Thành vừa định

gọi cậu, Lý Huỳnh Lam lại bỏ lại một câu “Các cậu đi trước đi!” rồi vọt vào trong mưa.

Chỉ thấy có một chiếc xe máy sản xuất trong nước đậu ngoài cổng trường, bên cạnh là một người mặc áo mưa thủ công, vừa thấy Lý Huỳnh Lam chạy ra, anh vội dựng ô ra đón.

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn, kinh ngạc hỏi “Sao anh còn ở đây?”

Không ngờ đối phương lại trả lời “Cậu quên lấy ô...”

“Anh đợi hai tiếng rồi, thật...” Lý Huỳnh Lam trừng anh, nhưng rốt cuộc câu “ngu ngốc” cũng không nói ra, nhưng tư vị trong lòng chẳng khác gì cơn mưa không ngớt ngoài kia, lên xuống như thủy triều.

14. Quyển 1 - Chương 14: Ở Chung (2)

Giống như nhớ đến chuyện gì đó, Lý Huỳnh Lam lại lôi điện thoại ra, số điện thoại vừa rồi gọi tới cậu vẫn chưa lưu vào máy, cậu mở lịch sử cuộc gọi, nháy vào dãy số kia, quả nhiên chẳng thấy người trước mặt có động tĩnh gì, mà âm thanh trong loa điện thoại truyền ra cũng thể hiện ‘Số điện thoại vừa gọi hiện tạm thời không liên lạc được’.

Lý Huỳnh Lam tiến tới xốc áo mưa của Cao Khôn lên, sờ soạn quần áo anh.

Cao Khôn hoảng sợ, vốn muốn lui về sau, nhưng lại bị Lý Huỳnh Lam kéo lại, chỉ có thể ngơ ngác đứng đó, mặc cậu lôi điện thoại của mình trong túi quần ra.

Chiếc điện thoại kia chẳng biết sản xuất từ niên đại nào, phỏng chừng trên đường có nhặt phải một chiếc điện thoại rách nát nào đó có lẽ còn tốt hơn so với của anh, thấy Lý Huỳnh Lam bên cạnh vẫn cố gắng nghiên cứu nó, Cao Khôn vội vàng giải thích “Chắc là dính nước rồi, nó khởi động không tốt lắm...” Vậy nên anh chẳng có cách mà gọi vào điện thoại của Lý Huỳnh Lam “Bao giờ về tôi mang đi sửa”

“Sửa cái đầu anh...” Lý Huỳnh Lam rút cuộc nhin không được, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng.

Cao Khôn không nói gì.

Sau đó Lý Huỳnh Lam trực tiếp tháo pin điện thoại của Cao Khôn, rồi mở nắp pin điện thoại của mình ra, rút sim, sau đó lắp sim của Cao Khôn vào máy mình, xong xuôi mới trả lại cho đối phương.

Cao Khôn chẳng kịp phản ứng.

Lý Huỳnh Lam nói “Cầm!”

Cao Khôn nhìn chiếc di động Lý Huỳnh Lam đưa cho, nói “Đó là của cậu.”

Lý Huỳnh Lam đáp “Nhà tài trợ tặng, tôi còn có vài cái nữa”

Cao Khôn vẫn không nhận.

“Ngại nó cũ? Hay chê tôi đã dùng qua?” Lý Huỳnh Lam nhú mày.

Cao Khôn lắc đầu, nhìn chiếc điện thoại đến một vết trầy xước cũng không có, nói “Vẫn còn mới, không cần tốt với tôi như thế, tôi có thể tự đi...”

“Cũng được” Lý Huỳnh Lam chẳng quan tâm anh nói gì nữa, trực tiếp buông tay.

Cao Khôn chờ đợi, hoảng hốt định ngăn cản, nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước, vật kia thẳng tắp rơi xuống ‘lạch cạch’ trên nền đất.

Cao Khôn vội vàng ngồi xổm xuống nhặt chiếc di động lên, cẩn thận lấy vật áo lau, chỉ thấy chiếc điện thoại nguyên bản còn mới chẳng có một vết xước nào kia bấy giờ đã hơi chóc sơn một chút, trên nắp cũng hơi lõm, nhưng màn hình không hề tổn hại, không ảnh hưởng tới sử dụng.

Cao Khôn khó xử ngẩng đầu nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam làm bộ như không có chuyện gì, chỉ hỏi “Thế nào? Nếu không hài lòng...”

Thấy cậu lại sắp động tay với chiếc điện thoại, Cao khôn lập tức đứng lên nắm lấy tay Lý Huỳnh Lam. Có lẽ bởi sốt ruột, anh hơi dùng lực, lòng bàn tay thô ráp tiếp xúc với làn da nhẵn nhụi nơi cổ tay đối phương, hai người đều hơi ngẩn ra.

Ngay sau đó, Cao Khôn vội vàng buông lỏng ra, do dự rồi vẫn buông, rồi chấp nhận cất chiếc điện thoại kia vào túi.

Thấy anh như thế, sắc mặt Lý Huỳnh Lam lúc này mới hòa hoãn, khoe miệng hơi nhếch lên, chỉ bỏ lại một câu “Nhanh về đi”, sau đó cầm lấy dù rời đi.

Phía bên kia, Chu Chí Thành vẫn đang nhìn chăm chăm vào bóng dáng chiếc xe vừa rời đi, lại nhìn thấy Lý Huỳnh Lam đâu kia đang đi tới, biểu tình hơi trầm xuống, điều chỉnh tâm trạng một chút, mới tùy ý hỏi “Có chuyện gì gấp sao? Vừa rồi là người của công ty à?”

Lý Huỳnh Lam lời ít mà ý nhiều “Một người bạn.”

Ba chữ này có lẽ đối với Vương Nghi Hoan, Chu Chí Thành, cho dù dùng trên người Thường Tiểu Đồng cũng không có gì lạ kỳ, bọn họ giao lưu bên ngoài nhiều, ai chẳng có một vài người bạn nhậu? Những quan hệ tầm thường nhạt nhẽo chẳng phải chuyện hiếm là gì. Nhưng Lý Huỳnh Lam không hề giống họ, quan hệ của cậu từ trước đến nay luôn luôn rõ ràng, trưởng bối, bạn bè, đồng học, đồng nghiệp, những khái niệm này chưa từng lẫn lộn với nhau, đối với mỗi loại người lại có một thái độ riêng. Tuy rằng có rất nhiều đồng học và đồng nghiệp, nhưng bạn bè thân thiết chẳng có mấy, Lý Huỳnh Lam sẽ chẳng để một người đồng học, hay đồng nghiệp tùy tiện tiến vào cuộc sống của cậu, nhưng bạn bè thì có thể. Rất nhiều năm, từ trước tới nay, Chu Chí Thành luôn cho rằng Lý Huỳnh Lam chỉ có hai người bạn là mình và Vương Nghi Hoan, hẳn vì thân phận ấy mà trước nay luôn kiêu ngạo, đối với những người trước nay vẫn cạnh tranh với mình, Chu Chí Thành cảm thấy bản thân đã có được một vị trí tuyệt đối có lợi, Lý Huỳnh Lam tuy chưa yêu hẳn, nhưng quan tâm tới hẳn, bởi họ là bạn bè.

Vậy mà trong một giây, Lý Huỳnh Lam lại nói cho hẳn biết, vị trí xưa nay của hẳn lại nhiều hơn một người, trên mặt Chu Chí Thành vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm giờ đây đã dần gợn sóng.

Và, hẳn biết Cao Khôn.

Không phải, không nên nói là biết, là đã gặp qua, mới tháng trước, ngoài Cổ Nhân Phường.

Ngày đó, Chu Chí Thành đã nói dối Lý Huỳnh Lam. Lúc Chu Chí Thành tới đúng là có gặp Bạch Huy, ngay ngoài ngõ nhỏ phía cửa sau, Bạch Huy vừa lau vết nôn mửa trên người vừa tức giận mắng, thấy Chu Chí Thành tới thì bắt đầu liên tục châm chọc. Chu Chí Thành nghe hẳn nói, đại khái cũng hiểu Bạch Huy định đưa Lý Huỳnh Lam về, nhưng người bên Ánh Sáng chẳng biết thức thời mà đến phá rối, Bạch thiếu gia thù dai, cảm thấy lần tới nhất định phải gặp lại người kia.

Chu Chí Thành thấy xe của Lý Huỳnh Lam vẫn còn đậu ngoài hiên, thế nên hẳn không trở về, nếu người đón là nhân viên bên Ánh Sáng, có lẽ sẽ chờ Vạn Hà tới rồi mới rời đi, đi dọc theo con phố tìm kiếm, hẳn quả nhiên tìm thấy một người đàn ông đang ôm lấy Lý Huỳnh Lam chậm rãi đi tới, mà người kia ghé vào ngực anh, thoải mái cực kỳ.

Chu Chí Thành vội đuổi theo, ý bảo đối phương mình sẽ đưa người đi.

Nhưng người đàn ông không lập tức buông tay, mà đánh giá Chu Chí Thành một phen, sau mới hỏi “Cậu là...”

Không hiểu vì sao, ánh mắt của anh khiến Chu Chí Thành có cảm giác không tự nhiên, rõ ràng đối phương rất bình tĩnh, nhưng lại khiến hẳn cảm giác rất nặng nề, dường như có một chút châm chọc. Nhưng quan hệ của hẳn và Lý Huỳnh Lam, công việc của họ rất gần nhau, người kia từ Ánh Sáng tới sao lại có thể không biết.

Bất quá, Chu Chí Thành vẫn nhẫn nại giải thích cho anh, đối phương nghe xong, dường như lúc này mới bỏ xuống cảnh giác, hơi do dự, chậm rãi giao Lý Huỳnh Lam vào tay hẳn.

Chu Chí Thành định đi, nhưng người vốn còn đang ngủ kia bỗng nhiên tỉnh, cậu trừng mắt nhìn người đàn ông ôm cậu, ánh mắt thâm trầm tối đen.

“Đừng...”

Lý Huỳnh Lam ấp úng, thanh âm mơ hồ mà suy yếu.

Người đàn ông kia ngẩn ra.

Chu Chí Thành liền nói “Huỳnh Lam là tôi, Huỳnh Lam là tôi, tôi đưa cậu về nhà.”

Lý Huỳnh Lam lại lắc đầu, gắt gao kéo vạt áo của người kia “Đừng... Đừng đi... Anh đừng đi...”

“Xin lỗi, cậu ấy uống rượu” Chu Chí Thành vội vàng giải thích, rồi nhận lấy Lý Huỳnh Lam “Cảm ơn anh, còn lại để tôi lo là được.”

Người đàn ông đó không nói chuyện, chỉ thấy Lý Huỳnh Lam bắt đầu kích động gào thét.

“... Đừng đi nữa... Đừng bỏ em... Em không say...”

“Không rời không rời không rời, không say không say, về nhà trước rồi nói...”

Chu Chí Thành chỉ biết nhắc lại mấy câu điên khùng của Lý Huỳnh Lam, cố gắng áp chế người đang áp chế kia đi tới chỗ đỗ xe, không nhìn lại về phía người đàn ông kia, cũng không biết rằng anh vẫn đứng đó, trừng mắt nhìn vạt áo của mình, thật lâu không nhúc nhích...

Lúc này chợt nhớ tới lần đó, Chu Chí Thành suy nghĩ rất nhiều, người đàn ông đêm ấy và người đàn ông đến trường lần này là một người. Nhưng tại sao anh lại biết Lý Huỳnh Lam? Là trước hay sau đêm kia? Nếu như là sau, thời gian cùng lắm mới hơn một tháng, nhanh như vậy đã có chỗ đứng như vậy trong lòng Lý Huỳnh Lam? Nếu như là trước kia, vậy sao người này lại làm bộ không biết Lý Huỳnh Lam.

Chu Chí Thành không muốn giống một oán phụ nghĩ nhiều như vậy, nhưng lại không tự chủ được, có lẽ là trực giác, người đàn ông kia khiến hắn cảm thấy bất an.

Hy vọng là mình suy nghĩ nhiều.

Việc quay MV kết thúc thuận lợi, bởi công việc kết thúc sớm, Vạn Hà liền cầm tài liệu đưa Lý Huỳnh Lam,

sau đó chỉ vào phần đầu tiên nói “Theo ý cậu, căn hộ không lớn, loại phổ thông, hai gian một phòng làm việc, là hướng Nam, không nằm tầng quá cao, xung quanh rất an tĩnh, cũng khá gần công ty, tổng cộng bốn căn, cậu xem một chút, nếu thấy được chúng ta có thể đi xem trước.

Lý Huỳnh Lam nhìn tập ảnh chụp, hỏi “Nếu ok, có thể dọn vào ở nhanh nhất lúc nào?”

Vạn Hà không nghĩ cậu vội vã đến thế, đáp “Lúc nào cũng được.”

Lý Huỳnh Lam vừa lòng gật đầu.

Tiếp lại mở tập thứ hai ra nhìn, lần này chưa nhìn được vài tờ đã nhíu mày.

Vạn Hà thấy cậu như vậy, thì vội nói “Cậu không nói chi tiết, tôi đã vội hỏi rồi, nếu thấy lương bổng có vấn đề, có thể thảo luận lại.”

Lý Huỳnh Lam nhìn mấy chức vị trong tờ giấy: Trợ lý giám đốc, trợ lý bí thư, trợ lý tài vụ... Tất cả đều là trợ lý, có vẻ dễ nghe thật, nhưng thực chất hàm ý bên trong vô cùng vi diệu, loại công việc trợ lý này, thấp thì chẳng khác nào tạp vụ, cao thì rất có địa vị, được tiếp xúc nhiều với nhiều nhân vật nổi tiếng, nhưng chỉ cần hơi phạm sai lầm một chút, những người ấy có thể dùng quan hệ bức chết bạn, chứ đừng nói nếu phải ở chung với những loại người không tốt.

Lý Huỳnh Lam cất những tài liệu kia đi, cậu hỏi Vạn Hà “Hiện tại, với điều kiện của anh ấy, ngoài mấy cái này ra còn việc gì không?”

Vạn Hà nghĩ nghĩ, vẫn thành thật đáp “Bán hàng, nhân viên nghiệp vụ, phục vụ, hoặc là bảo vệ, thật ra có rất nhiều, chỉ cần hấn chịu làm, sẽ có cơ hội thôi...”

“Vậy, nếu trước kia anh ấy còn...”

“Còn làm sao?” Vạn Hà kỳ quái, anh rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi này của Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam thở dốc, cuối cùng vẫn nuốt câu nói kia trở về, cậu không nói được thành lời, cũng không muốn tự mình nói cho người ta biết, cậu không biết Cao Khôn đã vượt qua đoạn thời gian ấy như thế nào, ít nhất đối với cậu mà nói, con dao sự thật này nháy mắt đã đâm vào trong lòng, chỉ cần nhắc tới, nó sẽ cắt oan ra một miếng thịt, máu tươi đầm đìa, đau vào cả tâm gan.

Có lẽ, cả đời sẽ không thể nói ra được...

15. Quyển 1 - Chương 15: Ở Chung (3)

Sáng sớm đã ra khỏi nhà, Lý Huỳnh Lam đầu tiên là đến chụp hình quần áo cho vài tờ tạp chí, sau đó buổi chiều thì tới Ánh Sáng tập luyện cùng vài huấn luyện viên, hết giờ mới mở máy chat video thảo luận với Chu Chí Thành về kịch bản vở diễn, cứ bận bịu như vậy cho tới khi mặt trời dần lặn sau dãy núi phía Tây.

Màn hình đầu kia hiện lên hình ảnh của Chu Chí Thành, hần hỏi Lý Huỳnh Lam “Đêm nay có rảnh không? Có muốn đi ăn không?”

Lý Huỳnh Lam vẫn đang ghi chép gì đó vào sổ tay “Ăn gì?”

Chu Chí Thành biết vậy có nghĩa là có hy vọng rồi, bật người đứng dậy, cao hứng nói “Đi ăn thịt nướng Thiên Thụy nhé? Thèm ghê cơ!”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn hần, không nói.

Chu Chí Thành vội hỏi “Cậu đừng lo lắng, hai ngày trước tôi làm phụ đạo cho người ta kiếm khá lắm, bây giờ vẫn còn chưa tiêu đâu.”

So với sinh hoạt khá giả của Vương Nghi Hoan và Lý Huỳnh Lam mà nói, gia cảnh Chu Chí Thành không phải quá giàu có, còn phải nói là tương đối khó khăn, trong nhà còn có một em trai em gái, cha mẹ đều là những người lao động phổ thông, hơn nữa Chu Chí Thành muốn lên đại học, lại là ngành nghệ thuật cần tiêu pha nhiều, thu chi trong nhà bình thường cũng chỉ là miễn cưỡng vừa đủ.

Cũng may Chu Chí Thành rất hiểu chuyện, phí sinh hoạt cơ bản đều là tự mình kiếm lấy, mặc dù có hai người bạn có tiền, nhưng về phương diện này lòng tự trọng của hần phi thường cao, thậm chí đến trình độ thần hồn nát thần tính, một mực từ chối bất luận trợ giúp tiền bạc gì, nếu Vương Nghi Hoan có lời mời, Chu Chí Thành nhất định sẽ mời lại, để tránh trong lòng hần lại vướng mắc chuyện chiếm tiện nghi người khác.

Vương Nghi Hoan và Lý Huỳnh Lam biết hần để ý chuyện này, cho nên luôn tôn trọng lựa chọn của Chu Chí Thành, cũng không công kích vào điểm nhạy cảm đó của hần. Chỉ là trong trường hợp Chu Chí Thành, về phương diện tiền nong, hai người thường sẽ không tùy tiện như vậy.

Lúc này Chu Chí Thành lại có lời mời, Lý Huỳnh Lam nghĩ nghĩ, vốn muốn đáp ứng hần, nhưng Vạn Hà lại đến.

“Huỳnh Lam, cậu không mở máy à?”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, lấy chiếc di động này giờ vẫn nháy đèn liên tục chỗ tay cầm bên cạnh, chỉ có điều nó mới để chế độ im lặng, mở ra mới biết, bên trên báo một loạt cuộc gọi nhỡ.

Vạn Hà nói “Lý lão tiên sinh đánh điện thoại từ công ty tới.”

Lý Huỳnh Lam đặt chiếc di động trở về “Buổi tối tôi không phải là đã báo rồi sao, nói cho ông ấy biết tôi không về được.”

Vạn Hà do dự “Lý lão tiên sinh nói ông ấy sẽ thương lượng chỗ Trác tiên sinh, nếu cậu không trả lời, ông ấy sẽ tự mình đến tiếp.”

Lý Huỳnh Lam nắm chặt cây bút, trầm mặc.

Qua màn hình, Chu Chí Thành thấy bộ dạng lúc này của cậu, hiếm khi khuyên một câu “Huỳnh Lam, nếu không cậu về nhà ăn cơm đi, hôm khác hẹn sau vậy, hôm nay... đã là Trung Thu rồi.”

Lý Huỳnh Lam không biết đã nghĩ gì, đóng quyển sổ lại, nói với Chu Chí Thành “VẬY tôi đi trước.”

Chu Chí Thành còn tưởng lời nói của mình có tác dụng, trong lòng cười khổ một chút, rồi chào Lý Huỳnh Lam một câu, tắt màn hình.

Lý Huỳnh Lam không để Vạn Hà đưa về, cậu tự lái xe trở về nhà.

Trong phòng khách không có lấy một bóng người, một lát sau lại thấy dì Tạ mới bưng một tô canh nóng đi ra.

“Huỳnh Lam về rồi đấy à, ăn cơm thôi, nhanh lại đây ngồi đi!”

Lý Huỳnh Lam vừa nhìn đủ cái loại quà tặng bày lổn nhổn trên salon, vừa hỏi “Ông ngoại đâu?”

Dì Tạ đáp “Lão tiên sinh còn đang trong thư phòng, chiều nay hai bác của cháu đến, vừa mới đi thôi, dì tưởng họ ở lại ăn cơm nên nấu nhiều món hơn một chút, bây giờ thì lãng phí quá...”

Lý Huỳnh Lam không trách dì Tạ, mỗi lần Lý Càn và Lý Linh tới đây, Lý Nguyên Châu chưa bao giờ để họ ở lại ăn cơm, đối với ông mà nói, so với việc gặp mặt hai đứa con trai này, nhìn bộ bút lông sói để trên bàn làm việc trong nhà còn đáng giá hơn nhiều.

Quả nhiên, Lý Nguyên Châu thấy động tĩnh thì ra ngoài thư phòng, thấy một đồng bao lớn bao nhỏ trong phòng khác, bất mãn hỏi dì Tạ “Sao lại lộn xộn thế kia?”

Dì Tạ vội vàng dọn dẹp sạch sẽ “Để tôi mang xuống kho cất vậy.”

Lý Nguyên Châu lại nói “Thôi không cần, tốn diện tích, cô mang hết đi đi!”

Đôi mắt dì Tạ sáng lên, còn định làm bộ từ chối, nhưng Lý Nguyên Châu trực tiếp phất tay bảo dì đi, rồi lại quay đầu lại nhìn Lý Huỳnh Lam, có ý trách cứ “Đi động thể nào mà không tiếp, gọi nhiều như vậy mới mở máy, dù bận công việc cũng không thể không trở về nhà.”

Lý Huỳnh Lam khẽ ừ một tiếng “Biết”

Lý Nguyên Châu hết giận rồi đi tới bàn ăn ngồi xuống, dì Tạ trở về bắt đầu chia thức ăn cho hai người, lại bị Lý Nguyên Châu ngăn cản.

“Từ từ đã, người còn chưa đủ, gấp cái gì?”

Dì Tạ vâng dạ rồi buông thìa xuống.

Ba người cứ như vậy ngồi quay quanh bàn, tầm một tiếng đồng hồ sau, Lý Nguyên Châu lúc này mới hỏi “Sao Tiểu Quân vẫn còn chưa về, cô gọi điện cho nó chưa?”

Dì Tạ đáp “Tôi gọi rồi, nhưng không nghe máy”

“Nó biết hôm nay phải về ăn cơm không?”

“Dạ biết, chiều nay lúc ra ngoài cô ấy còn nói với tôi cố đáp ứng”

Lý Nguyên Châu nghĩ nghĩ “Vây chờ một chút vậy, nói không chừng là đang lái xe, không cần phiền vậy.”

Dì Tạ “Vâng” một tiếng trả lời.

Lý Huỳnh Lam nghe vậy, chằm chọc nhếch khóe miệng lên.

Không biết đã qua bao lâu, thức ăn trên bàn nguội lạnh dần, từ màu sắc hương vị hấp dẫn đến khi tan biến hết, thật phí công chuẩn bị cẩn thận, Lý Huỳnh Lam tự cảm thấy trạng thái đồ ăn bây giờ thật thú vị, cậu nhìn chằm chằm những món ăn trên bàn đang dần biến hóa, tò mò rốt cuộc chúng nó rồi sẽ biến thành dạng gì đây.

Cuối cùng Lý Nguyên Châu cũng bắt đầu bực mình, nhưng ông vẫn cố nhịn, cho tới khi không thể kiên nhẫn hơn được nữa bắt đầu ném điện thoại tới trước mặt Lý Huỳnh Lam.

“Cháu gọi điện cho mẹ, hỏi xem nó rốt cuộc là đang ở đâu.”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, vẫn nhận lấy chiếc di động kia, sau đó cậu hỏi “Số của bà ta là gì?”

Lý Nguyên Châu khó chịu nhíu mày.

Thấy ông ngoại không định nói trước, Lý Huỳnh Lam vẫn tự mình tìm kiếm một dãy số, một lát sau đặt di động xuống nói “Tắt máy!”

Nếp nhăn giữa nhân tung của Lý Nguyên Châu lại càng sâu.

Dì Tạ theo thói quen mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm*, chỉ chờ tình trạng chiến tranh trong yên lặng này nhanh nhanh qua đi, dì mới có thể làm xong sớm một chút còn nghỉ ngơi.

*Nguyên văn ý nói cúi đầu xấu hổ.

Đương lúc kiên nhẫn của Lý Nguyên Châu sắp cạn kiệt, chuẩn bị tuyên bố bữa tiệc chấm dứt, chuông cửa bỗng vang lên, dì Tạ lập tức chạy đi mở cửa, sau đó một giọng phụ nữ vui vẻ truyền tới.

“Con về rồi, mọi người chưa ăn cơm sao?”

Theo sau tiếng gót giày cộp cộp vang lên, Lý Tiểu Quân tay xách nách mang hai túi đồ rất lớn từ ngoài đi vào, chị ăn diện thời thượng mà xinh đẹp, năm nay tuy đã gần bốn mươi, nhưng trông ra như chỉ sắp tới ba mươi là cùng, ngoại hình thập phần giống Lý Huỳnh Lam, nhìn vào có khi còn tưởng chị em, chỉ là khí chất của Lý Huỳnh Lam thanh lãnh, nói năng thận trọng, mà Lý Tiểu Quân lại như đóa hoa hồng vừa diễm lệ, vừa kiều mỹ, đôi khi còn có cảm giác hơi phóng túng.

Thấy đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh, Lý Tiểu Quân khoa trương ái chà một tiếng, tiện đà ghét bỏ nói “Ngày lễ lớn thế này sao lại ăn mấy đồ này, đi, con mời mọi người, chúng ta sẽ cùng nhau ăn thật ngon!”

Nói xong, ném hai cái túi to thùng xuống, ý bảo mọi người đi cùng với mình, chỉ thấy Lý Nguyên Châu lạnh lùng nhìn chị hỏi “Con lại định chạy đi đâu?”

Lý Tiểu Quân ngẩn ngơ, lập tức đáng thương dán vào người Lý lão gia “Ba, sao ba lại nổi nóng thế, thế này con còn nói thế nào nữa đây?” Sau đó xoay người, lấy trong cái túi to tên sa long ra một đồ vật đưa cho ông cười nói “Con hiện giờ chỉ chuẩn bị được thế này thôi, cũng chẳng gây bất ngờ gì được.”

Lý Nguyên Châu thấy con gái mở hộp quà, lấy chiếc áo lông bên trong ra, lập tức cong mắt lên cười, sắc mặt vui mừng khen.

“Lông cừu à... không tồi không tồi...”

Lý Tiểu Quân làm nũng “Màu xám có được không nhỉ, con cố ý chọn đó, rất hợp với ngài”

Lửa giận của Lý Nguyên Châu nháy mắt biến mất, chỉ thấy ông mừng rỡ, mặt mày hớn hở, vuốt ve chiếc áo lông mà cửa hàng nào cũng bán kia, yêu thích không buông tay.

Dì Tạ cũng đi qua khách lệ, một đám người đi tới đi lui náo nhiệt cực kỳ, duy chỉ có Lý Huỳnh Lam yên lặng mà nhìn họ, không nói được một lời.

Lý Tiểu Quân lúc này mới chú ý tới con trai, vội vã trở lại, lấy ra một hộp quà nữa mang tới, cười nói “Huỳnh Lam, mẹ mua cho con đồ này, mẹ chọn lâu lắm nhé, đoán xem là gì?”

Lý Huỳnh Lam liếc mắt qua một cái, thản nhiên nói “Cám ơn, nhưng tôi không cần.”

Nụ cười trên mặt của Lý Nguyên Châu và Lý Tiểu Quân cứng đờ

Lý Nguyên Châu nói “Con còn chưa bóc quà, sao đã biết không cần?”

Lý Tiểu Quân cũng nói “Đúng vậy, mấy hôm trước mẹ thấy con mất di động, muốn đổi một cái, hôm nay mẹ đi rất lâu mới chọn được, là loại mới nhất, hiện tại mấy đứa trẻ tui con không phải đều thích cái này sao?”

Thấy Lý Huỳnh Lam vẫn không động đậy gì, Lý Nguyên Châu có chút mất hứng “Đây là tâm ý mẹ con, kể cả con không thích, nhận lấy là lễ tiết cơ bản.” Lý Nguyên Châu ngày thường xuyên răn dạy hai đứa con trai, nhưng đối với đứa chấy ngoai này ông luôn ôn hòa dạy bảo, nói như vậy đã coi như rất coi trọng rồi.

Lý Huỳnh Lam nghe vậy, sau đó vươn tay cầm lấy di động.

Lý Nguyên Châu rất vừa lòng, đã thấy cậu chìa tay ra, đưa hộp quà cho dì Tạ.

“Tôi nhận đồ, nên đây là của tôi, bây giờ tôi muốn tặng cho dì” Ngữ khí Lý Huỳnh Lam vô cùng bình tĩnh, lại làm cho hai người kia thay đổi sắc mặt.

Dì Tạ nào dám nhận, chỉ lùi xuống dưới, xấu hổ nhìn Lý Nguyên Châu, lại liếc Lý Tiểu Quân, không dám nhìn thẳng vào Lý Huỳnh Lam.

Lý Nguyên Châu sinh khí “Huỳnh Lam, con thế là không được, phải giải thích với mẹ ngay!”

Lý Huỳnh Lam trực tiếp đứng lên trả lời “Tôi ăn xong rồi, đi trước!”

“Đứng lại!”

Lý Nguyên Châu trầm giọng quá, sau đó hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén lửa giận, muốn nói chuyện tử tế với cháu mình.

“Hôm nay là lễ lớn, có việc gì khó chịu, thì ngồi xuống chậm rãi nói, người một nhà có hiểu lầm gì không thể tháo gỡ sao?”

“Hiểu lầm?”

Gương mặt lạnh nhạt của Lý Huỳnh Lam rốt cuộc xuất hiện một tia cảm xúc, chỉ là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Sao phải tháo gỡ hiểu lầm? Có một người bị hiểu lầm, bị oan uổng, sau đó chết, bị phế, rất xứng đáng phải không, là anh ấy xui xẻo, người bên ngoài thì cần gì phải làm điều thừa?”

“—— Choang!”

Lý Nguyên Châu rút cuot ném chiếc bát trong tay, phần nộ quát “Mày lại nháo cái gì, vì một người chết sao. Nhiều năm như vậy vẫn không thể ngừng, mày xem mày tự gây ra cái gì, bây giờ còn đổ lên người chúng ta sao? Nhiều năm mày quái gở như thế, vậy mày có bao giờ nghĩ tao và mẹ mày lúc trước là vì ai, vì ai không? Chúng ta không nợ mày, Lý Huỳnh Lam, để ra mày, nuôi mày gần ấy năm, không ai nợ mày hết! Thằng ăn cháo đá bát!”

Lý Nguyên Châu ngày thường nho nhã phon độ, bình thường cùng lắm chỉ nói vài lời lạnh nhạt mà thôi, rất ít khi nổi giận như vậy, giống hệt như Lý Huỳnh Lam. Trong lòng Lý Huỳnh Lam tuy có oán, nhưng cậu chưa bao giờ dùng ngôn ngữ trực tiếp để đối phương thấy tâm trạng của mình, hôm nay, cả hai đều không thể nhịn được nữa.”

Lý Nguyên Châu nói vậy, khiến Lý Huỳnh Lam giật mình một cái trong chớp mắt, rồi sau đó, cậu nở một nụ cười, chỉ là nụ cười ấy sao mà bi thương, ánh mắt lạnh lẽo tới tận xương tủy.

Cậu gật đầu, nói “Đúng, là tôi ăn cháo đá bát, nếu không sao có thể để các người đối đãi với anh ấy như thế, cuối cùng vẫn là báo ứng của tôi...”

Lý Nguyên Châu ngẩn ngơ, mà Lý Tiểu Quân bên cạnh nghe con trai nói vậy khuôn mặt càng trắng bệch, hai người cùng nhìn bóng dáng Lý Huỳnh Lam rời khỏi, thật lâu vẫn chẳng nói gì.

16. Quyển 1 - Chương 16: Ở Chung (4)

Lý Huỳnh Lam rời khỏi hoa viên Lục Nham, rồi bắt một chiếc taxi trên đường bảo đi lòng vòng, từ khu dân cư tĩnh mịch tới những con phố mua sắm nhộn nhịp, từ trung tâm thành phố náo nhiệt đến con ngõ tắt nhỏ vắng lặng sau công viên, vậy nhưng cậu chẳng có thể dừng chân ở nơi nào.

Sau đó sự phụ tài xế cũng không nhin nổi hỏi Lý Huỳnh Lam rốt cuộc là muốn đi đâu, nói bản thân còn phải giao ban rồi vội vàng về nhà. Tới lúc này Lý Huỳnh Lam mới ý thức được, cậu chẳng thể đoàn viên với ai, và dường như gây trở ngại cho người khác lúc này quả thật chẳng ỏn lỏm.

Cậu nghĩ nghĩ, rồi nói ra một địa chỉ.

Con đường dẫn về khu Z trong thành phố U đã được mở từ rất lâu, thiết kế rộng khoảng mười mét, hai bên xây đầy mấy căn hộ thấp tầng cũ kỹ, tính ra nơi này có niên đại ít nhất khoảng mười năm rồi.

Xe taxi chạy tới một nơi gọi là vườn hoa Đông Hủy thì dừng lại, Lý Huỳnh Lam nhìn đồng hồ tính cước, rồi đưa tiền toàn bộ tiền trên người đưa cho tài xế, sau đó xuống xe, xoay người vào khu tập thể.

Trong phòng gác bên ngoài khu nhà có một vị đại gia đang ngủ gà ngủ gật, gã mặc chiếc áo bông mỏng ngồi trên ghế trúc, lúc Lý Huỳnh Lam đi qua trước mặt, gã chỉ nâng mí mắt nhìn lướt một cái, rồi yên lặng mà nhắm lại.

Cây cối trong khu tập thể rất thưa thớt, các dãy nhà cũng cách nhau khá xa, lại càng không nói tới chuyện có thang máy, Lý Huỳnh Lam chậm chạp đi lên lầu, cho tới tầng cao nhất, cậu đã hơi hỗn hển một chút, hít vào một hơi, cậu đi dọc theo hành lang tối mịt cố gắng tìm một căn hộ.

Cậu mới chỉ tới thăm nơi này đúng một lần, vẫn là cùng với Vạn Hà, thế nhưng đại khái dựa vào trí nhớ vẫn có thể tìm được nơi đó, chỉ là cho tới khi đứng trước cửa, Lý Huỳnh Lam lục túi áo, lại sưng sờ tại chỗ.

Không thấy chìa khóa...

Lý Huỳnh Lam vượt cánh cửa trước mặt, ngây ngốc đấy, gõ, cuối cùng phiền muộn nhắc chân đá cho nó một cước, rồi ngồi phục xuống đặt mông trên mặt đất.

Sốt ruột cả một ngày, cả một ngày trời.

Đèn cảm ứng bên ngoài rất chậm chạp, đùa nghịch cả ngày trời mới bên ngoài tới giờ mới có động tĩnh một chút, nhưng lập lòe được mười giây thì tắt ngúm, Lý Huỳnh Lam đành lấy điện thoại ra mở mìn mà soi.

Cậu hiện tại có vài lựa chọn: Một, tìm Vương Nghi Hoan hỏi vay cô ít tiền, sau đó thuê phòng khách sạn; hai, tìm Vạn Hà, gọi anh chở tới công ty lấy chìa khóa, rồi ngủ trong phòng nghỉ một đêm; cuối cùng, tìm tài xế trong nhà, gọi tới đón mình trở về.

Lý Huỳnh Lam trong lòng suy tính lại mấy khả năng này, nhưng đôi mắt cậu lại nhìn chăm chăm một dãy số hiện trên màn hình rất lâu, đôi tay phản ứng trước cả ý nghĩ một bước nhấn xuống...

Lưu Hỉ Nhạc tan ca, vừa vào cửa hai mắt đã ‘Tạch’ một cái lóe sáng, đi tới Cao Khôn đang nằm trên giường.

“Ôi di động mới! Chiếc này vừa mới niêm yết ngoài cửa hàng đó, xịn ghê, ca bình thường không mua đã mua phải mua cái tốt nhất, quả nhiên là anh tui!”

Cao Khôn hoàn hồn rất nhanh, thừa dịp Lưu Hỉ Nhạc còn đang vươn móng heo ra đã cất chiếc di động xuống dưới gối đầu.

“Không phải mua!”

“Dạ? Không phải? Thế nhật ạ?” Lưu Hỉ Nhạc tò mò “Thế tại sao em lại không nhật được, nói mau, em chốc lát còn đi...”

Cao Khôn mặc cậu ta lải nhải không ngừng, hoàn toàn chẳng thèm để tâm tới, mặc kệ Lưu Hỉ Nhạc nháo loạn còn bản thân thì yên lặng ngồi đó.

Lưu Hỉ Nhạc thần thần bí bí “Anh, em biết rồi, là con bé nhà họ Vương kia đưa đúng không, khó trách buổi chiều em thấy con bé cứ lén lén lút lút ngoài ký túc xá, lâu lắm rồi nó không tới, bên ngoài mặc dù ồn ào, nhưng em biết nó vẫn nhớ anh mà, nói thật, con bé kia chả xứng, nhưng nó đối với anh tốt thật...”

“Không phải cô ta” Cao Khôn nghe không nổi nữa, khó lắm mới chặn được Lưu Hỉ Nhạc đang nói hươu nói vượn “Di động này là...”

Anh vốn nói là người khác đưa, nhưng lại sợ Lưu Hỉ Nhạc bên cạnh truy vấn hỏi là ai, với thân phận của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn sẽ không nói với người ngoài, nhưng nếu không trả lời chắc chắn cậu ta sẽ lăm nhăm mãi không thôi, thế nên cái câu “tôi tự mua” kia do dự nửa ngày vẫn nghẹn trong miệng, biểu cảm từ yêu thích chuyển thành cứng đờ nghiêm trọng, nhìn qua lại có vẻ tàn khốc, sau đó thành công chấn động cái kẻ hay chọc ngoáy Lưu Hỉ Nhạc.

Lưu Hỉ nhạc lùi lại một bước, ấp úng nói “Ha ha, em, em tùy tiện hỏi thôi, anh đừng nóng, em đi tắm trước nha!”

Khi cái người quấy rối kia vừa đi, trong phòng lại khôi phục yên lặng. Cao Khôn lúc này mới cẩn thận lôi di động ra, rìa điện thoại có một vết xước bóng loáng, nhìn qua có vẻ ghê người, Cao Khôn dùng ngón tay thô ráp tiếc hận mà lau, ngón tay lướt qua vô tình nhấn nút mở khóa.

Anh đã không tiếp xúc mấy loại sản phẩm công nghệ cao này thật lâu rồi, phải nghiên cứu tỉ mỉ một chút mới đại khái hiểu được tình huống, lúc Lý Huỳnh Lam đưa máy cho anh hoàn toàn chưa hề reset máy, Cao

Khôn vốn không muốn xem, nhưng lại sợ có tư liệu hay tin tức quan trọng gì của đối phương lưu lại, ảnh hưởng đến công việc và học tập của cậu sẽ không tốt.

Là một ngôi sao, Lý Huỳnh Lam vậy mà không có sở thích chụp tự sướng, trong điện thoại không hề lưu lại hình ảnh của cậu hay tài liệu này, trong điện thoại chỉ có vài cái tên với dãy số được phân loại chỉnh tề, nhưng không hề có bất kỳ một dấu hiệu nhận biết hoặc nickname nào của mọi người, phong cách lưu tên trong di động giống hệt hình tượng của cậu, lạnh lùng mà tinh tế.

Chỉ là Cao Khôn cuối cùng vẫn phát hiện ra ảnh chụp của Lý Huỳnh Lam, và vài tin tức mà Vạn Hà báo tới, có vẻ là việc quay phim và chụp hình cho tạp chí, Vạn Hà phải hỏi qua ý kiến của cậu.

Trong bức ảnh, Lý Huỳnh Lam ngồi sau bàn học, trên bàn là một ngọn đèn nhỏ mù mờ, ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra, chiếu ra những hình lập thể xung quanh, Lý Huỳnh Lam như đang suy nghĩ, một tay chống thái dương, hết sức chuyên chú nhìn bức thư trong tay. Bức ảnh vẫn chưa qua chỉnh sửa, khuôn mặt kia tinh xảo đến hoàn mỹ, mà trên biểu tình trên gương mặt cậu lạnh nhạt, tư thế ngồi đoan chính, hết thấy nhìn thật bình thường, nhưng bức ảnh lại tỏa ra một loại cảm giác thanh tịnh khó hiểu, khiến người xem cảm thấy cực kỳ cô độc...

Cao Khôn kinh ngạc, anh nhìn chăm chăm vào bức ảnh, trong lòng vừa động, bàn tay không tự chủ được mà nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, chỉ là ngón tay vừa chạm đến màn hình, điện thoại trong tay lại đột nhiên rung bần bật.

Cao Khôn không có thói quen lưu thông tin cần thiết vào máy, kể cả cái thời lên cò súng trước kia trong điện thoại của anh cũng chưa bao giờ tồn tại một người nào, anh đối với mấy chuyện di động này nọ đơn giản như thế, nên liên lạc với những người như Điều Chính Quý càng ngày càng ít. Mà hiện tại vừa thấy dãy số đang báo trên màn hình Cao Khôn đã biết là ai, trong lòng anh có một chút kinh ngạc, bởi vì nhiều năm như thế qua đi, đối phương vẫn chưa từng đổi số máy.

Lúc Cao Khôn vẫn còn do dự tới xuất thần, di động bỗng yên lặng một chút, thế nhưng rất nhanh lại bắt đầu âm ỉ, Cao Khôn vội vàng từ trên giường ngồi dậy, bối rối nhận máy.

“Alo?”

Đầu kia truyền tới một âm thanh “Đang làm à?”

Qua di động, giọng nói Lý Huỳnh Lam nghe càng thanh lãnh, còn nhiều thêm một tia lười nhác.

Cao Khôn thành thật trả lời “Đang nằm trên giường nhìn di động...”

Cao Khôn cười khê một tiếng, nụ cười lại khiến lỗ tai của Cao Khôn nóng rần khó hiểu “Đang chơi sao?”

Cao Khôn đáp “Không biết dùng”

“Ngu ngốc!” Lý Huỳnh Lam thấp giọng mắng anh.

Cao Khôn không lên tiếng.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Cái xe hôm trước của ai thế?”

“Hỏi mượn người ta, đã trả lại rồi” Cao Khôn nói.

Lý Huỳnh Lam “Ừ” một tiếng, không nói.

Cậu chẳng nói lời nào, Cao Khôn cũng vậy, hai người lại lâm vào trầm mặc, những chẳng ai có ý định cúp điện thoại, một lúc lâu sau, Lý Huỳnh Lam mới hỏi “Anh biết lái xe... Vậy anh biết mở khóa không?”

Đối với hai vấn đề chẳng mấy liên quan thế này, Cao Khôn kỳ quá “Khóa gì cơ?”

“Khóa cửa, ừm, đợi tôi nhìn chút” Lý Huỳnh Lam vẫn chậm rì rì nói “Khóa móc thân đồng, ổ khóa chữ thập, còn chia trên dưới...”

Cao Khôn dùng đầu bả vai áp vào điện thoại, lập tức xuống đất đi giày “Câu đang ở đâu?”

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Anh đi làm à?”

“Không”

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Cũng không đi”

Lý Huỳnh Lam lúc này mới không do dự nhấn địa chỉ.

Lưu Hỉ Nhạc vừa mới đi tắm về đã thấy Cao Khôn vội vàng chạy ra ngoài, không đợi cậu ta mở miệng, anh đã hai ba bước đi thẳng, mất dạng trong đêm tối.

“Chẳng lẽ là người mất của tìm tới?” Lưu Hỉ Nhạc lầu bầu “Cũng không cần gấp thế đâu...”

...

Lý Huỳnh Lam đầu kia cúp điện thoại rồi dựa cạnh cửa, lúc ra ngoài cậu không chỉ không mang chìa khóa, còn quên mặc áo khoác. Thời tiết tháng mười tuy không quá lạnh, nhưng chỉ mặc một chiếc áo phông ngắn tay ra ngoài quả thực vẫn khiến người ta không thể chịu nổi. Cậu sở hai cánh tay lộ ra ngoài, co ro thành một đoàn, tâm tình lại treo ngược cành cây.

Đợi trong chốc lát, thật ra không phải trong chốc lát, Lý Huỳnh Lam cảm thấy mình đang hơi gà gât một chút, hành lang bỗng truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt cậu, dưới ngọn đèn mờ昧, Lý Huỳnh Lam vẫn có thể thấy mồ hôi trong suốt chảy xuống trên trán Cao Khôn và hơi thở gấp gáp của anh.

“Nhanh vậy...” Lý Huỳnh Lam kinh ngạc.

Cao Khôn đầu tiên là vươn tay ra với cậu “Đứng lên, đất lạnh lắm.”

Lý Huỳnh Lam ngừng một chút, rồi nắm lấy bàn tay anh.

Bàn tay cậu rất lạnh lẽo, so với bàn tay nóng bỏng ấm áp của Cao Khôn, độ ấm kia dường như đã đốt vào lòng Lý Huỳnh Lam.

Để Cao Khôn kéo mình đứng dậy, Lý Huỳnh Lam nắm chặt rất lâu rồi mới buông ra, hỏi “Tối đây thế nào?”

Cao Khôn móc chiếc đèn pin trong túi ra, quay đầu lại ngồi xổm xuống nhìn ổ khóa, vừa nói “Ngồi xe buýt” Từ công trường tới đây có xe buýt chạy qua, nhưng phải đi một quãng đường, kỳ thật nếu đi xe buýt sẽ tốn rất nhiều thời gian, thế nên Cao Khôn vẫn chạy từ đó tới đây.

Lý Huỳnh Lam vươn tay thay anh cầm lấy đèn pin, đầy hứng thú nhìn Cao Khôn móc ra một thanh sắt và vài cái vặn vít bắt đầu nghịch ngợm chiếc ổ khóa kia.

“Phiền thế, cứ phá đi vậy”

Cao Khôn lắc đầu “Một lát nữa thôi, không phải ầm ĩ đâu.”

Lý Huỳnh Lam bĩu môi, đơn giản ngồi xuống bên cạnh anh.

Cao Khôn quay đầu lại nhìn cậu, Lý Huỳnh Lam nghi hoặc, chỉ thấy đối phương cởi áo khoác, choàng lên người mình.

Trái tim Lý Huỳnh Lam nhảy dựng, há miệng thở dốc, Cao Khôn lại quay đầu lại tiếp tục làm việc.

Hành lang kiểu cũ tối đen như mực, hai người như ăn trộm ngồi xổm ngoài cửa, một người nạy cửa một người soi đèn, phối hợp ngược lại rất chặt chẽ khăng khít, Cao Khôn cắn chiếc cờ lê trên miệng, một tay cầm dụng cụ, luân phiên làm việc, khoảng mười phút sau, chỉ nghe thấy tiếng “Cùm cụp” vang lên, ổ khóa thành công mở ra.

Lý Huỳnh Lam kinh hỉ nhìn anh “Thật sự mở...”

Cao Khôn lau mồ hôi trên trán, cười cười với cậu.

17. Quyển 1 - Chương 17: Ở Chung (5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cửa đóng hoàn toàn không bị hư hỏng gì sau khi cạy mở, Cao Khôn vươn tay mở công tắc đèn bên tường, hai người cùng nhau đi vào, một căn hộ hai gian nhỏ xuất hiện trước mắt. Phòng bếp, phòng tắm được trang bị đầy đủ, đồ dùng trên cơ bản là đều có, chỉ là bên trong bên ngoài toàn bộ rộng không quá sáu mươi thước vuông, tường và sàn nhà đều đã hơi ố vàng, quả thật có thể nhìn ra là đã khá cũ.

Lý Huỳnh Lam vuốt chiếc bàn ăn bên cạnh đánh giá xung quanh, vừa lòng hỏi Cao Khôn “Có phải rất được không?”

Cao Khôn không hiểu nhìn cậu, một lúc lâu mới hỏi “Ai ở đây?”

Lý Huỳnh Lam buồn cười “Anh không biết ai ở đây, đã phá khóa nhà người ta?”

Cao Khôn sửng sốt “Tôi tưởng cậu...”

“Tôi bảo anh làm gì thì anh làm à” Lý Huỳnh Lam vô tội nói “Vậy nếu tôi muốn bán anh, có phải anh sẽ tắm rửa sạch sẽ, rồi tự ngồi lên bàn cân đong đếm hay không?” Nói vậy nhưng không biết cậu lại đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, khóe miệng tươi cười trên choker cũng nhạt dần, biểu tình hơi cứng đờ.

Cao Khôn thấy bộ dạng của cậu, vội nói “Không ai muốn mua tôi đâu.”

Lý Huỳnh Lam vừa bực mình vừa buồn cười “Đúng rồi, người ngốc như anh bây giờ chẳng có mấy, ăn nhiều cũng chẳng biết có ngoan không.”

Đối mặt với chuyện Lý Huỳnh Lam quở trách, Cao Khôn cũng chẳng để ý mà cười cười, chỉ là anh càng muốn biết rốt cuộc căn phòng này là của ai.

Lý Huỳnh Lam không thừa nước đục thả câu nữa, lấy tư thế chủ nhân ngồi xuống ghế, còn thản nhiên mà gác chân lên.

Cao Khôn thấy vậy mới biết rõ mình này giờ thật là khờ, anh nhúu mày lại, hiển nhiên có chút không thể đồng ý nổi, nếu phòng này cho loại người thô lỗ như anh ở thì chẳng có vấn đề gì, nhưng nếu là của Lý Huỳnh Lam, lại không thoát khỏi vẻ bẩn tiện rách nát, từ biệt thự lớn tới nhà trọ bé tẹo, không có người giúp việc, tài xế, chênh lệch không nhỏ chút nào.

Căn phòng này đương nhiên không thể có khả năng là Vạn Hà đưa được, ngược lại, theo yêu cầu của Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà khi đó còn cho rằng mấy căn hộ anh chọn quá nhỏ, nhưng mọi thứ từ đường xá, ánh sáng, bảo vệ, sinh hoạt này nọ đều suy tính hết, kết quả Lý Huỳnh Lam nhìn từ đầu đến cuối, chẳng nhìn trúng căn hộ nào, sau cùng, là cậu tự mình tìm tới nơi này, Vạn Hà sau đó biết thì chẳng hiểu mô tê gì, nhưng Lý Huỳnh Lam đã quyết, hấn vẫn thay cậu hoàn thành thủ tục.

Liếc thấy biểu tình của Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam không cho là đúng “Sao vậy? Ở đây cái gì cũng có, gần công ty, đến trường cũng chẳng xa lắm, xung quanh thanh tịnh, rất tốt.”

Cao Khôn nhìn ổ khóa bị chính mình phá rụng, nói nhỏ “Không an toàn, hơn nữa ở đây rất nhỏ...”

“Nhỏ bằng cái chỗ kia của anh sao?” Lý Huỳnh Lam chen vào, nụ cười trên mặt lạnh dần “Có gì không an toàn, tôi là đàn ông, chẳng lẽ lại bị người ta giật tiền cướp sắc à?”

Cậu mạnh mẽ như vậy anh cũng chẳng thể nói thêm được gì nữa, Cao Khôn yên lặng ngậm miệng lại.

Lý Huỳnh Lam trừng mắt nhìn anh, bỏ lại một câu “Tôi tự mình dọn ra, một người ở càng ổn, chẳng phải liên quan tới ai, không cần anh quan tâm” Sau đi tự mình đi vào bếp.

Lý Huỳnh Lam đứng trước cửa sổ chẳng nói lời nào, bóng lưng cậu thẳng tắp đến quật cường, Cao Khôn nhìn cậu, chậm rãi lại gần nói “Có đói không? Ăn cơm đi.” Giọng nói của anh vốn rất trầm, hiện tại lại cố gắng khiến nó mềm mại hơn, nghe ra lại hơi khàn khàn, lập tức đã chạm tới tâm tình vốn còn đang bất an của Lý Huỳnh Lam.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Lý Huỳnh Lam quay đầu hỏi “Anh chưa ăn sao?”

Cao Khôn hỏi ngược lại “Cậu đã ăn chưa?”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, lắc đầu, nhờ phúc mẹ cậu, từ chiều tối tới giờ vẫn để bụng đói.

Cao Khôn nói “Tôi cũng chưa ăn đâu.”

Nói gì thế, anh cho rằng ai cũng ngốc giống anh nghe không hiểu ra vấn đề sao?

Lý Huỳnh Lam quét mắt nhìn quanh “Đi ra ngoài ăn đi, chỗ này không có thức ăn.” Dừng nói là không có thức ăn, ngay cả đồ dùng sinh hoạt cơ bản cậu còn chẳng mang theo đã vào ở rồi.

Bởi vì không có chìa khóa, hai người đành móc tạm khóa vào cửa, dù sao thì bên trong cũng chẳng gì để đám trộm ngó ngang cả, sau đó cùng nhau xuống lầu tìm nơi để ăn.

Từ đây tới khu phố mua sắm khoảng nửa giờ đi bộ, hai người cũng chẳng tính đi xa, tìm kiếm tạm bộ một quán ăn rồi đi vào.

Quán cơm không lớn cũng chẳng nhỏ, hai người chọn đại một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Cao Khôn đưa menu đồ ăn đưa cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nhanh chóng xem qua, rồi chọn bốn món mặn một món canh.

Cao Khôn lại nói “Đừng chọn đậu hũ ma bà*, cay lắm!”

Lý Huỳnh Lam trực tiếp đưa thực đơn cho người bán hàng “Tôi không ăn là được rồi!”

Cao Khôn nói “Không phải, không cay tôi cũng ăn được mà”

Lý Huỳnh Lam hừ hừ “Nhiều lời, vậy thì tôi ăn ba món, anh ăn một, chưa đủ công bằng sao?”

Cao Khôn chẳng mấy khi lảm lời “Cậu không ăn cay được, lần nào về cũng sẽ...”

“Hồi đó tôi không ăn cay vì sẽ nổi mụn, bây giờ cả từng này tuổi rồi nổi làm sao nữa!” Lý Huỳnh Lam bắt mắt bác bỏ, nói xong thì hai người lại cùng ngẩn ngơ.

Đúng vậy, lúc đó là lúc đó, lúc này là lúc này, thời gian thay đổi liên tục, từng ngày trôi qua, bọn họ đã sớm không còn là chính mình của năm xưa.

Đồ ăn sau đó được mang lên, hai người đều ăn rất yên lặng. Cao Khôn thỉnh thoảng lại gấp đồ ăn cho Lý Huỳnh Lam. Lý Huỳnh Lam vừa ăn vừa bóc cơm, tư thế vô cùng tao nhã, nhưng biểu tình trên mặt lại có chút hoảng hốt.

Cậu giữ lời chẳng động đũa tới món đậu hũ ma bà, cuối cùng cả tô đều vào bụng Cao Khôn, ăn xong người nào đó lại chảy đầy mồ hôi.

Lý Huỳnh Lam chẳng nói gì, tìm khăn tay đưa cho đối phương lau “Ăn không hết chẳng lẽ sẽ có ai tới bắt anh à?” Chưa từng thấy người nào như vậy, rõ ràng chẳng đói bụng mà còn cứ cố.

“Đừng để phí...”

Cao Khôn vừa nói vừa nhận khăn tay, lại phát hiện đây là cái khăn mà cái hôm mưa gió trước kia anh đưa cho Lý Huỳnh Lam lau mặt, khó trách trở về không tìm thấy, đương nhiên hiện giờ nó đã được giặt sạch. Cao Khôn lau mồ hôi vương trên mặt, sau muốn cất đi, lại thấy Lý Huỳnh Lam đoạt lại, vẻ mặt y như đang nói “Sao anh dám lấy đồ của người ta”.

Trong lòng bàn tay của Cao Khôn trống không, chỉ đành yên lặng đút lại vào túi áo.

Lý Huỳnh Lam cất kỹ chiếc khăn tay, rồi nói “Tôi còn muốn mua thêm ít đồ...” Xong lại nhớ tới cái gì, đành ngậm miệng.

Cao Khôn đột nhiên thông minh hẳn lên, anh bảo “Đằng kia có siêu thị”, lại bỏ thêm một câu “Tôi mang tiền”.

Không đợi đối phương lên tiếng trả lời, Cao Khôn đã trực tiếp kéo Lý Huỳnh Lam đi.

Đã rất nhiều năm rồi, Lý Huỳnh Lam chưa đi siêu thị, bởi không cần gì mà cũng chẳng có tâm tình. Còn Cao Khôn bên cạnh có lẽ cũng chẳng có mấy kinh nghiệm trong phương diện này, vì thế cả hai người bắt đầu cả một quá trình gian nan chọn lựa mua sắm.

Từ đồ làm bếp, tới chăn ga gối đệm, rồi đến đồ gia dụng, hai người tới tới lui lui, đi lên đi xuống, rồi chẳng biết bao nhiêu lần chặn đường của người khác, khiến bà thím lẫn mấy nhân viên bán hàng đánh giá mấy lần, rốt cuộc cũng miễn cưỡng cảm thấy đã mua đủ đồ về nhà.

Quốc Khánh là giai đoạn siêu thị bận rộn nhất, hơn nữa còn phải gấp gáp buôn bán cho dịp Trung Thu*, lúc thanh toán phải đứng đợi sau một hàng dài, Lý Huỳnh Lam và Cao Khôn đứng giữa một hàng người già, phụ nữ, và trẻ em, bắt mắt quả thực chẳng khác gì hai cái bóng đèn. Không nói đến Cao Khôn cao một mét chín khiến người bên cạnh ai cũng phải ngoái nhìn, mà bộ dáng Lý Huỳnh Lam bên cạnh lại càng giống người mẫu đi ra từ những tấm áp phích dán đầy xung quanh, hơn nữa, gần đây cậu còn đóng vài đoạn quảng cáo rất nổi tiếng, tuy không thể gọi tên cậu, nhưng những người xung quanh hoàn toàn có thể nhận ra.

Cho bạn nào chưa hiểu, bên Trung Quốc Khánh rơi vào ngày 1/10, tầm tháng 10 cũng có dịp Trung Thu nhé

Cũng may, hai người đều có thói quen miễn dịch với ánh mắt xung quanh, vả lại họ còn mải tập trung nghiên cứu mấy dụng cụ điện mới mua nên không hề phát giác, mặc cho ánh mắt xung quanh cứ bay múa, hai người vẫn lù lù bất động.

Rốt cuộc cũng tới lượt bọn họ, máy tính tiền tích tích mã vạch liên tục, sau đó hiển thị số tiền đã lên cả ngàn đồng.

Tầm mắt nhân viên thu ngân đảo qua hai người, cuối cùng dừng lại trên người Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nhìn tờ hóa đơn thật dài kia, có chút ngoài ý muốn, nghĩ nghĩ, định đem trả lại tấm drap giường, lại bị Cao Khôn chặn lại.

Cao Khôn nói “Tôi có, cô chờ một chút!”

Sau đó anh bắt đầu lục từ túi áo trong tới túi áo ngoài, rồi bỏ vài đồng tiền ra, tiền của anh tựa hồ không có giá trị lớn, sờ soạng một lúc mới lôi ra được năm sáu tờ màu đỏ (aka tờ 100 NDT), rồi lại lục túi quần, năm mươi, hai mươi, mười, năm đồng tiền giấy chất thành một đống, những đồng tờ tiền đó vừa nhẵn, lại vừa cũ, có vài đồng còn rách chút xíu, nhân viên thu ngân kia cầm trong tay một nắm đếm đi đếm lại, thậm chí nghĩ có thể không nhận được không, gương mặt còn mang theo chút bất ngờ, tựa hồ không rõ một người lớn lên như thế, tốn chút tiền mà tại sao keo kiệt tới vậy.

Cuối cùng chỉ thiếu hai đồng, Cao Khôn lục từ trên xuống dưới cũng không tìm thấy, trông anh có chút xấu hổ, vẻ mặt xin lỗi nhìn về phía Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam vẫn luôn cúi đầu nhìn xấp tiền kia, biểu tình mờ mịt không rõ, lúc Cao Khôn định mở miệng, cậu bỗng chỉ vào tờ bướm bên cạnh hỏi “Không phải nói tiết Trung Thu mua một ngàn thì giảm một trăm sao, tiểu thư cô không tính cho chúng tôi à?”

Cô gái thu ngân kia sững sốt, lúng túng nói “Tôi đợi các anh đưa tiền mà, đợi tôi đếm lại”

Lý Huỳnh Lam vươn tay rút chín mươi tám đồng tiền nhả nhúm ra, lạnh lùng bảo cô gái kia “Tôi giúp cô, không cần thối lại”

Nói xong, cũng chẳng quản cô thu ngân kia phản ứng, kéo Cao Khôn rời khỏi siêu thị.

Lý Huỳnh Lam đẩy xe rất nhanh, Cao Khôn ở phía sau vội nhắc nhở “Chậm một chút, vấp bây giờ”

Quả nhiên, giầy Lý Huỳnh Lam đá trúng phải bánh xe đẩy, đầu xe lệch đi, sau đó đôi giầy màu trắng bị bôi đen một đường, Lý Huỳnh Lam dừng bước, kinh ngạc nhìn vết bẩn kia.

Cao Khôn vội nín chiếc xe đẩy lại, lo lắng hỏi “Có bị kẹp chân không?”

Lý Huỳnh Lam chẳng nói lời nào.

Cao Khôn thở dài khe khẽ “Tôi có tiền, chỉ là không mang đi hết thôi, hai ngày trước vừa phát tiền lương, những năm nghìn” Nghĩ lại có lẽ năm nghìn còn chưa đủ mua một bộ quần áo cho Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn lại nói “Tôi đủ dùng”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu.

Cao Khôn lại cường điệu thêm lần nữa “Thật sự là đủ” *Đậu hũ ma bà

18. Quyển 1 - Chương 18: Ở Chung (6)

Mặc cho Cao Khôn một lần nữa cường điệu về trình độ cuộc sống của mình, sắc mặt của Lý Huỳnh Lam cũng chẳng bởi vậy mà sáng sủa hơn, cậu quay đầu nhìn đồng hồ linh kính kia, lại nhìn ra ngoài đường, suy nghĩ có nên bắt xe không.

Nhưng ngoài siêu thị cũng dần nhiều người hơn, hơn nữa chẳng có mấy chỗ bắt xe, khó lắm mới tìm được một chiếc đã bị người ta tranh mất.

Lý Huỳnh Lam đợi trong chốc lát, còn Cao Khôn bên cạnh nói “Cầm về đi, không nhiều lắm, mà đường ngắn, tôi mang được.”

Lý Huỳnh Lam nhìn mấy cái túi to dùng chất trong xe, vươn tay chọn một chiếc rất nặng, nhưng Cao Khôn đã tranh cầm trước.

Cao Khôn kẹp chiếc chăn bông lớn lại, rồi cầm thêm ba bốn cái túi lớn nhỏ, lưu loát khiêng lên vai, sau đó bảo Lý Huỳnh Lam mang tấm drap giường và một ít khăn mặt là được.

Lý Huỳnh Lam vừa định mở miệng, đã thấy Cao Khôn đã đi trước, cậu chỉ có thể bắt đắc dĩ mà xách mấy túi đồ còn lại theo sau.

Lý Huỳnh Lam một tay xách đồ rất vừa, còn Cao Khôn bên cạnh bộ dạng chẳng khác nào tên nông dân vừa mới xuống xe lửa di cư vào thành phố, lại còn mang thêm chăn đệm và chậu rửa mặt, vai vác lưng khiêng, mà ngoại hình anh lại gây chú ý như thế, làm người qua đường ai cũng phải quay đầu ngó lại.

Lý Huỳnh Lam biết Cao Khôn rất khỏe, sức lực từ nhỏ tới lớn đều rất lớn, nhưng không thể không theo dõi tấm lưng của anh vì dùng sức mà căng lên, lại thấy bước chân Cao Khôn chậm dần, Lý Huỳnh Lam vội hỏi “Đưa tôi một ít đi, tôi cầm nhẹ lắm...”

Cao Khôn nhìn những tòa nhà cao tầng rực rỡ phía xa, nghi hoặc nói “Trước kia không có những thứ này...”

Lý Huỳnh Lam nhìn theo anh, ánh mắt vừa động, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, “Chỗ này thay đổi rất nhiều, khu nhà trệt phía Bắc cũng bị phá rồi, hiện tại đang xây chung cư.”

“Còn trường học ở đâu?” Cao Khôn hỏi.

“Trường học vẫn ở đó, nhưng xây mở ra một chút, nhưng mà mấy quán ăn vặt ngoài cổng thì không còn nữa.”

Cao Khôn gật gật đầu, cười cười “Nơi này phát triển tới vậy, mọi thứ càng ngày càng tốt.”

“Tốt sao? Lý Huỳnh Lam không thấy vậy” “Mỗi con đường đều có dáng vẻ riêng của nó, giờ chẳng còn lại gì...”

Cao Khôn thấy vẻ mặt Lý Huỳnh Lam như vậy, vội an ủi “Thay đổi không nhiều, đường vẫn là đường, nhà vẫn là nhà thôi.”

Lý Huỳnh Lam đảo mắt qua cảnh sắc hai bên, ánh mắt cũng ảm dần, cậu hỏi Cao Khôn “Vậy anh cũng biết nơi này không tồi, đúng không?” Ít nhất còn nơi đây, chưa từng đổi thay.

Cao Khôn bị Lý Huỳnh Lam cho đi một vòng rồi lại trở về câu chuyện ban đầu, ngơ ngác thở phì phò, chẳng biết phản bác thế nào.

Lý Huỳnh Lam không nhìn về mặt thật thà của anh, cước bộ nhanh dần “Đừng đứng trên đường tập tã nữa!”

Cao Khôn nghe vậy, lập tức giống con lừa chạy theo chủ nhân.

Tuy nói rằng Cao khôn chịu được, nhưng lúc trở lại căn hộ, thời điểm thả đồ xuống vẫn hơi mệt mỏi, mồ hôi dính đầy người, anh cởi áo khoác, quần áo bên trong thấm ra rất nhiều vệt nước.

Lý Huỳnh Lam lấy một cái khăn mặt mới đưa cho anh lau mồ hôi, Cao Khôn nhận lấy lau đầu một cái, lại quay đầu nhìn động tác tiếp theo của Lý Huỳnh Lam, vội vàng đoạt lấy đồ trong tay cậu hỏi “Làm gì?”

“Anh làm gì?” Lý Huỳnh Lam sửng sốt “Tôi quét nhà, bằng không ở lại thế nào?”

Cao Khôn bỏ chiếc khăn mặt xuống, xắn tay áo lên “Để tôi” Nói xong lưu loát đứng lên bận bịu.

Lý Huỳnh Lam thấy vậy, lại đi vào phòng bếp, lấy chiếc khăn mới định lau cho hết bụi, vừa quay đầu lại, lại phát hiện Cao Khôn cũng cầm cái chổi đi tới, mặt Lý Huỳnh Lam lạnh lại, nheo mắt nhìn anh.

Cao Khôn dừng bước, ấp úng bảo “Tôi giúp cậu lau...”

Lý Huỳnh Lam cười lạnh “Tôi tàn phế hay sao?”

Cao Khôn im lặng, xoay người tiếp tục quét tước, thỉnh thoảng trộm nâng mắt nhìn đối phương, xác nhận Lý Huỳnh Lam bên kia thật sự không gặp khó khăn gì. Sau đó, Cao Khôn mới phát hiện ra bản thân anh đã cẩn thận quá rồi, tuy rằng Lý Huỳnh Lam làm việc nhà không quen, nhưng cậu đã không còn là thiếu gia nhà giàu ngày nào, cậu bây giờ đã thành niên, có thể tự chăm sóc bản thân, không cần người khác quan tâm hộ, kể cả Cao Khôn không ở lại, Lý Huỳnh Lam cũng có thể tự mình làm tốt.

Trong lòng Cao Khôn rất phức tạp, anh nghĩ, có lẽ vẫn vui nhiều hơn đi.

Lý Huỳnh Lam đương nhiên cũng có thể cảm giác được người bên kia đang đánh giá mình, cho nên cậu hiếm khi dốc sức, không quan tâm những vệt nước bắn dính trên quần áo đất tiền của mình, cũng nhận nhện chịu lau đầu giường bụi bặm không biết đã tích tụ bao nhiêu năm, rốt cuộc thay n cái chậu nước, lau rửa kỹ càng mọi thứ thật ỉn.

Mà bên kia, Cao Khôn đã sớm quét tước xong xuôi, thậm chí còn mở vòi, giặt bồn cầu thông lại một lần, miễn cho về sau lại gặp vấn đề.

Lúc Lý Huỳnh Lam ra ngoài, lấy thấy Cao Khôn đang cầm đèn pin nghiên cứu bóng đèn ngoài ban công, anh nói “Mạch điện chỗ này hơi biến chất, cần sửa một chút.”

Lý Huỳnh Lam nói “Cái đó tính sau, hôm nay chuẩn bị thể thôi.”

Vì thế Cao Khôn đi rửa tay, quay đầu lại nhìn đồng hồ, đã qua mười một giờ rồi.

“Tôi đi đây.”

Lý Huỳnh Lam “Ừ” một tiếng, trả lại chín mươi tám đồng cho đối phương.

Cao Khôn không cầm “Cậu cầm lấy ngày mai còn ngồi xe.”

“Tôi không để anh tiếp nữa đâu” Lý Huỳnh Lam không quan tâm, nhét tiền vào túi áo anh “Anh cầm lấy mà ngồi xe, số còn lại lần sau tôi trả.”

Lý Huỳnh Lam kiên trì, Cao Khôn cũng chẳng còn cách nào khác, dưới cái nhìn của Lý Huỳnh Lam, anh đi ra ngoài, chỉ là tới cửa vẫn dặn “Lấy cái bàn chặn cửa đi!”

Lý Huỳnh Lam nhượng mảy, Cao Khôn chỉ có thể đem câu sau nuốt vào trong bụng.

Lý Huỳnh Lam đóng cửa, trở lại mở túi đồ mới mua ra rồi phân loại đồ, sau đó mở hộp thuốc đánh răng, bàn chải và mấy cái khăn mặt mới, còn có cái chăn mới và bộ quần áo ở nhà, lọc ra một đống giấy hộp. Cậu gom vào rồi đứng lên mở cửa ra ngoài ném vào trong thùng rác đặt ngoài hiên.

Ném xong, vỗ vỗ tay, quay đầu về trong bóng tối, xem thường.

“Ra đi!”

Ngay sau đó, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một bóng người cao lớn chậm rãi xuất hiện trước mặt cậu.

Lý Huỳnh Lam không hỏi anh vì sao lại quay lại, chỉ nói một câu “Vào đi!” rồi coi như bình thường tiến vào trong.

Cao Khôn hơi do dự, nhưng vẫn theo sau, vừa thấp giọng nói “Ra ngoài phải lấy đồ gì ra chặn cửa, nhớ lại bị gió thổi...”

“Sao anh còn ở đây?” Lý Huỳnh Lam liếc mắt nhìn anh.

Cao Khôn gãi gãi đầu, đối với tình trạng bị bắt tại trận hiện giờ có chút ngượng ngùng, hàm hồ than thở một câu “Cửa này không khóa được...” Ý bảo anh không yên lòng để Lý Huỳnh Lam một mình ngủ ở đây.

Đầu tim Lý Huỳnh Lam nhảy dựng, cậu quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng mang theo một chút không vui “Tôi không ra ngoài thì anh tính đứng ngoài một đêm?”

Cao Khôn bất giác lắc đầu “Không phải...”

Lý Huỳnh Lam chẳng thể tin được lời nói dối vụng về của anh, vào trong tút ra một bộ quần áo sạch ném lên người Cao Khôn “Không to lắm, chấp nhận mặc đi, tôi đi tắm trước, sau đó tới anh.”

“A...”

“Dọn giường đi!”

“A”

Lý Huỳnh Lam giao việc xong rồi trực tiếp vào phòng tắm, để lại Cao Khôn vốn muốn nói câu không cần phiền thể hoàn toàn chặn ở miệng.

Đợi tới khi Lý Huỳnh Lam tắm rửa xong, Cao Khôn đã dọn giường xong, chỉ là, Lý Huỳnh Lam nhìn chăn nệm rất dày trên giường của mình, lại thấy đối phương chỉ trải hai lớp chăn mỏng manh bên ngoài nằm dưới đất, giận tới tái mặt.

Cậu mặc áo ngủ mới, trên đầu tóc tai lộn xộn, làn da bị hơi nước hun tới đỏ ửng, ánh mắt cũng hơi hồng hồng, lúc mặt lạnh nhìn Cao Khôn nửa điểm khí thế cũng chẳng có, nhưng Cao Khôn nhìn vào mắt cậu lại có chút khẩn trương.

Anh giải thích “Tôi không cần chuẩn bị nhiều đâu, nóng”

Lý Huỳnh Lam nói “Anh ngủ dưới đất, vậy nửa đêm tôi đứng lên đạp phải vào người anh thì làm thế nào?”

Cao Khôn đáp “Tôi ngủ đằng kia là được rồi!”

Lý Huỳnh Lam chẳng muốn nói mấy điều vô nghĩa với anh “Đi vào phòng!”

Cao Khôn do dự, nhưng vẫn thuận theo mang chăn nệm dưới đất vào trong phòng, chỉ là mặc cho Lý Huỳnh Lam nói thế nào, anh vẫn không chịu ngủ trên giường, nói rằng giường nhỏ quá, không ngủ được.

Chiếc giường kia rất nhỏ, thuộc loại giường đơn cho người lớn, để hai người đàn ông nằm cùng với nhau quả thật rất chật, Lý Huỳnh Lam nhìn diện tích bé tẹo kia, lại nghĩ tới chất lượng giấc ngủ của mình, cuối cùng không kiên trì, quyết định cậu ngủ trên giường, còn Cao Khôn ngủ ở dưới.

Phân chia xong, Cao Khôn cũng cầm quần áo đi tắm rửa, Lý Huỳnh Lam dùng cái ghế dựa ở phòng khách chèn cửa lại, lúc này mới lên giường nằm, chiếc chăn mới mua còn mang theo mùi vỏ nilon, cũng may là rất mềm, miễn cưỡng có thể sử dụng. Lý Huỳnh Lam trở mình, kéo thảm xuống chỉnh lý chăn nệm dưới đất cho người nọ, rồi tắt đèn.

Chỉ chốc lát sau, Cao Khôn cũng đi ra, ban đêm yên tĩnh, bước chân của anh rất nhẹ, nhưng có lẽ bởi vị cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ, và dáng người cao lớn chỉ còn kém trần nhà một gác tay đi vào phòng, nơi này lập tức nhỏ lại một nửa.

Đầu giường vẫn mở một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ nhạt, nửa khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam chôn trong chăn, nhìn Cao Khôn không mặc áo lót, chỉ độc một cái quần ngủ ở đằng kia sấy tóc. Anh quả thật khỏe mạnh hơn rất nhiều so với mấy năm trước, đường cong lưu loát, cơ bắp rắn rỏi, không hề giống như kiểu luyện trong phòng tập, mà nhờ bởi lao động mà có. Lý Huỳnh Lam hoài nghi, một nắm đấm của anh liệu có khiến ván giường của mình sập được hay không.

Miên man suy nghĩ, rồi lại đối diện với ánh mắt của Cao Khôn. Thị lực của Cao Khôn rất tốt, đôi mắt thâm thúy mà hữu thần, giống như có lực xuyên thấu, tuyệt không giống với ánh mắt mà người công nhân đầu đường nên có.

Lý Huỳnh Lam không trốn, nhìn lại anh, trong một khắc còn hơi nheo mắt lại.

Còn Cao Khôn thì ngược lại, chưa đến hai giây vậy mà lại tránh tầm mắt của cậu, dùng khăn mặt lau loạn trên đầu, sau đó cũng nằm vào ổ chăn, Lý Huỳnh Lam kéo thêm thảm cho anh, rồi duỗi tay, tắt đèn đầu giường.

Trong phòng lập tức chìm vào bóng tối, chỉ còn lại một tia sáng nhạt xuyên qua tấm rèm truyền vào.

Lý Huỳnh Lam vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, Cao Khôn bên cạnh bình tĩnh hít thở.

Nhưng hai người biết, đối phương đều không ngủ.

Một lúc lâu, Lý Huỳnh Lam mới phá vỡ sự trầm mặc.

Cậu hử nhẹ hỏi “Anh có bạn gái chưa?”

19. Quyển 1 - Chương 19: Thay Đổi (1)

Vấn đề Lý Huỳnh Lam hỏi khiến Cao Khôn có chút ngoài ý muốn, anh ngập ngừng trong giây lát, rồi đáp “Không có”

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Anh muốn người như thế nào?”

Cao Khôn không trả lời.

Lý Huỳnh Lam một tay chống má, từ trên giường nhìn xuống phía dưới, Cao Khôn nằm rất thành thật, anh thò lộ hai cánh tay ra ngoài.

Một khắc, Cao Khôn nói “Chưa nghĩ tới...”

“Sao lại chưa nghĩ tới?” Lý Huỳnh Lam không tin “Để tôi đoán xem anh thích mẫu người gì nhé, ngoại hình tốt, vóc người đẹp, tính cách dịu dàng, ngoan ngoãn, biết phục tùng... Nếu thật sự có một tiểu mỹ nhân như vậy, khóc nháo đòi ở cùng với anh, anh có thể từ bỏ hay không?”

Cao Khôn không nói gì, khóe miệng Lý Huỳnh Lam hơi nhếch lên nói tiếp “Hừ, khẩu thị tâm phi”

Cao Khôn vội bảo “Không phải, tôi, tôi không cần...”

“Đồ ngốc!” Lý Huỳnh Lam mắng anh, rồi nói “Đồ bip bọm”

Cao Khôn thấp giọng giải thích “Người ta sẽ không coi trọng tôi... Hơn nữa, tôi không thích người như vậy, tôi không vội.”

“Vậy anh nói xem anh muốn người như thế nào, để tôi xem có người nào thích hợp, lưu ý giúp anh” Lý Huỳnh Lam nói “Sao lại không vội được? Anh xem, năm ngoái tôi vừa kết hôn.”

Nói xong, lại thấy ánh mắt đột nhiên nhìn tới mình, Lý Huỳnh Lam nâng mi mắt nhìn lại, trong bóng tối lại có thể nhìn thấy đôi mắt Cao Khôn sáng quắc, còn có chút sắc bén.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại một mảnh tịch mịch.

Thẳng cho tới khi Lý Huỳnh Lam nhẹ giọng cười, Cao Khôn mới biết mình vừa bị lừa, yên lặng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Giọng Lý Huỳnh Lam lạnh lùng “Sớm học theo rồi, không phải anh là một tên bip bọm sao?”

Cao Khôn trầm mặc không nói.

Lý Huỳnh Lam đợi một lát, rồi bảo “Không nói gì coi như đồng ý”

Cao Khôn luôn chẳng thể nào phân biệt lời nào của Lý Huỳnh Lam là giả, lời nào là thật. Hiện tại cũng như vậy, hết thảy mọi chuyện chẳng phải đã là sự thật sao, anh sốt ruột bảo “Cậu biết, với điều kiện hiện giờ của tôi... Tạm thời không nghĩ tới loại chuyện như thế này, không nên chậm trễ con nhà người ta.”

Cao Khôn nói vừa nghiêm túc, vừa thành khẩn, ngược lại, trong nháy mắt lại phá hủy tâm trạng đùa cợt của Lý Huỳnh Lam.

Tại sao phải lòi chuyện này ra đùa chứ? Lý Huỳnh Lam, mày đúng là có bệnh!

Trong lòng hung hăng tự cho mình hai cái bạt tai, Lý Huỳnh Lam cắn chặt răng hỏi “Anh công tác bao lâu rồi?”

Thấy đề tài trở về bình thường, tâm tình của Cao Khôn cũng thả lỏng dần “Chắc chưa tới nửa năm”

“Vậy trước kia...”

Cao Khôn nghe ra trong giọng điệu cậu mang theo một chút cẩn thận, anh hào phóng nói “Tôi... ra ngoài từ tháng ba, theo một sư phụ học nghề, rồi đi làm từ tháng năm tới giờ”

“Anh có muốn đổi...” Giọng nói Lý Huỳnh Lam nhẹ dần, âm thanh sâu kín, khí thế cũng chẳng còn.

Ngược lại, ngữ khí Cao Khôn rất bình tĩnh “Công việc khác... Đòi hỏi rất nhiều, tôi hiện giờ vẫn chưa đạt được”

Lý Huỳnh Lam không lên tiếng nữa, Cao Khôn vội hỏi “Công việc hiện giờ tuy hơi mệt, nhưng kỳ thật kiếm được không ít, hơn nữa làm càng lâu thì lương càng tăng, bao giờ lên chức đốc công thì không phải khổ như giờ nữa.”

“Khổ cái gì?” Lý Huỳnh Lam đột nhiên hỏi.

Cao Khôn mờ mịt “Cái gì?”

“Cái nào... khổ?”

Lý Huỳnh Lam hỏi lại một lần, lúc này Cao Khôn mới hiểu.

“Mọi thứ... đều hoàn hảo” Cao Khôn chậm chước đáp “Hồi bé, tôi chẳng phải làm nhiều, người lớn chăm sóc cũng khá, sau càng ngày lại càng tùy tiện, thời gian... thời gian trôi rất nhanh.”

Lý Huỳnh Lam trở mình, cậu không muốn nghe Cao Khôn dùng mấy lời nói dối vụng về này an ủi mình, vì sao anh phải chịu hết mọi tội lỗi, rồi lại muốn an ủi mình.

Thấy Lý Huỳnh Lam trầm mặc, Cao Khôn dần ngậm miệng lại, câu chuyện tựa hồ rơi vào bầu không khí trì trệ, anh cho rằng nên dừng ở đây là được rồi.

“Không còn sớm, ngủ sớm một chút đi.”

Cao Khôn khẽ ngẩn đầu, nhìn bóng dáng của Lý Huỳnh Lam “Huỳnh Lam...”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người gặp lại tới nay, Cao Khôn gọi tên của cậu. Trong bóng tối, Lý Huỳnh Lam bỗng đứng cứng đờ, động tác kia rất mạnh, cậu không biết liệu Cao Khôn có phát hiện ra hay không.

Cao Khôn giống như không chú ý tới, chỉ hỏi “Cậu hiện tại, có ổn không?”

Lý Huỳnh Lam lúc này trả lời rất nhanh “Rất tốt”

Cao Khôn “Thuốc kia...”

Lý Huỳnh Lam đáp “Không uống, chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi, sớm đã không cần uống, tôi có thể ngủ được.”

Cao Khôn gật gật đầu, như là yên tâm, anh vươn tay kéo lại góc chăn cho Lý Huỳnh Lam, rồi nằm xuống.

“Ngủ ngon” Cao Khôn nói.

“Ừ, ngủ ngon”

Lý Huỳnh Lam cũng nói, nhưng sau đó không hề nhắm mắt lại, mà lẳng lặng nhìn ra cửa sổ, cậu vẫn duy trì cái tư thế này, không nhúc nhích, thẳng cho tới khi nghe thấy hô hấp của Cao Khôn nhẹ nhàng dần, Lý Huỳnh Lam mới dám thả lỏng thân thể, sau đó lại trở mình lần nữa.

Cậu nhìn trần nhà, rồi tự nói với mình: Cho dù nơi đây mới, nhưng về sau nơi này sẽ là nhà mày, mày sẽ ở lại đây, ở lại rất lâu rất lâu, nơi này rất an toàn, bình tĩnh, không có gì phải khẩn trương hết, không phải lo lắng, hơn nữa... người ấy ngay bên cạnh thôi, anh ấy trở về rồi, trở về rồi...

Cố gắng xây dựng tâm lý rất lâu, nhưng nó lại yếu đuối, chẳng đạt được mấy hiệu quả, nói thêm hai câu, trong lòng Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên dần yên ổn, cậu không ngừng tự nhủ như vậy, cảm nhận cơn buồn ngủ chậm rãi đánh úp lại, kéo cậu chìm vào trong bóng tối...

Chất lượng giấc ngủ của Cao Khôn rất tốt, dù sao phải sống trong hoàn cảnh không mấy ổn cho lắm, ván giường rất cứng, chăn đệm vừa mỏng vừa thô, buổi tối thường xuyên có mấy tạp âm nhặng cuội khiến bạn bình tĩnh, ngoại trừ cố gắng thích ứng thì chẳng còn biện pháp nào. Sau khi tới công trường, để giữ thể lực đầy đủ cho ngày hôm sau, việc nghỉ ngơi của anh quan trọng vô cùng, thế nên Cao Khôn cố gắng điều tiết cơ thể, nếu cảm thấy xung quanh có điều kiện để nghỉ ngơi, anh sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đi vào giấc ngủ, triệt để thả lỏng, nếu không thể, vậy chỉ có thể làm được mấy tiếng mà thôi.

Hôm nay, anh tạm trú ở nơi này của Lý Huỳnh Lam, so với sinh hoạt của anh vài năm nay đã hơn rất nhiều, nhưng Cao Khôn cũng không bởi vậy mà chậm trễ, hiện giờ anh đang ngủ, nhưng cũng đồng thời chú ý xung quanh, cho nên khi người trên giường phát ra động tĩnh, Cao Khôn lập tức mở mắt.

Lý Huỳnh Lam kêu gọi, thanh âm kìm nén, như bị người ta không chế vậy, trong cổ họng khàn khàn, nhưng cậu vẫn cố dùng sức gọi, tới mức chân tay đều run rẩy, thống khổ xé chăn đệm. Cậu muốn xoay người, nhưng không tài nào xoay được, đầu chạm vào thành giường, đập một cái phát ra âm thanh nặng nề, lại như trước không thể đưa cậu thoát ra khỏi cơn ác mộng.

Cao Khôn thấy vậy, hoảng sợ, vội nhảy dựng lên kéo đối phương, một bên nhẹ giọng gọi cậu.

“Huỳnh Lam, tỉnh tỉnh, Huỳnh Lam, tỉnh dậy...”

Cao Khôn nắm chặt bàn tay của Lý Huỳnh Lam, các đốt ngón tay áp người kia trên giường, ngăn cản cậu tổn thương bản thân.

Thời điểm Cao Khôn tới gần, Lý Huỳnh Lam cảnh giác mà mở mắt, nhưng đôi mắt cậu trống rỗng, giống như không hề nhìn thấy người trước mắt, mà tự bện mình vào bên trong cơn ác mộng kia.

Thẳng cho tới khi Cao Khôn không thể vớt vớt, liên tục gọi cậu “Huỳnh Lam...” mới chậm rãi kéo thần trí của cậu về. Cậu mở mắt nhìn người trước mắt, hoài nghi gọi.

“A Khôn?”

Lý Huỳnh Lam nhìn chăm chăm Cao Khôn, hô hấp nặng nề, cậu quay đầu nhìn bàn tay bị Cao Khôn nắm chặt.

Cao Khôn nhanh chóng buông ra, chỉ là vừa định đứng dậy lui ra, Lý Huỳnh Lam bỗng ngồi dậy theo, vươn tay ôm lấy cổ, gắt gao mà ôm lấy anh, chẳng khác gì trạng thái say rượu ngày ấy.

“A Khôn, A Khôn...” Lý Huỳnh Lam gọi anh liên tục.

Cao Khôn vội vàng “Là tôi, tôi đây, tôi đây...”

Lý Huỳnh Lam mở to mắt nhìn anh “Anh không chết, anh không có chết...”

Cao Khôn ngẩn ra, đặt mông lên giường, chậm rãi dịch lại gần.

“Ai nói tôi chết?”

Giọng nói Lý Huỳnh Lam có chút đáng thương “Bọn họ nói, bọn họ đều nói với em thế, nói với em rằng anh đã chết...”

“Cậu luôn cho rằng tôi chết rồi sao?” Cao Khôn có chút hoảng sợ, rồi nghĩ tới chuyện gì, lập tức hiểu được “Khó trách cậu không...”

Thấy ánh mắt Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn vội vàng đem lời nói sau đó nuốt lại trở về, anh chỉ bảo “Tôi không chết, tôi sống rất ổn.”

Lý Huỳnh Lam không chú ý tới anh định nói gì đó, chỉ thấp giọng mà nói “Thực xin lỗi”

Cao Khôn ngốc nghếch nhìn cậu.

Lý Huỳnh Lam nói thêm lần nữa “Thực xin lỗi... A Khôn, thực xin lỗi...”

Cao Khôn hoàn hồn, lập tức chặn lời cậu “Không, cái đó và cậu không liên quan gì”

Lý Huỳnh Lam không ngừng lắc đầu “Là em, tất cả là lỗi của em, thực xin lỗi, em mới là kẻ bịp bợm, là tên lừa đảo!”

“Huỳnh Lam, nghe tôi nói...”

Lý Huỳnh Lam không nghe, tâm trạng của cậu vẫn chưa thể ổn định lại, lại rơi vào khủng hoảng, trong đầu giống như rất lộn xộn, càng kích động “Quyết định lúc đầu của anh mới đúng, em không thể tin, anh đừng liên lạc với em nữa, đừng tin em nữa, em mới là kẻ lừa đảo nhất, em lừa anh!”

“Không phải”

Lời phản bác của Cao Khôn hoàn toàn bị Lý Huỳnh Lam áp. chế, Lý Huỳnh Lam cao giọng nói “Em đáp ứng anh, rõ ràng là em đáp ứng anh, sẽ cứu anh ra, nhưng lại không làm! Em để anh khổ sở nhiều năm như vậy, mà lại đáp ứng anh! Mọi thứ là đều là em phá hoại!”

“Huỳnh Lam!” Cao Khôn rớt cuộc không nhận được nữa quát “Không phải lỗi của cậu, chuyện này không phải là cậu sai...”

“Là lỗi của em...” Lý Huỳnh Lam thấp giọng nói, ngữ khí thống khổ bi thương.

“Không phải” Giọng nói Cao Khôn hiếm khi cứng rắn như vậy, ánh mắt cũng sâu như vực, nói từng câu từng chữ “Năm đó tôi đã nói rồi, hiện giờ cũng giống như vậy. Từ đầu tới cuối... Là tôi quyết định, là chủ ý của tôi, chẳng liên quan tới ai hết”

Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên y hệt như quả bóng cao su xì hơi, mờ mịt nhìn Cao Khôn.

Cao Khôn vươn tay, ôm cậu vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, giống hệt như đang dỗ trẻ con “Hơn nữa tôi cũng đã ra ngoài, chuyện này đã qua rồi, mọi thứ đã qua rồi, về sau chúng ta sẽ sống ngày càng tốt!”

Lý Huỳnh Lam gối đầu lên ngực anh, thần trí còn có chút mơ hồ “Anh không muốn nhìn thấy em, đúng không...”

Cao Khôn ngừng một lát, lắc lắc đầu “Giống như cậu cho rằng tôi đã chết, ngày từ đầu tôi cũng hiểu lắm, nhưng hiện giờ không phải đã ổn rồi sao, đó không phải suy nghĩ của tôi”

Lý Huỳnh Lam trầm ngâm, một lúc lâu sau lại hỏi “Thật sự sẽ ngày càng tốt sao?”

Cao Khôn vuốt ve mái tóc của cậu “Thật...”

Lý Huỳnh Lam nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa nhắm mắt lại.

Cao Khôn không dám buông cậu ra, vẫn luôn duy trì cái tư thế này, lắng nghe tiếng hít thở đều đều của Lý Huỳnh Lam bên tai, lại nhúu mày.

Cùng lúc đó, điện thoại nhà Trác Diệu nửa đêm canh ba reo lên không ngừng.

Mặc cho nó réo một lúc rất lâu, Trác Diệu cuối cùng vẫn tiếp, thanh âm Lý Tiểu Quân đầu kia sâu kín truyền đến.

“A Diệu, cậu gạt tôi?”

Trác Diệu không nói.

Lý Tiểu Quân lại hỏi “Có phải Cao Khôn đã ra tù không?”

20. Quyển 1 - Chương 20: Thay Đổi (2)

Những tia nắng ban mai mờ nhạt chiếu vào gian phòng, Lý Huỳnh Lam dần mở mắt, cậu trừng mắt nhìn trần nhà trong phút chốc, rồi quay đầu nhìn về phía bên kia trống trơn, chăn nệm đã được gấp chỉnh tề. Lý Huỳnh Lam ngồi dậy, xoa xoa mặt xuống giường.

Cao Khôn đang ở trong phòng bếp hâm nóng sữa, nhìn thấy cậu tỉnh thì hơi lo lắng lại gần, ấy vậy mà Lý Huỳnh Lam trực tiếp tránh anh ra, tiến vào phòng tắm rửa mặt, rồi chốc lát sau đi ra, trên bàn đã sớm dọn xong đồ, một chút jăm-bông, trứng, và sữa, chỉ là trứng vậy mà để trong cái tô khá lớn, sữa cũng vậy, hai cái tô to như vậy đặt trên bàn chẳng có chút thẩm mỹ tí nào, hoàn toàn là phong cách của Cao Khôn, nếu đổi là người khác làm, Lý Huỳnh Lam tuyệt đối sẽ không có khẩu vị nữa.

Lý Huỳnh Lam ngồi xuống, Cao Khôn vội đưa đĩa cho cậu, Lý Huỳnh Lam hỏi “Anh thì sao?”

Cao Khôn nói “Tôi ăn rồi”

“Ăn cái gì?”

Cao Khôn đáp “Giống cậu thôi”

Lý Huỳnh Lam nhìn cái thùng rác rỗng tuếch trong phòng bếp “Anh ăn cả vỏ trứng à?”

Cao Khôn không lên tiếng.

“Làm thêm phần nữa đi.”

Lý Huỳnh Lam đặt đĩa xuống, làm bộ chờ đợi Cao Khôn, nếu không chính mình cũng sẽ không ăn, Cao Khôn đành phải đi làm thêm.

Phút chốc, mẻ trứng mới nóng hổi đã ra lò, nom qua cũng không tệ lắm, Cao Khôn đổi mẻ nóng cho Lý Huỳnh Lam, lúc này chẳng đợi cậu nói gì anh đã nhanh chóng nhét hết đám đồ vào miệng rồi nhai ăn.

“Cẩn thận nghẹn...” Lý Huỳnh Lam nhìn đối phương phồng cả hai má vì cố nuốt xuống, chẳng còn lời gì để nói.

Cao Khôn nhấp một ngụm nước, khó khăn nuốt đồ ăn xuống, rồi không quên nhắc nhở Lý Huỳnh Lam

“Ăn từ từ...”

Lý Huỳnh Lam chẳng có biện pháp với tên gốc này, chỉ hỏi “Anh mấy giờ đã dậy rồi?”

“Sáu giờ” Cao Khôn đáp, còn nói “Thói quen”

Lý Huỳnh Lam nghĩ nghĩ, vậy mà mình chẳng cảm giác được một chút động tĩnh của người này, khó trách nửa đêm lại ngủ say như vậy.

Mà lúc này, Cao Khôn cũng lặng lẽ đánh giá Lý Huỳnh Lam, thấy tinh thần của cậu cũng không tệ lắm, trên mặt không còn cảm xúc kích động hốt hoảng ngày hôm qua, giống như mọi thứ hoàn toàn chưa phát sinh vậy.

Anh do dự một lúc, rồi vẫn hỏi “...Đêm qua gặp ác mộng sao?”

Lý Huỳnh Lam sững sốt “Sao mà tôi biết được? Từ bé đến giờ anh chưa gặp ác mộng hả?”

“Gặp rồi” Cao Khôn gật đầu “Lúc nào tâm trạng không tốt thì sẽ gặp”

Lý Huỳnh Lam tò mò “Lúc nào tâm trạng không tốt?”

“Lúc còn bé”

Lý Huỳnh Lam biết Cao Khôn giờ là đang nói cho có lệ, cũng sớm chuẩn bị tâm lý rồi, cậu lại nói “Anh nghĩ tâm trạng tôi không tốt nên đêm gặp ác mộng sao? Bộ anh có thấy tôi mất hứng lúc nào sao?”

Cao Khôn mím môi, nhưng sau lại bảo “Tôi tự nhìn ra thôi”

Lý Huỳnh Lam ngừng lại, rồi hào phóng thừa nhận “Đúng rồi, ngày hôm qua tôi hơi khó chịu, vốn nghĩ dọn ra ngoài từ lâu, lớn tướng như vậy rồi, tôi ở đâu còn cần người ta quản hay sao? Nhưng mà bây giờ tâm trạng tôi tốt lắm, buổi tối sẽ ngủ ngon thôi.”

Cao Khôn mang tô trứng ra bồn rửa, không nói gì.

Lý Huỳnh Lam lại nói “Mới chuyển ra chỗ khác, ban ngày lại mệt mỏi nên mới thế, nếu anh không tin, buổi tối tôi lại dẫn anh về đây, hay là anh lắp máy thiết bị theo dõi trong phòng tôi đi, tiện đường giám sát?”

Cao Khôn lập tức lắc đầu.

Lý Huỳnh Lam cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, lấy di động ra gọi điện cho Vạn Hà, dặn anh ta rẽ qua vườn hoa Lục Nham lấy chìa khóa cho mình, thuận tiện mang một ít quần áo tới đây. Lý Huỳnh Lam tạm thời không có ý định về căn nhà kia nữa, cũng chẳng muốn gặp bất kỳ kẻ nào trong căn nhà đó.

Cao Khôn chỉ đứng yên bên cạnh mà nghe, vẻ mặt hình như không đồng tình, giống như chẳng muốn thấy Lý Huỳnh Lam nháo với mấy người trong nhà, nhưng ý nói đến bên miệng, cuối cùng vẫn không thành lời.

Lý Huỳnh Lam làm sao có thể không chú ý tới vẻ mặt của cái người cách vách kia, nhưng cậu tỏ vẻ không phát hiện ra, chờ ăn bữa sáng xong rồi, Cao Khôn mang bát đĩa đi rửa, thay quần áo lúc đến, sau đó định trở về công trường.

Lại giống như tối ngày hôm qua, lúc ra ngoài anh còn không quên dặn dò “Bếp ga tôi mới dùng thử, lửa bên trái hơi lớn, sau dùng phải cẩn thận, bình nước nóng cũng biến chất rồi, chờ đến hôm trời lạnh khó đun nước ấm lắm, trước khi tắm nhớ phải mang thêm một chậu nước ấm vào...”

“Không cần dặn đâu...” Lý Huỳnh Lam bỗng nói “Dặn nhiều tôi cũng không nhớ được”

Cao Khôn ngây người, lại định đi tìm tờ giấy “Thế để tôi viết xuống...”

Lý Huỳnh Lam không cần “Lát nữa lại vứt mất”

Cao Khôn nắm bút, khó xử nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nói “Ngày hôm qua anh còn bảo chỗ nào hỏng ấy nhỉ?”

Cao Khôn vuốt cằm “Mạch điện ngoài ban công”

“Phiền thật...” Lý Huỳnh Lam nhíu mày, phất tay “Kệ nó đi, dù sao cũng không cần”

“Sẽ rò điện” Cao Khôn sốt ruột “...Cậu... Lúc nào rảnh, tôi đến sửa vậy”

Lý Huỳnh Lam liếc anh một cái “Phải là chừng nào anh rảnh mới đúng”

Cao Khôn nhẩm tính “Trừ lúc vào ca thì lúc nào cũng được”

Lý Huỳnh Lam nói “Tôi cũng phải ra ngoài, sau bảy giờ thì có nhà”

Làm một mình tinh, chuyện làm việc và nghỉ ngơi như vậy hiển nhiên không hề giống lẽ thường, nhưng mà Cao Khôn không hề hoài nghi, hai người hẹn nhau, rồi anh chào Lý Huỳnh Lam, xuống lầu.

Thời điểm Vạn Hà đến thoáng gặp qua một người đàn ông rất cao lớn, anh đi hai bước rồi bỗng kịp phản ứng. Đối phương hình như là đi ra từ căn hộ của Lý Huỳnh Lam. Vạn Hà nhìn từ hành lang xuống, chỉ thấy cái bóng dáng cao thẳng tắp chậm rãi đi xa.

“Ai vậy?” Vì sự an toàn, Vạn Hà hỏi Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam đáp “Hàng xóm”

Đây là cái người ngay cả nghệ sĩ đang nổi tiếng trong công ty và bạn học cũng không nhớ hết hay sau, ngày đầu vừa mới tới đã quen biết hàng xóm? Vạn Hà trộm nhìn khuôn mặt đậm mạc của Lý Huỳnh Lam, hiển nhiên là ngoài ý muốn.

Thấy Lý Huỳnh Lam vươn tay ra, Vạn Hà lúc này mới vội vàng đưa cho cậu chìa khóa và hành lý.

“Chìa khóa tôi đánh thành hai cái, cậu tự giữ cẩn thận, còn hành lý này... là dì Tạ sắp xếp, nếu cậu quên cái gì thì nói tôi về lấy”

Kỳ thật, thời điểm lúc Lý Huỳnh Lam gọi điện cho hắn, Vạn Hà đã biết tình hình không ổn. Trận ồn ào này coi như triệt để tiến hành luôn cái kế hoạch trước đó của Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà đến Lý gia còn sợ chạm mặt với Lý Nguyên Châu rồi chẳng biết phải giải thích thế nào, kết quả Lý lão gia thì không gặp được, ngược lại lại gặp Lý Tiểu Quân thiên tái nan phòng (*ngàn năm không gặp*) ở nhà.

Lý Tiểu Quân hôm nay không ở trong trạng thái say rượu, chị mặc bộ quần áo ở nhà, tưới hoa trong sân, thấy Vạn Hà thì chủ động chào hỏi. Nghe anh ta nói là tới lấy đồ, Lý Tiểu Quân sợ run lên, lại chẳng phát biểu ý kiến gì với chuyện này, chỉ nói “Huỳnh Lam tương đối hướng nội, tôi cảm thấy nó chẳng thích hợp làm cái nghề này, nhưng mà chẳng chịu được nó thích, về sau còn phải nhờ cậu giúp nhiều.”

Đây không phải lần đầu Vạn Hà gặp Lý Tiểu Quân, nhưng thực ra cũng chẳng được mấy lần. Ba năm qua, tính tới năm nay đã là năm thứ tư rồi, chẳng qua chẳng có mấy lần gặp mặt, ký ức của Vạn Hà đối với chị còn khá mới mẻ. Lý Tiểu Quân thật ra rất đẹp, chị không hề có loại phong thái rộng rãi ung dung phổ biến ở phụ nữ tuổi này, ngược lại còn hơi lập dị, không biết có phải là do độc thân hay không, trên người chị lại còn mang theo loại hoạt bát đặc trưng của thiếu nữ, nhưng lại cực kỳ diễm lệ. Hai loại khí chất vừa mâu thuẫn, vừa kỳ diệu này hòa trộn, nếu chỉ nhìn người trước mắt, bạn sẽ chẳng thể nào tưởng tượng nổi mấy dòng miêu tả quá quắt trong tạp chí từ đâu mà ra. Ngay cả Vạn Hà coi như đã nhìn quen các loại mỹ nhân trong giới nghệ sỹ, nhưng người như Lý Tiểu Quân, vẫn là độc nhất vô nhị.

Chỉ là có người lại chẳng biết quý trọng những điều kiện tốt của mình.

Nhưng khắc sâu trong ấn tượng của hắn, về ngoài vẫn chỉ là một phần, quan trọng nhất là, so với những lời quan tâm khách sáo của Lý Nguyên Châu, sự quan tâm của Lý Tiểu Quân dành cho Lý Huỳnh Lam, tuy rằng cũng chỉ là những lời nói, nhưng không phải chỉ để cho có lệ. Chị hoàn toàn hiểu rõ hướng đi của Lý Huỳnh Lam, gần đây cậu đóng những loại quảng cáo gì, tham gia hoạt động gì, lên hình tạp chí nào. Lý Tiểu Quân cũng biết những chuyện này làm một người mẹ quan tâm quả thực rất bình thường. Chỉ là chuyện sức khỏe con mình có tốt hay không, có mệt không, chị lại phải hỏi thăm qua Vạn Hà, điều này quả

thực rất kỳ quái.

Chuyện này Vạn Hà từng hỏi qua Lý Huỳnh Lam, cậu chỉ trả lời rằng “Bà ấy thích theo mốt, tự nhiên biết nhiều”

Bởi vì chú ý tới giới giải trí, vậy nên mới tiện thể biết hướng đi của Lý Huỳnh Lam? Lời giải thích gì vậy, Vạn Hà cảm thấy quan hệ những người trong nhà ở Lý gia quả thật không đáng tin. Nhưng mà, chuyện đó cũng chẳng cần anh phải quan tâm nhiều.

Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam cất chìa khóa, lại nhắc nhở một câu “Về sau cậu để một chìa ở công ty, hoặc đưa cho người quen ấy, khỏi quên mang”

Anh cho rằng Lý Huỳnh Lam sẽ cho mình giữ, ai biết đối phương chỉ gạt đầu, cất chìa khóa trong túi áo, rồi đi ra ngoài.

21. Quyển 1 - Chương 21: Thay Đổi (3)

Tuy rằng trong nội bộ ‘Tiên cung’ đã thống nhất với nhau về vai nam số 3, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn bay một chuyến qua thành phố L thăm qua phim trường, thuận tiện hoàn thành 2 công tác ở đây, đại khái khoảng bốn năm ngày sau mới về, vậy nên Ánh Sáng phải cử hai trợ lý đi giúp cậu lấy hành lý, chăm sóc sinh hoạt hằng ngày.

‘Tiên cung’ chính là bộ ngôn tình chuẩn Mary Sue*, nhưng bởi bản truyện gốc rất nóng bỏng, diễn viên nam nữ chính đều là người mới chẳng khác nào hoa hồng trong nắng mai, tuyển chọn cực kỳ khắt khe, mà tổ chế tác cũng được coi là tiền bối, nên không ít công ty muốn đưa người mới qua cửa một phen, vì thế thời điểm diễn thử mọi người cực kỳ náo nhiệt.

*Loại văn có nhân vật nữ chính quá mức hoàn hảo. Xem thêm tại ĐÂY.

Lý Huỳnh Lam ở đó thấy không ít những gương mặt quen thuộc trên TV, nếu so kinh nghiệm với những tiền bối đó, cậu có thể được ví như hạt đậu tươi mọng nước xanh mướt. Trước đó Vạn Hà qua chào hỏi đối phương nên bây giờ không cần phải đối đãi đặc biệt gì, chuyện gì đến thì đến, miễn cho về sau đoàn phim phải ở chung với diễn viên không tốt. Nhưng trên đời đã bao giờ có cơn gió nào không thổi vào tường, xung quanh thỉnh thoảng lại có vài người đánh giá, liếc mắt cái là có thể nhìn ra, thân phận của Lý Huỳnh Lam sớm đã không còn là bí mật gì.

Cũng may, điều này không ảnh tới tâm trạng của Lý Huỳnh Lam. Từ đầu tới cuối, cậu vẫn yên lặng ngồi trong phòng nghỉ của diễn viên, chẳng quản hai bên ồn ào, chỉ nhìn một bóng người hơi hơi quen thuộc ở đằng xa kia, cậu ngừng lại một chút, nhưng chẳng bao lâu lại cúi đầu nhìn kịch bản trong tay.

Rốt cuộc cũng tới phần diễn của cậu, nhân viên trong đoàn phim đến mời người, giả bộ trước đó một tiếng

mới làm xong tạo hình một bộ tóc giả và trường bào cho nhân vật. Thế nhưng khi Lý Huỳnh Lam mặc vào tư thái đã khác hoàn toàn, vừa vào cửa, đạo diễn nhìn cậu tỉ mỉ một trận, rồi không ngừng gật đầu.

Nhân vật mà Lý Huỳnh Lam phải diễn trước đó vừa phải để tang vợ, mặc dù từng thâm mến nữ chính, nhưng trong lòng chỉ có quốc gia, cuối cùng chết trận sa trường, diễn hình loại đàn ông khổ tình. Phần diễn không nhiều lắm, lại trùng lặp, đối với nội dung kịch bản chẳng có ảnh hưởng mấy, hơn nữa phải thường xuyên giáp mặt với sinh tử, phương diện tình cảm thay đổi rất nhanh, một mực giữ trong lòng, vì thế càng cần kiểm tra nặng về cảm xúc, ánh mắt, nếu diễn tốt thì cực kỳ hấp dẫn, chẳng sợ bị người ta lờ ra bàn tán, những người ngoài chờ nắm cơ hội cũng phải nắm sáu người.

Đạo diễn cho Lý Huỳnh Lam nói kịch, trực tiếp yêu cầu đến cảnh người đàn ông khổ sở chết vì tình. Hôn quân mất nước, chủ tướng cắt toàn bộ viện trợ lương thực, hắt mang một nhánh tàn quân yếu đuối, ý đồ dụ địch vào khe núi rồi phóng hỏa, đồng quy vu tận, nhưng cuối cùng chưa kịp động thủ đã bị một đao chém chết.

Đoạn kịch bản này rất nhẹ nhàng, sau tiếng “Action”, Huỳnh Lam có thể bắt đầu diễn.

Lý Huỳnh Lam đã cùng đạo diễn nói chuyện với nhau trong phòng, trên mặt không có nhiều cảm xúc, đối với phần diễn của mình cũng không có ý kiến. Đạo diễn nói gì cậu cũng gật đầu, cực giống một bình hoa di động*, vì thế sau tiếng “action”, thấy cậu vẫn giữ cái khuôn mặt lạnh tanh kia, không ít người xung quanh tỏ ra thái độ “Quả nhiên là thế”, chỉ có Vạn hà đứng ở một bên, trên mặt đầy vẻ chờ mong.

**Bình hoa di động là một thuật ngữ trong Điện ảnh thường dùng để miêu tả những diễn viên chỉ biết phô diễn ngoại hình bất mất trên những thước phim.*

Lúc này, Lý Huỳnh Lam bỗng sờ lên lồng ngực của mình, tái mặt nhìn lòng bàn tay của chính mình, giống như bị cái gì đó dính vào, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thế nhưng vẻ mặt kinh ngạc kia rất nhanh đã tan biến, trông càng có vẻ lạnh lùng dứt khoát, một tay cậu nắm thành quyền, làm bộ như đang cầm vũ khí, muốn vùng lên phía trước, nhưng mới khoát tay một cái, cả người đã lao đảo. Lý Huỳnh Lam lập tức nỗ lực đứng vững, hô hấp cũng dần dập dềnh, khớp hàm cắn chặt, tay nắm đến mức như run rẩy, gân xanh trên trán cũng đồng loạt căng ra, nhưng vẻ mặt của cậu vẫn cứng ngắt như cũ, và lạnh nhạt, giống như một loại kiên trì, quyết tâm không thể chấp nhận, không muốn lộ ra vẻ thống khổ.

Chỉ ít ỏi từng ấy động tác, đã khiến đạo diễn và nhân viên đoàn phim thu lại suy nghĩ, chẳng dám nhảy mắt nhìn người trước mắt biểu diễn, thấy cậu chẳng có quá nhiều ngôn ngữ cơ thể, nhưng lại hoàn toàn có thể biểu đạt cảm xúc và tình thế trọng thương gần chết, giãy dụa không cam tâm, bị trắng như vậy, thế lương như vậy.

Thẳng đến khi chân Lý Huỳnh Lam mềm nhũn ngã xuống, cậu vẫn cố gắng muốn đứng lên, run rẩy gượng dậy, sau đó lại mất đi khí lực, dần dần bình tĩnh trở lại.

Lý Huỳnh Lam mở to hai mắt, thất thần nhìn về phía chân trời. Một khắc kia, trong mắt cậu có vẻ mờ mịt, nghi hoặc, phỏng chừng chẳng hiểu vì sao bản thân liều mạng đến vậy mà không thể đoạt được mọi thứ, cả đời này, cậu song vì cái gì, bàn tay trên mặt đất lại dần nắm lại, nhưng ngoại trừ ngón tay, nơi khác hoàn toàn vô lực. Ngay lúc mi mắt không thể không chế mà dần rũ xuống, đôi mắt Lý Huỳnh Lam bỗng

lại sáng ngời, kinh ngạc mà trừng mắt nhìn tiền phương, rồi nhẹ nhàng giương lên một nụ cười, nụ cười kia tràn ngập khát vọng, thậm chí là giải thoát, giống như đã nhìn thấy phong cảnh đẹp nhất trần gian.

Cậu duy trì cái tư thế này, cho đến khi ngừng thở...

“Bóp bóp bóp” Lúc chủ biên Tiền và đạo diễn Trần cùng vỗ tay, Lý Huỳnh Lam chậm rãi đứng lên, gật đầu nhìn đám nhân viên công tác kia.

“Rất tốt rất tốt...” Đạo diễn Trần quả thực vui sướng ngây ngất “Trình tự tăng dần, vô cùng nhuần nhuyễn, đặc biệt là nụ cười... nụ cười lúc kết thúc kia, cậu đã nghĩ gì?”

Lý Huỳnh Lam khi nói chuyện không hề mang theo những cảm xúc vừa rồi, cậu diễn rất nhập tâm, lúc dứt ra lại càng nhanh “Đại ân đại nghĩa sống cả đời, trước khi chết muốn nhìn lại mong muốn chân chính của bản thân”

“Đúng đúng đúng... Cậu đã cân nhắc sâu như vậy, thật có tiền đồ, cảm xúc rất hấp dẫn”

Đạo diễn Trần lời kéo Lý Huỳnh Lam tham khảo nội dung vở kịch đến nửa ngày, thiếu chút nữa quên luôn đoàn diễn thử đang còn ở bên ngoài.

Ngược lại, thái độ Lý Huỳnh Lam thật sự không kiêu ngạo, không nịnh nọt, nói chuyện lễ phép, biết dừng đúng chỗ, khiến người ta có cảm giác, mặc dù là người mới trong giới, nhưng xuất thân gia giáo, đúng là trường hợp đặc biệt.

Thật vất vả mới kết thúc lần diễn thử này, trợ lý A ra bãi đỗ lấy xe, còn Vạn hà vẫn đang nói chuyện với phó đạo diễn, một trợ lý khác thì chờ Lý Huỳnh Lam bên trong đại sảnh.

Lúc này, có một người đàn ông đi tới.

Người đàn ông này vóc dáng rất cao, phía trên mặc áo da, phía dưới mặc quần bò mài, tóc cắt rất ngắn, đi giày cao cổ, đi đứng phong độ, khí chất mạnh mẽ, trực tiếp tiến tới trước mặt Lý Huỳnh Lam. Sau đó, khuôn mặt khốc suất (*vừa lãnh khốc vừa đẹp trai*) lộ ra một nụ cười sáng lạn, vươn tay ra.

“Xin chào, xin hỏi cậu là Lý Huỳnh Lam đúng không?”

Trợ lý B đứng lên, Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt kia hai giây, ý bảo không cần, lại tháo kính râm xuống, đưa tay ra.

“Đúng vậy, xin chào”

“Vừa rồi tôi vô tình thấy biểu diễn của cậu, cảm thấy khủng cực, thế nên mạo muội qua đây quấy rầy, hy vọng không đường đột quá” Người đàn ông nọ cười cười, lộ ra hàm răng trắng “À đấy, quên tự giới thiệu, tôi là Hạ Tuấn Đồng”

Đối phương hiển nhiên là có chuẩn bị trước, Hạ Tuấn Đồng chẳng thêm để ý tới sự lãnh đạm của Lý Huỳnh Lam, tiếp tục nói “Lại nói tiếp, tuy rằng chúng ta không cùng công ty, nhưng mà theo khía cạnh nào đó, lạnh đạo của tôi cũng giống ông chủ của cậu mà thôi” Gã là đang nói đến Trác Diệu “Ngày ấy đối với cậu khẳng định tốt hơn so với chúng tôi nhiều”

Lời này thực ra rất ngu ngốc, khiến Lý Huỳnh Lam hoàn toàn trở thành một người đi cửa sau. Tính tình cậu tuy rằng lạnh nhạt, tuy không gây ồn ào, nhưng vẫn có thể ném lại vài câu châm chọc.

Nhưng mà, nhìn nụ cười chân thành kia của Hạ Tuấn Đồng, có vẻ như gã hoàn toàn chẳng biết có vấn đề gì.

Lý Huỳnh Lam không so đo, từ chối cho ý kiến, “Ừ” một tiếng.

Lúc này trợ lý a đã mở cửa xe, hỏi Lý Huỳnh Lam muốn ăn cơm trước, hay là về khách sạn.

Hạ Tuấn Đồng vội hỏi “Mấy người định ở thành phố L mấy ngày sao? Nếu không vội, tôi lại biết mấy quán rất ngon, tôi là người ở đây, có thể dẫn đường cho mấy người”

Lý Huỳnh Lam không nói chuyện.

Hạ Tuấn Đồng chỉ nói “Kỳ thật... Thôi được rồi, tôi muốn đến cảm ơn cậu, đương nhiên phần diễn của cậu vừa nãy rất hấp dẫn, chỉ là, bởi vì gần đây tôi nhận phim của đạo diễn Hách nữa. Nghe nói là... cậu đề cử tôi với Trác tiên sinh”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu “Tôi đề cử rất nhiều người, chỉ làm chức trách của một khán giả mà thôi.”

Hạ Tuấn Đồng nghe vậy thì hơi thất thần. Trên thực tế, đã có người từng nói với gã, thiếu gia họ Lý, người mới ở Ánh sáng, chính là cháu ngoại bảo bối của Trác Diệu – Lý Huỳnh Lam, rất có hứng thú với gã. Ngay từ đầu, Hạ Tuấn Đồng còn không tin, nhưng bây giờ có được vai diễn này, Hạ Tuấn Đồng muốn nói không tin cũng chẳng được.

Lúc này, thấy Lý Huỳnh Lam phủ nhận, Hạ Tuấn Đồng cũng không nóng nảy “Thế nào đi nữa, cậu có thể nhắc tới tôi, tôi vô cùng vinh hạnh, cho nên lần này kết giao bạn bè đi, nếu cậu có thể để mắt tới lời của tôi.”

Vạn Hà nói chuyện với phó đạo diễn xong, vừa ra ngoài thì nghe được những lời này, thấy Hạ Tuấn Đồng ở đây, gã có chút ngoài ý muốn.

Lý Huỳnh Lam nhìn về phía Vạn Hà. Vạn Hà nói nhỏ vào lỗ tai cậu “Lát nữa anh Phan qua đây, hiện tại đang ở trên đường. Còn nữa, lần trước quay MV đến lúc xét duyệt hình như có vấn đề. Tôi muốn về U thị một chuyến, sẽ mau trở lại thôi” Lý Huỳnh Lam lần đầu gặp chuyện lớn như vậy, Phan Minh Câu không thể không lộ mặt, vừa lúc có thể tách Vạn Hà ra. Chỉ là sự quan tâm này lại phần nào thể hiện một loại không tín nhiệm, Lý Huỳnh Lam nghe xong khẳng định mất hứng sẽ đi đâu đó.

“Anh nói với anh ta, tôi đi trước, muốn...” Lý Huỳnh Lam quay đầu lại nhìn Hạ Tuấn Đồng “Đi ăn cơm”

Vạn Hà cũng nhìn về phía Hạ Tuấn Đồng, lại nói, gã dù gì cũng là tiền bối của Lý Huỳnh Lam, trong giới kết giao với vài người cũng không tồi, Vạn Hà do dự một phút, rồi vẫn vui như mở cờ.

“Được, để tôi nói với anh Phan”

Nghe thấy tên Phan Minh Câu, Hạ Tuấn Đồng bên cạnh đã sáng mắt, thấy Lý Huỳnh Lam đồng ý cùng mình đi ăn cơm, gã chẳng giấu nổi nụ cười tươi.

Vạn Hà dặn hai người trợ lý đi theo ổn thỏa, lại thấy Lý Huỳnh Lam nói “Tôi để quên vài đồ, phiền anh về giúp tôi lấy với”

Vạn Hà hỏi “Là cái gì?”

Lý Huỳnh Lam không trả lời trực tiếp, chỉ nói “Dưới... dưới cái gối của tôi, anh nhất định phải lấy cho tôi, cẩn thận một chút, đừng có ném đi đấy”

Vạn Hà tự cho rằng là đồ gì quan trọng liên quan tới công việc, trịnh trọng gật đầu.

22. Quyển 1 - Chương 22: Thay Đổi (4)

Quả nhiên, lúc Phan Minh Câu vừa đến thì nhận được điện thoại của Lý Huỳnh Lam, lại biết cậu vừa xong việc rồi đi ăn cơm với người ta, mà người kia dĩ nhiên là Hạ Tuấn Đồng. Phan Minh Câu sau đó cũng không nói gì thêm, chỉ là đến tối đi xã giao với đạo diễn và chủ biên của ‘Tiên cung’, rồi xong xuôi gọi lại cho cậu, thì trợ lý nhấn rằng Lý Huỳnh Lam đã đi ngủ.

Phan Minh Câu tới đây là vì Lý Huỳnh Lam, nhưng thân là người đại diện bản thân y cũng rất bận việc. Hai ngày tới cứ lúc nào y đánh điện thoại tới, cố gắng hẹn lịch gặp Lý Huỳnh Lam, đối phương lại nói bận việc, chẳng biết chạy đi đâu. Lý Huỳnh Lam luôn luôn là một người chẳng thích xã giao gì, thế nên Phan Minh Câu cũng không hay biết có chuyện gì khác nữa.

Lại qua một đêm, gần đến rạng sáng, Lý Huỳnh Lam đang đi thang máy lên lầu, cửa vừa mở ra, đã thấy Phan Minh Câu về mặt lạnh tanh đứng chờ bên ngoài.

Phan Minh Câu nhìn sắc mặt phiem hồng của Lý Huỳnh Lam, không vui bảo “Bây giờ là mấy giờ rồi? Xem ra tôi đánh giá thái độ công tác của cậu cao quá nhỉ?”

Hai người trợ lý bên cạnh cũng chẳng dám nói đỡ, Lý Huỳnh Lam ngược lại không có mấy biến hóa cảm xúc, cậu vẫn để tay mình trong túi quần, chậm rãi đi về phía phòng nghỉ.

“Chuyện cần làm tôi sẽ làm tốt, còn những cái khác, tôi tự quản là được”

Tính theo bối phận, Phan Minh Câu cũng coi như là trưởng bối của cậu, mấy năm nay công tác cùng Trác Diệu vẫn rất chiều cố Lý Huỳnh Lam, số lần Lý Huỳnh Lam dùng thái độ bất kính như vậy cùng y nói chuyện chưa nhiều, Phan Minh Câu cũng hơi sững sốt, nhưng không tự giận, chỉ thở dài.

“Tôi không phải cậu họ của cậu, tôi không quan tâm đến sinh hoạt của cậu thế nào, nhiều người trả giá với cậu như vậy, tôi hy vọng cậu đừng để tôi cảm thấy tất cả những chuyện đó đều không xứng đáng” Phan Minh Câu nói xong, trực tiếp xoay người.

Bước chân Lý Huỳnh Lam thật nặng nề, cũng đi vào phòng.

Sau khi Phan Minh Câu xuống lầu, y cầm điện thoại lên gọi “Ê, người về rồi, không say, còn đi được”

Đầu kia Trác Diệu chỉ thản nhiên “Ừ” một tiếng, nhưng phồng chùng đã chờ tin tức của Phan Minh Câu cả đêm.

“Thằng bé nói gì?” Trác Diệu hỏi.

“Còn có thể là cái gì? Cậu ấy làm thế là khó chịu thôi, không phải, là khó chịu giống cậu” Phan Minh Câu có chút bất đắc dĩ “Này tôi nói... A Diệu à, đã gần năm năm rồi, lòng cũng đã trao đủ, trẻ con rồi cũng sẽ lớn, cậu ấy tự có chủ trương cho mình, vả lại, Huỳnh Lam cũng không phải là người không hiểu chuyện, dính vào thị phi sẽ ảnh hưởng tới thanh danh cậu ấy nhiều nhất, tôi thấy Cao Khôn cho dù khổ nạn tới đâu thì vẫn là một kẻ thông minh, sao lại không hiểu chuyện này? Chẳng qua lúc đó hắn ra tay quá nặng, nhưng cũng có bài học lớn như vậy rồi, hơn nữa... không phải lần trước cậu bảo tôi tiếp tục tìm sao, hiện tại chẳng ai biết người kia ở đâu, chỉ cần hắn không xuất hiện, mọi người sẽ lại tiếp tục kiêng kị, lại càng khiến Lý Huỳnh Lam nhớ mãi không quên, mọi người nên thoáng một chút đi.”

Trác Diệu không nói gì, Phan Minh Câu biết anh cũng không có thời gian, đương định nói chuyện bên công ty, lại thấy đối phương hỏi “Tình huống bên Hạ Tuần Đồng thế nào?”

“Còn có thể sao nữa, chuyện thường của sao thôi, nghịch tặc thì hết, cậu biết tôi nghĩ gì không?”

Trác Diệu “Nói đi”

“Đừng mạnh động, Huỳnh Lam yêu ai thích ai sẽ tự phản ứng, cậu ấy chẳng mấy khi kết bạn, cậu che chở cũng chẳng có tác dụng gì. Lúc nào cậu ta cần sẽ tự mở miệng, chẳng lẽ cậu lại để Lý Tiểu Quân dấn vào đường cùng thế sao?”

Những lời đằng trước phần lớn là vô nghĩa, nhưng Phan Minh Câu biết, lời cuối cùng kia khẳng định cực kỳ hung ác với Trác Diệu.

Quả nhiên, đầu kia chẳng nói gì trực tiếp cúp điện thoại.

Phan Minh Câu cũng không để ý, nhún vai một cái, rồi nhét di động lại vào túi áo.

Bên kia, Lý Huỳnh Lam vừa từ trong phòng tắm đi ra, từ ngày nhận lời mời của Hạ Tuấn Đồng hôm đó, mấy ngày nay, cứ lúc nào xong việc Lý Huỳnh Lam sẽ đi cùng gã.

Hạ Tuấn Đồng đúng là không đùa, gã thật sự biết tất cả những chỗ ăn ngon vui chơi trong thành phố này, thế nhưng trên thực tế với Lý Huỳnh Lam cũng không hề quá thân thiết, nhất là khi Hạ Tuấn Đồng vẫn còn kiêng kỵ Phan Minh Câu và Trác Diệu, nên không dám để cậu quá sa đọa. Về những phương diện khác, cho dù Hạ Tuấn Đồng có diễn đủ cả mười tám chiêu vô đi chăng nữa, Lý Huỳnh Lam vẫn hoàn toàn lạnh nhạt.

Giống như ngày hôm nay, hai người tới một quán bar khá nổi tiếng, đặt một gian phòng riêng, nhưng Lý Huỳnh Lam chẳng hề động tới một giọt rượu, chỉ gọi vài chai nước khoáng, càng không hứng thú với việc nhảy nhót, khiến cho Hạ Tuấn Đồng ngại vô cùng, bỏ cậu ở lại đi chơi không được, nên chỉ đành phải bồi cậu, ngồi một chỗ tám chuyện vui đùa mà thôi. Còn Lý Huỳnh Lam lúc cao hứng thì ừ với gã một tiếng, chán thì đến mí mắt cũng lười nâng, phần lớn thời gian cậu toàn ngồi lì một chỗ nhìn di động.

Một nỗi, Hạ Tuấn Đồng quả thật đã hạ quyết tâm với vị thiếu gia này, tiếp cậu cũng giống như kiểu làm bài tập về nhà. Tính tình Lý thiếu gia cao ngạo và lạnh nhạt như vậy, nhưng nghĩ tới đối phương, mọi loại điều kiện trên người đều tốt, sao có thể tùy tiện quan tâm tới loại sao hạng ba được, như vậy thì chẳng khác hạ thấp giá trị con người cậu, thế nên việc dãi ngộ này Hạ Tuấn Đồng vẫn cố nhẫn nhịn, hơn nữa Lý Huỳnh Lam dù thế nào đi nữa cũng nhận lời mời của gã. Nhìn xem, Lý thiếu gia đi ăn cơm với người trong giới được quá mấy người, thân cận được mấy lần, bản thân mình đã coi như ngoại lệ rồi. Kết bạn, tiến một bước cũng là hơn, cho dù tiến triển có chậm chậm đến mấy gã cũng sẽ có biện pháp đối phó.

Hạ Tuấn Đồng cảm thấy như Lý Huỳnh Lam luôn luôn chờ điện thoại của ai đó, cậu không chơi game, cũng không dùng mấy loại mạng xã hội, chỉ cầm chiếc điện thoại trong tay xoay xoay, chỉ là rõ ràng lúc đó phải có tới vài cái thông báo cuộc gọi, có lúc còn rung liên tục, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn không nhận, trong đó bao gồm cả mấy cuộc gọi của Phan Minh Câu.

Hạ Tuấn Đồng hiển nhiên sẽ không lắm mồm, gã rất thông minh dựa theo cảm xúc của Lý Huỳnh Lam mà thay đổi đề tài, cuối cùng, lúc gã nói tới tình huống của bản thân, Lý Huỳnh Lam rốt cuộc ngẩng đầu lên.

“Cha mẹ anh làm gì?”

Thấy Lý Huỳnh Lam lần đầu tiên phản ứng tới mình, Hạ Tuấn Đồng vội đáp “Được rồi, chẳng ngại cậu cười đâu, ba mẹ tôi... trình độ văn hóa không cao lắm, kiểu tầng lớp dưới.”

“Sinh hoạt có khó khăn gì không?”

“Cũng ổn, bọn họ còn chẳng muốn tôi vào đại học.”

“Anh không vào đại học?” Lý Huỳnh Lam hỏi những lời này, kỳ thật hơi thô lỗ, nhưng lúc hỏi về mặt cậu rất nghiêm túc, cũng không có thái độ từ trên cao nhìn xuống xem thường, tựa như rất tò mò với quãng đời đi học của Hạ Tuấn Đồng.

Hạ Tuấn Đồng không để ý, chỉ bĩu môi “Không, thật ra tôi cũng không đọc sách nhiều, mà kể cả đọc chắc cũng chả hơn”

“Vì sao?”

“Cái gì?”

Vì sao cái gì? Hạ Tuấn Đồng cảm thấy vị thiếu gia này đúng là không hiểu chuyện, học dốt thì có lý do sao.

“Tôi không thích lắm, tôi thích dùng thời gian đó chơi bóng và game hơn.”

Thấy bề mặt lạnh lẽo của Lý Huỳnh Lam, Hạ Tuấn Đồng cảm thấy hình như gã nói sai cái gì rồi thì phải. Có phải đối phương nghĩ gã không cầu tiến, rất thấp kém hay không? Vậy nên gã vội bồi thêm “Đương nhiên, ai chẳng muốn lấy được một cái bằng tốt, nhưng mà tiếc là đã muộn rồi, với lại tôi cũng thích nghề này, không lên đại học cũng không sao, kinh nghiệm xã hội vẫn quan trọng hơn mà, còn rất nhiều cơ hội ngoài việc đến trường học tập”

Lý Huỳnh Lam bỏ cái cốc xuống bàn, trực tiếp đứng lên, cậu nhìn khuôn mặt có vài nét quen thuộc của Hạ Tuấn Đồng, thản nhiên nói “Đúng vậy... Chỉ là không phải ai cũng có cơ hội tiếp tục học mà thôi, cơ hội học đại học, và tìm một công việc tốt...”

Dưới ánh mắt mơ hồ của Hạ Tuấn Đồng, Lý Huỳnh Lam trực tiếp từ chối việc gã đưa tiễn, tự mình gọi taxi về.

Tắm rửa xong, vừa mới mở phòng tắm lại nghe thấy gõ cửa, Lý Huỳnh Lam đi qua nhìn, chỉ thấy Vạn Hà cầm hành lý đang đứng bên ngoài.

Cậu mở cửa, Vạn Hà vừa vào, đã lấy trong túi ra hợp đồng MV đưa cho cậu nhìn.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Đồ tôi muốn đâu rồi?”

Vạn Hà ngẩn ra, cẩn thận lôi ví da ra, lấy một chiếc cúc áo nhỏ bằng gỗ dưới đáy ra, bất đắc dĩ nói “Tôi tìm dưới mấy cái gối, chỉ thấy đồ này...”

Lý Huỳnh Lam cầm lại “Ừm, cảm ơn, chính là nó”

Đầu Vạn Hà đầy dấu chấm hỏi, thứ này đáng giá hơn cả chuyện bản thân mình nửa đêm chạy xe tới nhà Lý Huỳnh Lam, rồi ngồi máy bay quay về hay sao?

Lý Huỳnh Lam nói xong, quay đầu lại thấy Vạn Hà vẫn còn đang ngơ ngác đứng đực ra đó, không khỏi đưa cho anh ta một ánh mắt “Còn có việc sao?”.

Có lẽ mọi việc dần đang lệch nhịp thì phải, Vạn Hà ngược lại không rồi rắm chuyện chiếc cúc áo kia nữa, hòa hồn bảo “À, đúng rồi, chỗ cậu ở hiện tại... Tôi vẫn cảm thấy không an toàn lắm”

Lý Huỳnh Lam nghi hoặc.

Vạn Hà nói “Lúc tôi qua đó lấy đồ thì thấy có người lạ cứ đứng lì ngoài cửa.”

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra “Anh thấy rõ người đó không?”

“Không, nhưng nhìn thoáng qua là đàn ông, trẻ, rất cao” Vạn Hà mặc dù lắc đầu, nhưng trong lòng đã có đáp án, đáng người này trong showbiz còn chẳng có mấy, đặt ở đám đông căn bản nhìn phát ra luôn, gặp một lần sao có thể quên dễ vậy, anh lúc này là đang nói bóng gió nhắc nhở Lý Huỳnh Lam quen biết cái người hàng xóm kia là có vấn đề.

Trên mặt Lý Huỳnh Lam vậy mà chẳng có chút phòng bị nào hết, ngược lại còn sốt ruột hỏi “Anh còn thấy gì nữa?”

Vạn Hà nhớ lại “Lúc tôi tới thấy cậu ta ngồi xổm bên ngoài, thấy có người thì bỗng dưng xuống lầu.” Vạn Hà đã điều tra qua rồi, tầng đó có ba gia đình, một nhà bỏ không, còn nhà kia hình như có đôi vợ chồng già ở, có một đứa con gái đã gả ra ngoài, anh qua lúc rạng sáng, người bình thường ai lại lén lút bên ngoài cửa nhà người ta?

Lý Huỳnh Lam trầm mặc không nói.

Vạn Hà hỏi “Cậu có muốn...”

Lý Huỳnh Lam gật đầu “Ừ, đặt vé máy bay ngày mai.”

“Hà?” Vạn Hà kinh ngạc “Chúng ta không cần về gấp đâu, ý tôi nhắc cậu nguy hiểm thôi”

“Nguy hiểm cái gì cơ?” Lý Huỳnh Lam khó hiểu, sau lại ngộ ra, lập tức đáp “Anh ấy là bạn tôi, anh không phải quan, ngày mai đi!”

Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam đã có ý vậy, đành vuốt cằm, chỉ là trước khi ra ngoài lại nhớ ra chuyện gì “Vừa rồi Hạ Tuấn Đồng gọi điện cho tôi, gã nói đại khái là có hiểu lầm gì đó với cậu, là gã sai mong cậu bỏ qua cho. Người này... cũng tạm được, có tham vọng, nhưng không tính quá xấu...” Ít nhất gã không dám động chạm tới Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà thực ra cũng chẳng muốn nói đỡ cho Hạ Tuấn Đồng, gã chỉ hy vọng có thể thử kết giao với vài người, cho dù sâu cạn thế nào cũng là khởi đầu tốt.

Ai ngờ, Lý Huỳnh Lam lại nhìn cái khay áo trong tay nói “Tôi từng có một báu vật vô giá... Lại không cẩn thận để rớt nó xuống biển, tôi rất đau lòng, tới mức chẳng cơm nước được gì mà cũng không ngủ được. Một ngày, tôi phát hiện trong tủ kính có một vật rất giống nó, tuy biết nó không phải là đồ thật, nhưng chẳng nhin nổi mà thường nhìn lại, nhưng rồi rốt cuộc vẫn là lừa mình dối người, báu vật kia sở dĩ vô giá, là vì nó chỉ có duy nhất. Bây giờ, nó theo sóng trở về với tôi, không những khiến tôi vui sướng, mà còn khiến tôi hiểu bản thân trước kia ngu xuẩn bao nhiêu. Những chuyện ngu xuẩn như vậy, một lần là quá đủ rồi...”

Dưới vẻ mặt chẳng thể tưởng tượng nổi của Vạn Hà, Lý Huỳnh Lam trực tiếp đóng cửa tiễn khách.

23. Quyển 1 - Chương 23: Thay Đổi (5)

Sáng sớm hôm sau, Lý Huỳnh Lam ngồi máy bay rời khỏi thành phố L. Vạn Hà trước tiên báo với Phan Minh Cầu, Phan Minh Cầu đối với chuyện này tỏ vẻ không có gì, chỉ nói là đã biết.

Đến thành phố U đã là buổi chiều, Lý Huỳnh Lam không có lịch, nên ném hành lý ở lại công ty rồi đi mất.

Cậu đeo kính râm, trên đầu đội mũ lưỡi chai che cả nửa khuôn mặt, thời điểm tới quảng trường Tây vẫn còn vào ca, nhóm công nhân mãi bẽ bộn, nên không bị ai chú ý tới.

Đi thẳng vào công trường phía trước, vừa mới đi vào lối rẽ, đã gặp được đối tượng cần tìm rồi, Lý Huỳnh Lam thấy vẻ mặt vội vàng của đối phương, nâng cằm hỏi “Đi đâu đi?”

Cao Khôn đầu kia thấy Lý Huỳnh Lam xuất hiện chỗ này thì hơi ngạc nhiên, ngờ ngác nói “Cậu về rồi...”

Lý Huỳnh Lam hừ một tiếng “Làm sao anh biết tôi ra ngoài?”

Cao Khôn lúng túng “Tôi qua nhà cậu coi”

“Lúc nào?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn “Ngày hôm qua...”

“Còn nữa?”

“Hôm trước”

“Rốt cuộc là mấy lần?”

“Ba, bốn lần thì phải?” Thấy Lý Huỳnh Lam nhú mày, Cao Khôn Vội nói “Không phải thế.”

Lý Huỳnh Lam tổng cộng ra ngoài bốn, năm ngày, người này chờ lâu như vậy, hình như mỗi ngày đều qua thì phải. Bây giờ đã hơn ba giờ, thấy Cao Khôn lúng túng thành vậy, cậu cũng tự hiểu trong lòng, anh tan làm lúc sáu giờ, cộng với lời của Vạn Hà, suy ra, cái tên ngốc này đứng chờ ngoài cửa cả đêm, rốt cuộc là đã đợi mất bao lâu, Lý Huỳnh Lam thật sự không dám nghĩ.

“Anh gọi điện cho tôi thì sẽ chết sao?” Lý Huỳnh Lam hơi bực, thật sự là chưa gặp ai ngốc như anh vậy.

Cao Khôn xấu hổ “Tôi vừa lúc rảnh rồi thì qua xem cậu, cậu nói muốn tôi sửa mạch điện. Không ở nhà cũng không sao, tôi chờ một chút thôi, chẳng đáng là bao.”

Lý Huỳnh Lam nói mỗi ngày sau bảy giờ cậu sẽ về nhà, nhưng Cao Khôn biết là mình tinh sao có thể có lịch chính xác được, công việc cũng chẳng phải do mình làm chủ, vì thế ngày đầu tiên tới không thấy người anh cũng không để ý, dù sao Cao Khôn xong việc cũng nhàn, chậm một chút cũng không sao, ai biết cứ ngồi xồm chỗ đó đợi mới một lát mà càng chờ càng tối, anh lại nghĩ, Lý Huỳnh Lam mỗi ngày đi sớm về trễ như thế, thật là chẳng an toàn chút nào, phải đợi cậu về tới cửa anh mới an tâm được. Kết quả lại người không thấy, rồi lại vài ngày như vậy, Cao Khôn mới xác định là Lý Huỳnh Lam đại khái không có nhà, nhưng lại lo đối phương không chừng ngày mai sẽ trở về, thế nên cuối cùng vẫn chẳng nhịn nổi lại tới, vừa vịn chạm mặt Vạn Hà.

Về phần điện thoại, Cao Khôn đúng là chẳng muốn gọi điện. Anh cảm thấy chuyện của mình làm rất nhỏ, không cần gây phiền phức, hơn nữa, nhờ chẳng ảnh hưởng tới công việc của Lý Huỳnh Lam sẽ không tốt, vả lại buổi tối anh qua đó nhiều lần như vậy cũng coi là có thu hoạch, ít nhất cũng biết đường Bỉ Dục so với trước an toàn hơn nhiều, Cao Khôn cũng an lòng hơn.

Lý Huỳnh Lam vốn là muốn xả tức một trận, lại thấy thái độ người này chất phác vô cùng, lửa trong lòng cũng như gặp phải băng, rõ ràng định cho anh một trận, ai ngờ nửa đường trong lòng mềm nhũn thành nước.

“Tôi vừa xuống máy bay, tìm hộ tôi chỗ nào ngồi không?” Giọng Lý Huỳnh Lam bắn khoả.

Cao Khôn không hỏi cậu vừa về sao lại qua đây, chỉ nhìn trái ngó phải, như là đang nghĩ xem nên để Lý Huỳnh Lam nghỉ ngơi chỗ nào.

Lý Huỳnh Lam thấy nét mặt của anh, thì đành nói “Trong phòng có người không?”

Cao Khôn vội lắc đầu, chỉ là anh cho rằng Lý Huỳnh Lam chẳng bao giờ muốn vào cái nơi tồi tàn kia, nếu không phải, anh liền lập tức dẫn người đi.

Đây là lần thứ hai Lý Huỳnh Lam tới cái ổ chó của Cao Khôn, thật ra Cao Khôn nghĩ vậy cũng không hề sai, nếu không phải bởi anh ở đây, Lý Huỳnh Lam đúng thật là cả đời chẳng bao giờ vào đây nữa bước.

Vẫn mở mịt, ẩm thấp như cũ, nếu có điều gì thay đổi, thì là chỗ của Cao Khôn được dọn dẹp cực kỳ ngăn nắp sạch sẽ, nhưng bởi không gian quá nhỏ, đồ chẳng có chỗ mà để, chỉ có thể đặt tạm bộ đầu đó, đồ nhỏ tới lớn đặt hết lên giường, giá áo, và ghế dựa.

Giống như lần trước, Cao Khôn vất vả lắm mới dọn được chỗ cho Lý Huỳnh Lam ngồi. Cậu cũng không khách khí, trực tiếp chiếm chỗ, ngồi xuống xong thì hỏi “Anh thích hoa từ bao giờ thế?”

Cao Khôn ngỡ ngàng, nương theo tầm mắt Lý Huỳnh Lam, lập tức cuống quýt đứng dậy rút hai cái quần lót tam giác hoa hòe hoa sói treo trên cửa sổ xuống.

“Đồ... đồ giảm giá thôi” Cao Khôn giải thích.

“À, anh ở đây có đồ gì không giảm giá sao?” Lý Huỳnh Lam cười.

Cao Khôn đánh giá đồ trong phòng một trận, không lên tiếng đáp lời.

“Khó trách không dám lấy vợ” Lý Huỳnh Lam bồi thêm một câu “Thế nhưng cũng tốt, không chê được, chậm rãi mà tìm”

Cao Khôn chẳng hiểu sao câu chuyện lại chuyển sang đề tài này, đang định mở miệng, bên ngoài bỗng vang lên hai tiếng gọi nhỏ.

“Anh Khôn, anh Khôn... Anh có đây không?”

Cao Khôn và Lý Huỳnh Lam đều ngẩn ra.

Vị này, có nên tính không nhỉ?

Lý Huỳnh Lam dùng hình môi hỏi anh, trên mặt treo một nụ cười chế nhạo.

Cao Khôn không động, ngồi ngay ngắn trên giường Lưu Hỉ Nhạc, nhưng động tĩnh bên ngoài càng ngày càng lớn.

Đối phương gọi vài tiếng không thấy có người trả lời, cũng không vội vàng, ngược lại vẫn thấp giọng gọi, đồng thời cửa phòng Cao Khôn cũng bị đập vang, tiếng nói càng ngày càng nghiêm túc.

“Anh Khôn, anh Khôn... Anh ở đó không? Em tìm anh đây... Anh Khôn... Anh Khôn...”

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn, hỏi “Đập đến như vậy rồi anh còn không ra? Tiếp nữa phòng này sẽ sập mất. Hay là, tôi thay anh ra nhìn cũng được, làm người ngay thẳng thì có gì phải sợ?”

Nói xong, Lý Huỳnh Lam thật muốn đứng dậy. Cao Khôn nóng nảy, cũng vội đứng lên, ấn bả vai đối phương xuống, áp cậu ngồi lại trên giường.

“Tôi đi, tôi đi xem một lát rồi về... Cậu cứ ngồi đây...”

Cao Khôn mở cửa ra ngoài, chỉ thấy đứng bên ngoài là Vương Xuân Tú, nhìn thế này cũng thấy cô so với hai tháng trước gầy đi rất nhiều, từ XXL xuống còn XL thôi. Mặc dù gầy đi một vòng, nhưng cánh tay và eo bụng vẫn còn quá khổ, vậy nhưng cô lại cố tình mặc chiếc váy liền áo màu hồng nhạt, ren ngắn toàn thân, nom qua đã biết cố ý ăn diện. Thật ra, mỗi lần tới gặp Cao Khôn, cô đều cố ý ăn diện như vậy, nhưng mà Cao Khôn chưa một lần chú ý tới, hôm nay cũng như vậy.

Vương Xuân Tú thấy anh thì nói “Anh Khôn, anh ngủ à? Sao em nghe thấy như trong phòng có người?” Vừa rồi còn thấy Lưu Hỉ Nhạc bên ngoài công trường, khẳng định không phải cái tên kia rồi, nhưng nếu là công nhân khác, sao ban ngày ban mặt nói chuyện mà lại còn phải đóng cửa?

Thấy tầm mắt Vương Xuân Tú không ngừng đảo vào bên trong, Cao Khôn dịch người khép cửa càng hẹp hơn, không trở lời cô, chỉ hỏi “Có việc gì sao?”

Lúc nói chuyện thái độ anh rất hòa ái, đối với ai cũng như vậy, mặc dù chẳng có biểu hiện gì trên mặt, nhưng mỗi lần Cao Khôn mở miệng, người đối diện sẽ vẫn cảm thấy người đàn ông này rất được, là một người thành thật, đôi lúc còn hơi ngốc nghếch.

Vương Xuân Tú chính là thích anh ở điểm này, chẳng ngại anh cô dèm pha không ít sau lưng, nhưng chỉ khi đứng trước mặt Cao Khôn, những lời căn dặn ban đầu, Vương Xuân Tú đều quên bằng sạch, cảm thấy Cao Khôn tốt ơi là tốt.

Lần này cũng vậy, về mặt Vương Xuân Tú hơi ủy khuất, cô hỏi Cao Khôn “Em lâu không tới như vậy, sao anh không gọi cho em?”

Cao Khôn kỳ quái “Tôi không có chuyện gì muốn tìm cô cả.” Hơn nữa, anh cũng không lưu số điện thoại của cô.

Vương Xuân Tú nghe lời này thì muốn bùng cháy, nhưng lại nghĩ gần đây trong công trường có tin đồn kia, lại vì Cao Khôn giải vây nên đứng lên. Những người đàn ông đó nghe vậy thì mất hứng sạch, ngay cả có ý với mình cũng chẳng dám nữa.

Vương Xuân Tú nhu nhược nói “Anh Khôn, anh đừng để ý, anh em... Ôi, tính gã là thế đấy, tuy rằng nghe không hay, nhưng thật ra cũng là vì chúng ta, nhưng mà tự em có dự định rồi, anh ấy không ép em được, thời gian trước em nghĩ rất nhiều, cảm thấy chúng ta cứ mãi thế này cũng không phải là bện pháp, em nguyện ý cùng anh sống qua ngày, nhưng còn anh, em biết bị người ta dẫm dưới chân cũng chẳng cam lòng gì. Em là trăm phần trăm thật tâm, còn ý người nhà suy xét ra cũng có phần không đúng.”

Vương Xuân Tú nói xong mong mỗi chờ đợi, chỉ thấy vẻ mặt Cao Khôn hoàn toàn mờ mịt, bộ dạng đầu óc lơ mơ, không khỏi oán hận đậm chân.

“Anh, người này sao lại có thể đàn như vậy. Anh về sau chỉ cần đối tốt với em, chuyện bảy tám năm tù trước đó em có thể hoàn toàn bỏ qua, em đã tính rồi, nhờ người quen tìm cho anh một công việc ở xưởng sắt thép ngoại thành, tuy vất vả nhưng lương cao hơn ở đây nhiều, hơn nữa chỉ cần anh gan lớn, đầu tư gì vẫn còn nước lước, chỉ cần anh chịu làm, không kém cỏi ai, anh em còn có thể nói gì nữa, anh phải thể hiện khí thái đàn ông cho gã nhìn!”

Cao Khôn không ngốc, không nói đến chuyện cái xưởng kia xa xôi đến đâu, làm việc trong phân xưởng cơ bản là việc nặng, hệ số an toàn chẳng có cách nào cam đoan, quan trọng là, ý tứ đối phương như vậy Cao Khôn cũng dần hiểu được.

“RẦM!”

Đầu này Vương Xuân Tú còn muốn tiếp tục thao thao bất tuyệt, trong phòng bỗng truyền ra tiếng động rất lớn, khiến mấy lời sau đó của Vương Xuân Tú đều nghẹn trở về, cô dờ dẩn nhìn Cao Khôn.

“Tiếng gì vậy? Ai ở trong phòng?”

“Tôi cảm thấy cô hiểu nhầm chuyện gì thì phải.”

Cao Khôn liếc mắt bên kia, vội vàng nói, mà câu đó của anh cũng triệt để kéo chú ý của Vương Xuân Tú.

“Anh... anh nói gì?”

Cao Khôn trốn không được, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt vị tiểu thư này “Tôi đối với cô cho tới bây giờ không hề có cái ý kia, cũng chẳng có ý đổi việc, anh cô nói đúng, cô là cô gái tốt, nên tìm một người tốt hơn.”

Vương Xuân Tú bị hai câu này của Cao Khôn làm cho mờ mắt, khí thế kiêu ngạo xưa nay hoàn toàn không phát ra được nữa, lập tức khóc nức lên.

“Vậy anh... anh nói không có ý gì, vậy tại sao lại đối với tôi tốt như vậy, anh nói đi, vì sao lại đối tốt với tôi như vậy làm gì?”

Cao Khôn vừa định nói chuyện, Vương Xuân Tú đã bồng tỉnh đại ngộ, cô chỉ vào sau cửa quát “Hức, tôi nói anh đúng là có mắt như mù, nhất định là trúng tà con yêu tinh nào đó, đứng núi nọ ngó núi kia, đàn ông đều là một loại! Một tôi còn nhớ thương anh như thế, mỗi ngày đều nhớ thương anh!”

Vương Xuân Tú rống xong, trực tiếp đánh Cao Khôn hai cái, rồi xoay thân thể cực đại vội chạy.

Cao Khôn ôm ngực, chưa kịp lĩnh hội uy lực bên kia, vừa nghĩ tới cái gì, vội vàng quay đầu vào phòng, chỉ thấy cái bàn gỗ con xiu giữa hai chiếc giường đã gãy làm đôi, Lý Huỳnh Lam như trước thành thoi dựa vào một bên chơi di động, giống như cái bàn kia chẳng có vẻ gì là liên quan tới cậu.

Thấy cửa mở, cậu còn ngẩng đầu cười hỏi Cao Khôn “Nói xong?”

“Ừ”

Cao Khôn tiến lên hai bước, muốn mang cái bàn kia đi.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Sao anh không trả lời con nhà người ta?”

Động tác Cao Khôn dừng lại, nhìn lại cái bàn gãy nửa kia, cái bàn đó cũng khá tốt, gỗ làm tương đối dày, hiện tại gãy thành như vậy, có lẽ là dùng chân đạp, nên lực không hề nhỏ.

Anh nhìn lại Lý Huỳnh Lam “Cái gì?”

Lý Huỳnh Lam đứng lên, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc “Vì sao đối với cô ta tốt như vậy? Anh chưa trả lời, tôi cũng muốn biết!”

24. Quyển 1 - Chương 24: Ngu Ngốc (1)

Nghe vấn đề của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn từ từ nhú mày.

“Tôi không... không phải đối xử với cô ấy tốt thế nào cả.”

Đây cũng không phải nói xạo, mà đúng là Cao Khôn không nhớ mình đã tốt với Vương Xuân Tú khi nào thật, thậm chí trong trí nhớ, anh còn chẳng nói được mấy câu với cô, ngoài việc Vương Xuân Tú rất thích chạy qua đây, nấu ăn cho họ, rồi đưa cơm, sau đó thường xuyên vào ký túc xá của Cao Khôn mà ngồi.

Cao Khôn không phải là loại người bộc trực, thật ra lần đầu anh vẫn cố gắng mời người đi, sau lại bị mấy người lão Ngô biết, lại mắng anh không suy nghĩ kỹ, nói anh nên cân nhắc vị đại gia này một chút, sau lưng Vương Xuân Tú chính là có một Vương quản lý, quan hệ với hắn tốt một chút thì công việc cũng tiện hơn, không chừng hai ngày nữa cô gái kia sẽ tự lộ ra, hiểu được chẳng qua là tự cô đa tình, thế nên anh cũng không cứng rắn nữa.

Chỉ là nhiều kẻ mồm năm miệng mười, nói Cao Khôn không bài xích Vương Xuân Tú nữa, nhưng khẳng định là chẳng phải anh thích thú gì. Trong mắt Cao Khôn, cô và bọn lão Ngô không khác biệt lắm, về phần những lời đồn đại trong công trường, mọi người chắc cũng chỉ đùa thôi, nên từ đầu tới cuối Cao Khôn đều không phản ứng, ai biết lại để cô hiểu lầm như vậy.

Lý Huỳnh Lam chỉ cười hừ một tiếng, cậu liếc Cao Khôn, rõ ràng là cái vẻ ngưỡng mộ kia, tự dưng khiến người ta phát mệt.

“Nhìn anh xem, con nhà người ta như vậy khăng khăng một ruộc với anh, mị lực so với tôi còn hơn, xem ra tôi chẳng phải lo chuyện tìm vợ cho anh nữa!”

Lý Huỳnh Lam nói xong, duỗi tay mở cửa, chẳng thèm quay đầu lại, đi mất.

Cao Khôn vốn định đuổi theo, nhưng lại không biết là nhớ ra chuyện gì, chạy được hai bước thì dừng, chỉ nhìn bóng lưng Lý Huỳnh Lam rất lâu, rồi lặng im lùi về phòng.

...

Buổi tối trước khi ngủ, Lưu Hỉ Nhạc ăn cơm xong thì nhảy tót lên giường lấy di động ra nghịch, sau đó vẫn chẳng hề động đậy, hỏi Cao Khôn “Ca, anh định làm gì thế? Cái bàn đã gãy làm đôi rồi, đây là người khác làm gãy mà, không ai trách anh tội phá hoại của công đâu, sao ăn ít cơm vậy, mệt à?”

“Hả?” Cao Khôn mờ mịt ngẩng đầu “À, chuyện kia hả... tôi có lo gì đâu, đang nghĩ xem ngày mai lên làm gì”

Nói đến vụ này Lưu Hỉ Nhạc cũng hơi khó chịu “Chán thật, còn hai tháng nữa là cuối năm rồi, cái gã giám đốc này chẳng biết lại định làm gì? Lần trước xếp ca của chúng ta muộn nhất, lần này chẳng biết lại định làm gì, em thấy gã đúng là không vừa mắt bọn mình, đặc biệt là anh.”

Cao Khôn đồ rác xong, đứng dậy trải giường “Đừng đoán mò, cứ làm việc cái đã.”

“Không phải em đoán mò đâu, cái chuyện này rõ ràng lắm rồi, gã vốn là khinh thường anh, thấy bọn mình

không sạch sẽ, hơn nữa anh hôm nay... nếu để Vương quản lý biết, lại có dịp hạ cẳng chân cho mà xem”

Không phải Lưu Hỉ Nhạc nhiều chuyện, cũng chẳng phải Cao Khôn lạnh mồm lạnh miệng, mà Vương Xuân Tú kia đi về nhà, quả thức so với máy đục còn to mồm hơn, người ta không chú ý cũng khó.

“Tóm lại, em thấy là, năm nay đúng là nhỏ!” Lưu Hỉ Nhạc tổng kết.

Cao Khôn không giống hẳn lo buồn vô cớ, anh vỗ vỗ cái gối rồi nằm xuống, lại đụng phải một thứ trên đầu giường, anh sưng sốt.

Cao Khôn vươn tay nhặt lên, chỉ thấy đó là một cái chìa khóa, hẳn là mới đánh không được bao lâu, bên ngoài còn hơi thô ráp, là khóa chữ thập, bằng đồng, giống với loại khóa anh đã gặp ở đâu đó.

Cao Khôn nhìn chằm chằm vật kia hồi lâu, cuối cùng gắt gao nắm chặt trong tay. Anh cầm di động lên, ngón tay vội vàng rờ tới một dãy số, muốn hỏi đối phương để vật này lại là vô tình, hay hữu ý.

Cuối cùng, chần chừ nửa ngày, Cao Khôn bỗng thấy bản thân anh thật ngốc, cuối cùng vẫn cắn răng bấm chữ, nhấn một cái tin rồi gửi qua...

Lý Huỳnh Lam đang ngồi trước bàn học, đọc tạp chí xe cộ, bên cạnh là một xấp thư rất dày, cậu cẩn thận lật từng trang, nghiên cứu, tính toán, so sánh kỹ lưỡng, vội cả đêm, rốt cuộc cũng quyết định xong. Lúc này, di động bỗng reo lên.

Cậu mở ra, chỉ thấy đầu kia nhắn: ‘Ngày mai tôi qua nhà cậu sửa mạch nhé?’ – Người gửi: Đầu Gõ, 20xx/11/1, 22:48

Lý Huỳnh Lam nhúm mày một lúc, rồi reply.

‘Ngày mai bận rồi.’

Chẳng lâu sau đầu kia đã trả lời, chỉ có một ký tự.

‘Ừ.’

“Ừ cái đầu anh...”

Lý Huỳnh Lam vợ lấy quyển tạp chí đập một cái.

‘Cuối tuần, hôm đấy qua.’

Thời gian chẳng sai biệt lắm so với lần trước, vẫn là ký tự kia.

‘Ừ.’

“Đầu gối, đồ đàn!” Lý Huỳnh Lam mắng mấy từ, bắt đắc dĩ ném di động sang một bên.

Ngày nào đó cuối tuần, vốn Lý Huỳnh Lam phải tham gia một hoạt động nhỏ, nhưng cậu viện cớ mệt mỏi, đẩy việc cho Vạn Hà.

Sáng sớm rời giường phải dọn vài đồ, Lý Huỳnh Lam cẩn thận làm xong, quay đầu lại, loại gặp ngay hai người quen ngoài hành lang, là Vương Nghi Hoan và Chu Chí Thành.

Hai người nghe chuyện Lý Huỳnh Lam chuyển nhà, nên cố ý ghé qua. Kỳ thật Lý Huỳnh Lam chuyển nhà cũng chẳng có gì là lạ, hoàn cảnh trong nhà cậu Vương Nghi Hoan cũng biết, ở thêm vài năm có khi lại tổn thọ, nên chuyển ra ngoài ở sớm một chút, nhưng cho dù cô có tưởng tượng đến đâu cũng chẳng phải cái loại tình huống trước mắt này.

“Sao cái chỗ này lại không có thang máy thế? Còn nữa, tay vịn sau lại cũ thế này? Hành lang vừa tối vừa hẹp, buổi tối không có ai ngã chết sao?” Vương Nghi Hoan cả đường oán giận, cô chẳng thể tưởng tượng nổi tại sao Lý Huỳnh Lam lại chọn ở cái chỗ này, đúng là quá sức chịu đựng của đại tiểu thư đây.

“Đây là chỗ cậu ở đó à? Nhỏ quá hà, trần nhà cũng thấp quá, đóng cửa sổ rồi mà vẫn nghe thấy tiếng xe ngoài đường, rốt cuộc là có cách âm hay không? Còn nữa, cái phòng tắm với gian bếp này, chắc là lưu hành từ thời dân quốc rồi đó chứ. Huỳnh Lam... Cậu đang làm cái gì thế?” Vương Nghi Hoan hỏi toàn mấy chuyện lạ, xong lại dùng ánh mắt thăm người bệnh mà trừng Lý Huỳnh Lam.

Tuy rằng gia cảnh nhà Chu Chí Thành cũng không đến độ nứt đổ đổ vách như gia đình vị thiên kim đây, nhưng trên mặt hắt cũng lộ ra vài tia đồng cảm. Điều kiện của Lý Huỳnh Lam hoàn toàn không hề thấp, sao phải hạ mình tới mức này, thật là bất thường.

Lý Huỳnh Lam vốn chẳng định cho họ vào cửa, làm bạn bè thính thoảng cậu cũng thông báo cho họ vài tiếng, nhưng lúc đó không giống bây giờ, chuyện thông báo này nọ không quá cần thiết nữa, cậu có thể tự mình sắp xếp.

Nhưng mà người không mời cũng đã tới, nên cậu đành đối phó với hai vị này trước.

“Có gì mà lạ” So với biểu tình kinh ngạc của đối phương, phản ứng của Lý Huỳnh Lam cực kỳ bình tĩnh “Lý gia có tiền, nhưng tiền đó cũng không phải của tôi, hiện tại giá trị của tôi vừa ngang với căn phòng này.”

“Giá trị con người cậu thế nào? Lần trước ký hợp đồng với quảng trường Tây cậu đã có thể mua cả một chiếc biệt thự rồi” Vương Nghi Hoan không hiểu.

Lý Huỳnh Lam lại nói “Lần ký hợp đồng phải nhờ tới cậu, nhờ vào Không Thái, với cậu họ của tôi, nên không tính được.”

“Huỳnh Lam” Vương Nghi Hoan bị dọa “Cậu là muốn ở riêng đó à?”

“Huỳnh Lam...” Về mặt Chu Chí Thành cũng lo lắng “Co chuyện gì cậu có thể thương lượng với chúng tôi mà”

“Chả có chuyện gì sất!” Lý Huỳnh Lam đáp “Tôi chỉ nhận ra giá trị thật của bản thân mà thôi.”

Không có Trác Diệu trợ giúp, không có Ánh Sáng dựa lưng, không có Lý Nguyên Châu, không có Lý gia, cậu Lý Huỳnh Lam nếu chỉ dựa vào bản thân mình, tất phải trả giá nhiều, nhưng thành quả cũng chẳng ít.

“Showbiz còn có người phải ngủ dưới hầm, chung giường nữa, tôi đây đã tốt lắm rồi.”

“Nhưng mà...”

Vương Nghi Hoan còn định nói đã bị Chu Chí Thành kéo lại.

“Cậu đã quyết định vậy, bọn tôi cũng ủng hộ thôi, nhưng mà đừng làm khổ chính mình, bất kỳ lúc nào khó khăn cứ đến tìm bọn tôi, hơn nữa phải đảm bảo an toàn cho bản thân đấy” Chu Chí Thành nói.

Vương Nghi Hoan liếc mắt nhìn về mặt thành kính của người bên cạnh, chẳng nói được lời nào chỉ đánh ném cho hấn một ánh mắt xem thường, nếu Lý Huỳnh Lam phỏng lửa đốt nhà, khẳng định cái tên này cũng vỗ tay khen hay cho mà coi, chỉ cần người kia vui vẻ mà thôi.

“Vậy cậu chỗ này còn thiếu gì không? Để tôi giúp?” Vương Nghi Hoan hỏi.

Lý Huỳnh Lam lắc đầu, nửa câu cũng không nói, phải biết nếu đã mở lời, có lẽ vị tiểu thư này sẽ cố nhồi đầy căn phòng mất thôi.

Vương Nghi Hoan thất vọng “Ôi? Tôi còn định mời cả ba đi ăn bữa cơm, buổi tối chơi trò úp ngựa với nhau cơ. Tuy rằng cái chỗ này khủng bố hết chỗ nói, nhưng cậu tự mình dọn ra được vẫn là một việc đáng chúc mừng. Ai ngờ đổ bể cả!”

Chu Chí Thành cũng ngoài ý muốn nói “Anh Vạn nói hôm nay cậu báo hủy hoạt động à?” So với sự tùy tiện của Vương Nghi Hoan, Chu Chí Thành đối với hoạt động của Lý Huỳnh Lam phải nói là nhất thanh

nhị sở. (biết hết)

Lý Huỳnh Lam nhìn thoáng qua đối phương, trong mắt có một tia lạnh lẽo, đâm vào lòng Chu Chí Thành khiến hắn lập tức chột dạ.

Lý Huỳnh Lam nói “Tôi thông báo không đến, nhưng còn một hôm diễn show, lúc đó lại mời các cậu tới.”

Một khi đã vậy, hai người chỉ đành phải phần nộ mà cáo từ, Chu Chí Thành một bên nhắc nhở Lý Huỳnh Lam vở kịch của trường tháng này đã bắt đầu diễn tập, nhân vật của cậu bao giờ cậu rảnh thì qua trường diễn thử, một bên âm thầm đánh giá căn phòng này của Lý Huỳnh Lam một lần, thấy không có vật gì không thuộc về Lý Huỳnh Lam, Chu Chí Thành mới yên tâm.

Chờ hai người rời đi, Lý Huỳnh Lam vội vàng khóa cửa ra ngoài.

Kỳ thật cậu rất thuộc đường Bỉ Dực, đặc biệt là trong hai năm Lý Huỳnh Lam vẫn còn tưởng rằng Cao Khôn định đến trường thanh thiếu niên. Lúc đó, Lý Huỳnh Lam thậm chí không cần tài xế đưa đón, mỗi ngày đi bộ qua con đường này đến trường, sau đó cố ý quan sát xem có việc gì lạ thì nhớ kỹ, về nhà viết thư kể cho Cao Khôn. Những ngày đó, chính là những hồi ức nhỏ chẳng đáng kể giúp Lý Huỳnh Lam vượt qua từng ngày, cậu cho rằng chỉ cần hai năm nữa, chỉ cần lúc Cao Khôn ra ngoài, mọi chuyện sẽ một lần nữa bắt đầu lại. Vậy nên, chẳng sợ một ngày dài như một năm, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn rất kiên cường, đối với từng bông hoa, ngọn cỏ nơi đây đều hiểu rõ, chỉ sợ bỏ qua mất điều gì với Cao Khôn.

Nhưng cái tin đêm ngày hôm đó giáng xuống, dập tắt toàn bộ hy vọng của cậu. Từ khắc đó, tên người kia đã trở thành dĩ vãng, và cả những hồi ức nhỏ luôn ở bên anh, cùng với những cái tin trên báo, trở thành vết sẹo sâu hằn trong tim Lý Huỳnh Lam. Nhưng mọi vết sẹo, chỉ cần để lâu, rồi cũng kết vảy. Tất cả mọi người cho rằng, Lý Huỳnh Lam đã dần khôi phục, mọi việc dần ổn lại. Chẳng ai phát hiện nỗi đau đó đã ăn mòn tới xương tủy cậu, đau đến mức không dám quay lại, để hoài niệm. Cậu dần nhìn gà hóa cuốc, rồi dần dần tâm như chỉ thủy.*

Hiện giờ, trở về đường Bỉ Dực, cũng chọn nơi này để ở, có thể thấy được người đó trở về càng cho Lý Huỳnh Lam thêm nhiều dung khí, giống như khi nói với Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan, cậu dọn tới chỗ này, vì nơi đây cũng giống như giá trị con người của cậu. Còn lý do khác, có lẽ là bởi luyến tiếc, luyến tiếc đi qua, chậm rãi lấp đầy khoảng trống sáu năm, chỉ cần có cơ hội, Lý Huỳnh Lam chắc chắn sẽ nắm lấy.

Dựa vào trong trí nhớ, Lý Huỳnh Lam đi thẳng theo con phố, quẹo trái, rồi lại đi thẳng, mãi cho tới khi nhìn thấy cái quán nhỏ kia, nét mặt lạnh đạm của cậu chậm rãi lộ lên một nụ cười.

“Ông chủ, cho tôi một suất bánh trứng hai tầng, nhiều hành” Lý Huỳnh Lam tiến vào trong nói.

Ông chủ kia lúc này đang gấp bàn lại “Nhóc, tôi dọn quán rồi.”

Lý Huỳnh Lam vốn chuẩn bị thời gian đến đây mua đồ, lại bị Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan làm trễ giờ, cậu nhìn ông chủ còn thừa một khối bột mỳ nhỏ trên quầy, nói “Vậy có thể nhờ bác làm cho tôi một

cái được không, tôi có thể chờ!”

Ông chủ khó xử “Tôi tắt bếp mất rồi!”

Lý Huỳnh Lam không từ bỏ “Tôi gửi bác phần tiền gấp đôi, không, gấp mười, có được không?” Trên mặt cậu mang theo tia van nài, lời nói cũng thành ý mười phần.

Động tác ông chủ dừng lại, nghĩ nghĩ, lại đánh giá Lý Huỳnh Lam một trận cao thấp, bất đắc dĩ xoa tay nói “Đi đi, để tôi làm cho cậu một cái, cậu đừng đưa tôi nhiều tiền thế, không phải có mỗi một cái sao, đám người trẻ tuổi bây giờ thật là, cứ hờ ra là tiêu tiền.”

Lý Huỳnh Lam mặc ông ta lảm nhảm, cũng không khó chịu, ngược lại còn tươi cười cảm ơn ông ta.

“Thật dày nhé, còn rán hai mặt, cho cậu tắt!”

“Vây dày như thế này nhé...” Lý Huỳnh Lam khoa chân múa tay.

“Dầy như vậy?” Ông chủ ngạc nhiên.

“Vâng, còn có cháu thích ăn nhân này.”

“Ha ha, mua cho bạn gái à? Tôi đây mở quán lâu lắm rồi, dám cá, cả khu này chẳng có quán nào ngon như quán này đâu, bằng không tại sao mãi không sập tiệm, khách hàng rất nhiều”

Lý Huỳnh Lam không trả lời, chỉ cười nghe ông chủ nói, cuối cùng cũng như ý mua được một suất mang về.

Trở về, cậu lại tiện đường mua một ổ bánh mì dưới nhà, chờ cho đến khi về đã là giữa trưa.

Lý Huỳnh Lam tuy biết người nọ không tan ca sớm, nhưng vẫn sợ đột nhiên làm phiền anh, thế nên lúc ở ngoài cổ ý gọi thêm một suất nữa, kết quả vẫn chưa ăn tối.

Tối buổi trưa, cậu lại quét dọn trong nhà một lần nữa, Lý Huỳnh Lam không muốn mời giúp việc, cậu muốn tự mình làm việc nhà, nếu về sau có thời gian, cậu còn muốn thử nấu cơm. Dù sao nhờ người ta không bằng tự thân vận động, như lúc này đâu, mặc dù quá trình hơi vướng mắc một chút, nhưng sửa soạn xong, gian phòng nhìn qua cũng đã có biến hóa, Lý Huỳnh Lam rất vừa lòng.

Bữa tối, vẫn là gọi đồ ăn, thế nhưng vì buổi trưa cũng đã nghiền cứu qua nhiều, cậu trực tiếp đặt món nhờ đầu bếp khách sạn làm rồi chuyển tới nhà, hâm nóng rồi bày biện lên.

Đối với một bàn đầy mỹ thực, Lý Huỳnh Lam vẫn một người ngồi cạnh bàn lẳng lặng mà chờ. Chỉ là khi kim đồng hồ từ sáu giờ dịch tới bảy giờ, lại từ tám giờ đến chín giờ, rồi chậm rãi vài vòng nhích tới số mười một, căn phòng như trước vẫn chỉ có một mình cậu.

Lý Huỳnh Lam rút cuộc cầm lấy di động gọi qua, đầu kia báo đã tắt máy. Nghe giọng nữ máy móc thông báo trên điện thoại, cậu trực tiếp cúp máy, sau đó duỗi bàn chân đã cứng ngắt, đứng lên dọn dẹp. Dựa theo tính tình của Lý Huỳnh Lam, nguyên cả bàn đồ ăn lúc này đáng lý ra đều phải bỏ đi, chỉ là lúc đứng trước thùng rác, Lý Huỳnh lam vẫn do dự, cuối cùng cầm lấy cái bát, lựa chọn một chút đồ ăn đáng giá, đẩy nồi cơm cẩn thận, rồi đưa vào tủ lạnh.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Lý Huỳnh Lam còn đang tắm. Nước chảy từ vòi hoa sen tương đối nhỏ, hoặc là do phòng ở nơi này cách âm thật sự rất kém, rõ ràng động tĩnh kia không lớn, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn nghe thấy rõ. Nhưng động tác gọi đầu của cậu cũng chẳng vì vậy mà dừng lại, tiếng gõ cửa kia tiếp tục nặng nề vang lên, ước chừng trả qua mười phút mới ngừng, sau đó lại lâm vào yên lặng.

Lý Huỳnh Lam tắm xong nhưng vẫn không ra ngoài, chỉ thay quần áo, lẳng lặng đứng trước gương nhìn người bên trong. Thẳng đến khi bên ngoài truyền tới tiếng chìa khóa leng keng, sau đó là tiếng cửa lạch cạch mở, bàn tay nắm chặt bồn rửa lúc này mới chậm rãi thả lỏng.

Cậu chần chừ bên trong đến nửa giờ rồi mới mở cửa ra ngoài, liếc mắt đã thấy bóng dáng cao lớn đang ngồi xổm ngoài ban công mà chơi đùa cái gì đó.

Thấy tiếng bước chân, Cao Khôn quay đầu lại, một tay cầm cờ lê, một tay nắm đám dây điện. Thời tiết tháng mười một như vậy, mà anh lại để áo khoác sang một bên, chỉ mặc một cái áo ba lỗ màu đen, lộ ra bắp vang rộng lớn, cánh tay gân guốc rắn chắc, cả đầu đầy mồ hôi.

Thấy Lý Huỳnh Lam trừng mình, Cao Khôn nói “Tôi... gõ cửa, chắc cậu không nghe thấy, nên tôi tự vào.”

Kỳ thật, Cao Khôn ở dưới lầu vốn thấy không có ánh đèn sáng trong phòng, sau lên, lại thấy có tiếng nước chảy, nên mới khẳng định Lý Huỳnh Lam có nhà, nhưng anh gõ cửa rất lâu mà đối phương không mở cửa, Cao Khôn có chút lo lắng, nên lúc này mới không nhịn được từ mình mở cửa. Anh đã chuẩn bị giải thích cho Lý Huỳnh Lam rồi, thậm chí nếu chiếc chìa khóa kia không cẩn thận đi lạc, anh cũng đã chuẩn bị trả nó về.

Ai ngờ Lý Huỳnh Lam nghe xong, chỉ liếc mắt nhìn đám dây điện trong tay Cao Khôn, lại nhìn anh đi đất, liếc mắt xong rồi, đi thẳng vào phòng.

Không lâu sau, cậu mang một đôi dép lê mới tinh, ném trước mặt Cao Khôn.

Cao Khôn sững ốt, ánh mắt rơi xuống đôi chân trần thon gầy trắng như tuyết của Lý Huỳnh Lam, không nói gì, còn Lý Huỳnh Lam thì lạnh lùng mà giục “Đi vào, muốn bị giật chết sao?”

Cao Khôn định nói gì trong lòng cậu đều biết, anh vốn định từ chối, nhưng lại nhìn vẻ mặt Lý Huỳnh Lam,

vẫn làm theo ý cậu.

Mặc kệ người kia bận việc, Lý Huỳnh Lam cầm lấy quyển tạp chí ngồi trên sa lông xem, không gian chỉ còn tiếng dụng cụ tháo dỡ, không khí bỗng ngưng trệ một cách khó hiểu.

Cao Khôn cảm thấy chuyện gì đó, anh dùng dư quang trong mắt trộm nhìn về phía bên kia, chỉ thấy Lý Huỳnh Lam đang nghiêm túc cúi đầu, có vẻ hơi căng thẳng, nhưng biểu tình của cậu vẫn luôn lạnh như băng.

Cao Khôn nuốt nước bọt, giải thích “Tôi, tôi hôm nay làm tăng ca... Quên gọi điện cho cậu... Xin lỗi!”

Lý Huỳnh Lam nhú mày, nhìn lại hỏi “Cái loại nghề nghiệp này sao lại liên tục làm việc sau sáu giờ sao? Hơn nữa, cậu nhớ rõ hôm trước Cao Khôn còn vừa mới tăng ca xong.

Chuyện này dĩ nhiên vốn không phải thế, thật ra hôm nay Cao Khôn vốn cố ý đổi ban trước, đáng ra cả ngày đều rảnh, ai ngờ vừa ra ngoài lại nhận lệnh tăng ca của giám đốc hạng mục, Lưu Hỷ Nhạc vốn muốn thay anh làm, nhưng đầu kia nói chỉ cần nửa ngày là xong. Tối qua Lưu Hỷ Nhạc vừa giao ban xong, Cao Khôn sợ cậu ta mệt mỏi quá độ nên vẫn tự mình đi. Kết quả lúc sau, người bên trên lại nói kỳ hạn công trình sắp tới, luôn có người thúc giục, người khác vội vàng làm việc đầm đìa mồ hôi vẫn có người thay ca, nhưng Cao Khôn thì không, vì thế lại đành tăng ca tiếp.

Buổi chiều Lưu Hỷ Nhạc đến tìm anh, còn nói với đốc công hai câu, lý do của mấy người bên kia còn lớn hơn, nói hai người họ không hiểu luật lệ, càng về cuối năm càng vội, còn định xin thay ca sao, nếu không muốn làm thì nghỉ đi, chẳng lẽ còn sợ không tìm được người?

Lưu Hỷ Nhạc quay đầu lại oán giận nói với Cao Khôn, cái tên giáo đốc ngu xuẩn kia còn tưởng bọn họ không biết chuyện. Trong công trường kị nhất là làm công nhân mệt mỏi, nếu chống đỡ được thì chống đỡ, không so đo với người khác, vậy mà hấn dám bắt nạt người ta như vậy, vừa nham hiểm vừa không có lương tâm, hơn nữa cứ nói tăng lương hoài, mà đến bây giờ tăng được mấy lần? Đúng là cái bọn ngu xuẩn!

Thật ra trong lòng Cao Khôn cũng gấp, di động mới của anh rất mắc, bình thường sử dụng đều rất cẩn thận, chỉ sợ bản thân sơ xảy làm rơi mất, chớ nói là lúc làm việc, để trong túi áo vụn vặt rơi xuống thì chẳng cách nào cứu được, thế nên hôm nay vốn định lúc tan ca mới mang đi, nên vẫn còn đang để trong ký túc xá, hiện giờ muốn gọi cũng không được.

Còn chuyện Lưu Hỷ Nhạc, anh không tiếp. Tính tình thẳng thắn này rất dễ gây sự với người ta, nên Cao Khôn chỉ nói bận xong việc sẽ nói với giám đốc, tạm thời kiềm chế Lưu Hỷ Nhạc.

Chờ bận xong việc, vừa quay lại đã là mười giờ, chuyến xe cuối cùng đến đường Bỉ Dực cũng đã lỡ mất, trong lòng Cao Khôn quính lên, chẳng còn cách nào chạy tới đây.

Hiện giờ Lý Huỳnh Lam hỏi vậy, Cao Khôn chỉ nói “Ừ, thỉnh thoảng thôi... không thường xuyên như vậy đâu.” Nói xong lại cúi đầu gỡ dây điện, anh có thể cảm nhận được tầm mắt của đối phương đang dừng trên

người mình, nhưng Cao Khôn không dám đối diện với cậu.

Cũng may, Lý Huỳnh Lam không hỏi nữa, cậu bỗng lật tạp chí trong tay, chỉ vào một trang, rồi hỏi “Anh cảm thấy cái này thế nào?”

Cao Khôn nhìn lại chỉ thấy trên tạp chí là poster của một chiếc xe máy, góc chụp cực kỳ ngẫu, khiến người ta cảm giác rất phong cách. Cao Khôn không đuổi kịp được ý nghĩ của Lý Huỳnh Lam, chỉ theo phản xạ mà gật đầu.

Lý Huỳnh Lam nhìn lại trang tạp chí kia, cũng gật đầu theo “Không tồi, càng xem càng thích”

Trong lòng Cao Khôn cảm thấy có gì đó không ổn tí nào, hỏi “Cậu chụp quảng cáo à?”

Lý Huỳnh Lam hỏi lại “Không chụp thì không được mua à?”

Cao Khôn nghe vậy, khẩn trương nói “Không phải, cái loại xe này nguy hiểm lắm, điều khiển rất khó!”

“Anh không tin kỹ thuật của tôi?” Lý Huỳnh Lam nhún mày.

Trong đầu Cao Khôn bỗng hiện lên hình ảnh người nào đó từng đi xe đạp, thiếu chút nữa tông xe vào cổng.

“Suy nghĩ kỹ đã hãy mua, tốt nhất hỏi ý kiến vài chuyện gia đã...” Ít nhất Cao Khôn có thể khẳng định, công ty và người nhà Lý Huỳnh Lam chắc chắn sẽ không đồng ý cho cậu đi xe máy.

Ai ngờ, Lý Huỳnh Lam lại nói một câu khiến Cao Khôn mở rộng tầm mắt.

“Không cần” Cậu lạnh nhạt nói “Tôi đã mua rồi!” Vừa nói vừa lấy một chùm chìa khóa trong túi ra lắc lắc “Sáng nay vừa đưa đến!”

Cao Khôn “...”

Dưới hàng hiên mờ mịt của dãy nhà, Lý Huỳnh Lam đưa Cao khôn tới chỗ rẽ gần vườn hoa, vươn tay kéo tấm bạt xuống, lộ ra một quái vật rất cực lớn.

Cao Khôn vừa nãy tới không chú ý xung quanh lắm, giờ phút này mới phát hiện đây quả thật chính là chiếc xe máy vừa nhìn thấy trên tạp chí, thân xe đen tuyền bóng loáng, khung xe bằng kim loại sáng chói, chẳng ngại ánh đèn trong khu mờ mịt, vẫn sáng rọi khí phách cực kỳ, chứ đừng nói đến chuyện ban ngày ban mặt đi cái xe này ra ngoài đường người ta sẽ chú ý thế nào.

Lý Huỳnh Lam cười cười, đi qua vỗ vỗ yên xe, giới thiệu với Cao Khôn “Xe phân khối lớn tốc độ rất nhanh, mã lực 180, nổ máy không ồn, nhưng khá là vang, nếu đi lên cao tốc chắc chắn sẽ rất phê!”

Ngữ khí cậu rất kích động, nhưng Cao Khôn càng nghe càng nhũ mảy, Lý Huỳnh Lam từ bao giờ đã thích cái loại kích thích này.

“Chuyện này... Cậu có bằng lái không?”

Lý Huỳnh Lam vòng sang bên kia xe, tiện đà nắm lấy tay lái xe cố sắc mà dựng nó lên, rồi giơ chân trèo lên.

“Tôi có bằng lái ô tô!”

Cao Khôn bảo “Hai cái này không giống nhau, thi lấy bằng xe máy khác lắm!”

“Chắc không phức tạp đâu, hai vòng là qua thôi!”

Lý Huỳnh Lam không cho là đúng, vừa định tra chìa khóa vào ổ rồi nổ ga, động tác lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn Cao Khôn ở đầu xe, tầm mắt rời xuống, nhìn về phía bàn tay đang còn trên đầu xe của anh.

“Tránh ra!” Lý Huỳnh Lam nói.

Trên mặt Cao Khôn chẳng có lấy một tia cột nhả, anh nhũ chặt mảy, trông qua vô cùng nghiêm khắc “Đây không phải chuyện đùa!”

“Ai đùa với anh?” Lý Huỳnh Lam lạnh mặt “Tôi muốn chơi anh quản được sao? Anh quản tôi được lần này, chỉ cần có xe ở đây là tôi sẽ có cơ hội đi thôi, còn nghĩa lý gì?”

“Huỳnh Lam...” Cao Khôn nghe vậy trên mặt hơi ngơ ngẩn, vẻ mặt biến hóa mấy lần, cuối cùng thở dài “Cậu như vậy... Chẳng còn có nghĩa gì nữa!”

“Đương nhiên là có!” Lý Huỳnh Lam nâng mi, sau đó trong cổ họng lại phát ra một tiếng hừ nhẹ nhàng “Anh có thể thử xem...”

Cao Khôn nhìn thẳng vào con người sáng lạn của người kia, kiên định như vậy, giống như không đạt được mục đích của mình sẽ không bỏ qua. Anh từ từ bỏ bàn tay đặt trên đầu xe xuống.

Lý Huỳnh Lam thấy vậy, cũng bỏ tay ra khỏi tay cầm, rút chìa khóa xe ra.

Cao Khôn lắc đầu “Tôi... không cần!”

Lý Huỳnh Lam cũng không vội, chỉ nói “Đi, tự giữ đi!”

Cao Khôn biết tính tình cậu, giống như Lý Huỳnh Lam đã từng bảo, cậu không hề có ý đùa cợt với chuyện này, cậu nói được sẽ làm được, lúc trước đưa đi động cũng vậy, hiện giờ là chiếc xe này, cậu nháo nẩy đến giờ, nhất định là muốn nhìn kết quả này.

Lý Huỳnh Lam vốn còn một chiêu nữa, có thể khiến Cao Khôn triệt để biến thành bé ngoan, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt rồi rầm khó xử của người kia, cậu liền ngậm miệng, tay cũng thu trở về.

“Anh nói đúng, tôi không nên mua chiếc xe này” Lý Huỳnh Lam thẳng thắn gật đầu “Tôi thật ngu, chỉ là lần trước được anh đèo, cảm thấy rất tốt, nhưng bản thân tôi không biết sử dụng, chỉ nghĩ rằng anh phải có một chiếc, mà anh cũng tiện, có thể đèo tôi một vòng nữa, kết quả...” Cậu nhếch môi, vẻ mặt châm chọc, từ trên xe bước xuống tiến vào trong khu “Coi như tôi chưa nói gì!”

Cao Khôn thật thà dừng lý ở đó, nhìn bóng dáng khẳng khừ của Lý Huỳnh Lam lúc xoay người lộ ra vẻ buồn nản, an nhẹ giọng nói “Quá mắc, không cần phải như vậy, nếu cậu thích, tôi mượn của người ta đưa cậu đi!”

“Hỏi mượn người ta thì vẫn là đồ người ta mà thôi” Lý Huỳnh Lam chẳng buồn quay đầu lại “Hơn nữa xe này chẳng quý giá gì, đồ second hand, chứ anh cho là mới tinh sao? Anh không phát hiện đuôi xe còn có vết sơn sao, người chủ cũ đã dùng vài năm rồi.”

Cao Khôn thoáng nhìn qua, phía sau xe quả thực dính nước sơn, không hề nhỏ.

“Động cơ vẫn tốt, nên mới không ồ, xe mua thì cũng mua rồi, hơn nữa còn chuyển khoản, nên chuyển nhượng rất khó, nhưng thôi chẳng để nó chiếm nhiều chỗ, hôm sau tôi tìm người xử lý vậy.” Lý Huỳnh Lam không nói nhiều, nói được thì làm được.

Cao Khôn nhìn chằm chằm thứ trước mặt, trầm mặc một khắc, rốt cuộc hỏi “Bao nhiêu tiền?”

Lý Huỳnh Lam không để ý tới anh.

Cao Khôn nói “Kỳ thật, tôi vẫn luôn muốn mua một chiếc, chẳng qua vẫn chưa tìm được...”

“Anh cũng muốn?” Lý Huỳnh Lam quay người nhìn anh.

Cao Khôn bất đắc dĩ gật đầu.

“Trông anh chẳng có vẻ gì là muốn cả, tôi không bán!” Lý Huỳnh Lam lại chẳng nói chuyện tốt như vậy.

“Tôi nguyện ý mà, thật ra tôi cảm thấy rất tốt!” Vẻ mặt Cao Khôn chân thành mà tha thiết “Tôi còn có thể đèo cậu đi chơi...”

Lý Huỳnh Lam như là bị câu này đả động, nghĩ một lúc rồi bảo “Vây cũng được”

“Tiền...” Cao Khôn còn băn khoăn cái này.

Lý Huỳnh Lam nói “Hôm đi siêu thị về tôi còn thiếu tiền anh, cái này bù vào là được.”

Cao Khôn nào có đồng ý, anh sao lại không biết, chênh lệch giá lớn như vậy.

“Không phải anh muốn đèo tôi đi sao, chuyện này thanh toán xong, coi như yêu cầu cũng hợp lý.” Lý Huỳnh Lam nói.

Nhưng đề nghị này của cậu Cao Khôn không dễ dàng đáp ứng luôn, đối với kiểu người thật thà như anh, chuyện chiếm tiện nghi là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng mà, chẳng đợi anh nói nữa, Lý Huỳnh Lam lại lạnh mặt, ánh mắt như băng, ý cảnh cáo, thế nên thành công đá lời định nói của Cao Khôn lại vào bụng.

Lý Huỳnh Lam hừ một tiếng bảo “Về sau nếu tôi cần, anh nhớ phải tới đón ngay, anh nhớ phải đi theo tôi, tôi không phải tính đưa anh tiền xăng dầu nữa...”

Mấy câu này triệt để biến Cao Khôn thành đầu củ cải “Vây cậu nhớ phải tìm tôi đấy!”

“Đưa cho anh”

Lý Huỳnh La đưa chìa khóa cho Cao Khôn, Cao Khôn nhận lại chẳng nói gì, Lý Huỳnh Lam đành bảo “Thử đi coi!”

Cao Khôn lúc này mới mở khóa xe, sau đó dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Lý Huỳnh Lam. Lý Huỳnh Lam cười cười, cũng leo lên ngồi phía sau anh.

Cao Khôn lại hỏi “Mũ bảo hiểm đâu?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Chưa có”

Cao Khôn dặn “Lần tới nhất định phải đội”

Lý Huỳnh Lam bảo “Lần tới mua sau”

Cậu vòng tay ôm lấy eo Cao Khôn, Cao Khôn nắm chặt tay lái, tiếng động cơ chẳng khác nào sư tử gầm mà vang lên, chiếc xe phóng nhanh ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam chưa từng ngồi xe người ngoài, chỉ từng nhìn người khác lái qua, còn tay lái Cao Khôn vẫn giống ngày đó đi xe đạp, không hề lảo đảo, mà rất vững vàng chắc chắn. Tuy rằng tốc độ xe không quá nhanh, nhưng đường về đêm rất vắng, chiếc xe phóng trên đường bỏ lại cảnh vật hai bên đường về phía sau, cảm giác như cả thế giới chỉ còn chiếc xe siêu việt này, vô cùng tuyệt vời.

Lý Huỳnh Lam chưa bao giờ là người thích mạo hiểm, nhưng giờ đây cậu lại hưng phấn ngẩng đầu lên, gió đêm thổi vù vù bên tai. Lúc nổ máy, cậu cũng hơi khấn nguyện mà ôm chặt lấy Cao Khôn, nhưng thời gian trôi qua, lúc Lý Huỳnh Lam lại dần muốn bắt chước mấy bộ phim trên truyền hình giang rộng cánh tay ra, vậy mà rồi bị một người kéo lại, nặng nề ấn xuống bên hông.

“Bám chặt, đừng có nghịch!” Cao Khôn dặn dò.

Lý Huỳnh Lam không đồng ý, ngón tay gãi gãi vào lòng bàn tay to lớn của Cao Khôn “Anh sẽ không làm tôi ngã đâu”

Cao Khôn nắm thật chặt “Không được, nguy hiểm”

Lý Huỳnh Lam giãy dụa trong chốc lát, rốt cuộc vẫn không lay chuyển được khí lực của Cao Khôn, cảm thấy bàn tay lạnh lẽo trắng mịn kia dần an tĩnh, Cao Khôn còn tưởng cậu đã yên ổn, nào ngờ Lý Huỳnh Lam lại làm động tác đứng lên, khi nặng khi nhẹ, khiến Cao Khôn bất an cực kỳ, đành phải một tay cầm lái, một tay giữ lấy Lý Huỳnh Lam không buông.

Lý Huỳnh Lam đùa nghịch với anh một lát, rồi ngừng lại, cậu từ phía sau sát gần lại Cao Khôn, đặt đầu lên bờ vai của anh.

Cao Khôn hỏi “Lạnh không?”

Lý Huỳnh Lam nói “Không sao”

Cao Khôn biết cậu lạnh rồi, một tay được anh giữ này giờ vẫn còn ấm, nhưng tay kia đã lạnh lẽo rồi, anh vốn quyết tâm dạy dỗ cậu một chút, kết quả lại thấy Lý Huỳnh Lam nói “Nghỉ một lúc!”

Vậy nên Cao Khôn dần thả chậm tốc độ, dừng xe đứng trên cầu, hai bên có hai cây ngô đồng che gió.

Lý Huỳnh Lam xuống xe, ngồi xuống dưới gốc cây.

Cao Khôn khóa xe lại, cởi áo khoác choàng lên người Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn dòng sông phía trước, kéo áo, hỏi “Mấy giờ rồi?”

Cao Khôn lấy điện thoại di động ra “Mau lên”

Trong tay Lý Huỳnh Lam vẫn luôn cầm một cái gói to, Cao Khôn tưởng là đồ vật gì tùy thân của cậu, giờ phút này lại thấy Lý Huỳnh Lam bỗng cúi đầu lấy ra... một cái bát thủy tinh?!

Lý Huỳnh Lam mở nắp ra, bên trong là một loại đồ ăn mềm mềm nào đó không biết tên, cậu lại lôi ra một cái bật lửa, ngọn nến, đặt lên trên, rồi thắp sáng, đưa tới trước mặt Cao Khôn.

“Vừa kịp lúc.”

Cao Khôn nhìn vật kia, trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

Lý Huỳnh Lam giục anh “Nhanh lên, lát nữa sắp nên nhỏ xuống không ăn được nữa đâu!”

Cao Khôn vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn ánh nến đang chấp chờn trong gió, thần sắc trên mặt anh không tự chủ được mà biến hóa, mắt khép hờ, khóe miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặt từ kinh ngạc dần dần lắng đọng thành thâm trầm khó nói nên lời.

Anh nhận ra món trong cái bát kia, vỏ bánh vàng óng ánh, hành thái xanh biếc, quen thuộc nhường nào. Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam không thích ăn đồ ngọt, vậy nên cái bánh ngọt này không phải của cậu, trên mặt bánh cắm hai ngọn nến, và bởi vì Cao Khôn đã từng nói, anh chưa từng có một sinh nhật, lần thứ nhất là với Lý Huỳnh Lam, mà lần thứ hai...

Nhân sinh chỉ có hai lần, vẫn chỉ có một người nhớ rõ, cho tới giờ chỉ có một mình cậu.

Trong bóng đêm yên tĩnh, hàm dưới Cao Khôn nhẹ nhàng run rẩy, anh cắn chắc răng, mới không lộ ra cảm xúc quá phận.

Lý Huỳnh Lam bắt đầu không chờ được nữa, chọt chọt cái bát kia “Không thối thì tôi thay anh thối vậy.”

Vỏ bánh trứng rất co dãn, theo động tác của cậu nhảy nhót lên mấy cái, khiến ngọn nến hơi nghiêng ngả, ánh lửa cũng lắc lư theo, rốt cuộc mới làm Cao Khôn hồi thần.

Mắt thấy sắp nên bắt đầu trào ra, anh cúi đầu, hai ngọn nến theo gió vụt tắt.

Lý Huỳnh Lam nhanh lẹ rút nó ra, lại lấy một cái bát khác trong cái bọc ban nãy đưa cho Cao Khôn, bụng người này này giờ không ngừng kêu, thế mà bản thân còn chẳng hề biết.

Cao Khôn tiếp nhận, nghĩ nghĩ đưa nó tới trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam cúi đầu cắn một miếng, vẻ mặt tiếp theo cứng đờ, chiếc bánh mua đã lâu, theo thời gian trôi qua đã nguội ngắt, lại còn đầy vị dầu mỡ, chẳng ngon lành gì nữa, thậm chí còn hơi ghê nữa.

“Đừng ăn” Lý Huỳnh Lam muốn cướp lại “Trở về làm cái khác!”

Cao Khôn lại chẳng e dè gì mà cắn lại phần mà cậu vừa gặm, còn nghiêng người tránh được bàn tay Lý Huỳnh Lam.

“Ngon lắm, ăn rất ngon!” Cao Khôn cố bĩu môi nói.

Lý Huỳnh Lam nhìn bộ dạng lang thôn hổ yết của anh, trong lòng ấm áp, bất đắc dĩ mắng một câu “Đồ đàn!”

Thật sự là ngốc,

Mình cũng vậy.

25. Quyển 1 - Chương 25: Ngu Ngốc (2)

Cao Khôn lái xe đưa Lý Huỳnh Lam trở lại đường Bỉ Dực, sau đó ở bên ngoài sửa mạch điện xong xuôi, lúc này cũng sắp hai giờ sáng.

Lý Huỳnh Lam buồn ngủ ngồi tựa trên salon, mơ hồ cảm giác có người tới gần, trong lòng cậu bỗng giật mình, đột nhiên mở mắt, lại thấy Cao Khôn đối diện đang lẳng lặng trải thảm.

Cao Khôn sao không thể nhìn một chút hoảng sợ vừa lóe ra trong đôi mắt của Lý Huỳnh Lam vừa rồi, anh cau mày nói “Ngủ ở đây sẽ cảm lạnh mất...”

Trong tim Lý Huỳnh Lam vẫn hoảng sợ, nhưng vẻ mặt cậu đã trấn định lại, cậu tránh ánh mắt của Cao Khôn, ngồi dậy nói “Như thế nào lại ngủ quên mất.”

Cao Khôn bảo “Không còn sớm nữa rồi.”

Lý Huỳnh Lam vuốt cằm, đang định tìm thêm một bộ chăn nệm nữa cho đối phương, lại đột nhiên do dự, cậu nghĩ tới tình huống lần trước Cao Khôn ngủ lại, còn có vừa rồi...

Thấy Lý Huỳnh Lam cứ ở lì chỗ kia, Cao Khôn hỏi “Sao vậy?”

“Không”, Lý Huỳnh Lam hoàn hồn “Vậy anh cũng nên về sớm một chút!”

Theo lý thuyết, nếu trễ như thế này về thì thật là phiền toái, nhưng Cao Khôn ngược lại chẳng có bất kỳ ý kiến nào, nếu Lý Huỳnh Lam bảo anh ở lại, Cao Khôn sẽ ngủ dưới đất, còn nếu không cần, anh sẽ đi, chỉ cần đảm bảo rằng đối phương không có vấn đề gì, mọi thứ tùy Lý Huỳnh Lam quyết định.

Vậy nên Cao Khôn gật đầu “Ừ”

Không để Cao Khôn ở lại, Lý Huỳnh Lam thì lại có chút mệt mỏi, cậu chậm rãi đứng lên lấy ra mấy hộp cơm trong tủ lạnh “Cái này, anh mang về đi.”

Cao Khôn mở ra, trong hộp cơm nào là bò sốt cay, đậu phụ ma bà, khoai tây xào tiêu... Món nào cũng đầy bát, lại còn toàn là những đồ anh thích ăn.

Lý Huỳnh Lam nói “Là bữa tối dư lại, nếu anh không thích thì vứt đi.”

“Không, tôi cần” Cao Khôn vội vàng cầm hộp cơm “Cảm ơn...”

“Cơm dư đồ thừa thôi cảm ơn cái gì” Lý Huỳnh Lam bĩu môi, tiễn anh ra ngoài cửa “Buổi tối nhớ phải lái xe cẩn thận.”

Cao Khôn liên tục quay đầu lại “Đừng đi ra, bên ngoài lạnh lắm”

Lý Huỳnh Lam liền không ra ngoài, cậu đứng tựa vào trước cửa nhìn anh tời khỏi, vốn Cao Khôn đã định bước xuống lầu, nhưng đi hai bước lại quay đầu hỏi “Bao giờ cậu cần tôi đón...”

Lý Huỳnh Lam chỉ muốn nói sao anh lại dần dần thể còn so đo cái này, nhưng trái ngược với suy nghĩ ấy, cậu chỉ bảo “Hai ngày nữa tôi đến trường tập kịch, đến lúc đó báo với anh.”

“Được”

“À, chỗ các anh nhận thầu công trình là tính nhân công thế nào vậy? Một đội? Một tổ? Đốc công nói gì?”

Sao tôi không thấy bảng thông báo có tên?”

Cao Khôn đáp “Mỗi lần bọn tôi nhận thầu vài công trình, đốc công họ Trịnh, trên bảng thông báo có dán đấy.”

Lý Huỳnh Lam gật gật đầu, giống như chỉ là thuận miệng hỏi qua. Chờ Cao Khôn đi rồi, cậu đi vào phòng, mở tủ đầu giường ra, nhìn bên trong chất đầy thuốc, tìm một lúc rồi lấy ra một lọ cầm trong tay, vặn nắp lọ ra, rồi lại xoay lại, cứ như thế tới mấy lần, cuối cùng chỉ thở dài, ném lọ thuốc trở về, thuận tiện đóng ngăn kéo, nằm lên giường.

Lúc Trác Diệu gọi điện cho Lý Huỳnh Lam, cậu đang đứng ở dưới công ty chờ Cao Khôn tới đón.

Phía công trường khó giữ được bí mật, lại nhiều người chẳng đảm bảo được an toàn, vậy nên Lý Huỳnh Lam đề nghị Cao Khôn gửi xe vào bãi đỗ của Ánh Sáng. Trác Diệu tuy rằng là ông chủ của nơi này, nhưng y và Phan Minh Cầu rất ít khi tới, có vấn đề gì thì toàn gọi điện thông báo, nên Lý Huỳnh Lam không sợ y biết chuyện, mà cũng chẳng định giấu nhem đi, bởi vì cậu không hề chột dạ chút nào hết.

Thế nhưng lần này Trác Diệu chẳng hề hỏi cậu chuyện này, mà chỉ nói với Lý Huỳnh Lam rằng Lý Tiểu Quân gặp tai nạn giao thông, hình như còn gãy một chân.

“Sao lại vậy?”

“Mệt mỏi”

“Bà ấy chịu toàn bộ trách nhiệm?”

“Ừ”

“Biết rồi!”

Lý Huỳnh Lam muốn cúp điện thoại trước, Trác Diệu lại hỏi “Bệnh viện trung ương, tầng 10”

Lý Huỳnh Lam đáp “Gần đây tôi phải đến trường”

“Nói cho cháu một tiếng thôi, có đi hay không thì tự quyết, tôi nói cụ thể tin tức với Vạn Hà rồi, cần gì thì tìm cậu ta hỏi.”

Lý Huỳnh Lam nheo mắt lại, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ đằng xa xuất hiện, vẻ mặt vốn vì nghe chuyện của Lý Tiểu Quân dần dần nhẹ nhõm không ít.

“Chú có từng nghĩ để anh Vạn đi theo một người nữa không?”

“Sao nói vậy?” Trác Diệu hỏi.

“Thông báo của tôi quá ít, anh ta hẳn có nhiều lựa chọn hơn”

Trác Diệu trầm mặc “Để tôi suy nghĩ đã”

Lý Huỳnh Lam cúp máy, thấy Cao Khôn đầu đầy mồ hôi, chậm rãi phóng xe lại gần. Hôm nay anh mặc một bộ thường ngày màu đen, dáng cao chân dài cực kỳ nổi bật, nếu không cầm kính soi từng li từng tí với bộ quần áo kia, căn bản không thể phát hiện ra đây là loại hàng năm mươi đồng nguyên một bộ bán ở mấy hàng vỉa hè đồ ế đồ chạy lẫn lộn cả lên, bộ đồ rất hợp với dáng người, lại phối với chiếc xe kia đúng là hấp dẫn một trăm phần trăm.

Cao Khôn đẩy kính chắn gió của chiếc mũ lên, lại lấy ra một cái mũ khác y hệt đưa cho Lý Huỳnh Lam.

“Về sau đều phải đội” Anh nghiêm túc nói.

Lý Huỳnh Lam gõ gõ chiếc mũ trong tay, cực kỳ rắn chắc, khẳng định không phải hàng rởm, đúng là hiếm thật.

Đội mũ bảo hiểm chỉnh tề xong, Cao Khôn quay đầu lại chỉnh dây kéo mũ cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam lấy cảm chọc vào tay anh “Khó chịu lắm”

Cao Khôn nâng đầu cậu, không để đối phương lộn xộn “Đừng bướng, đội mũ là để bảo vệ”

Lý Huỳnh Lam lặng lẽ đảo mắt sau kính chắn gió lườn anh.

Đội mũ bảo hiểm giống như ngăn cách toàn bộ với âm thanh thế giới bên ngoài, Lý Huỳnh Lam ôm Cao Khôn ngồi phía sau, chỉ cảm thấy mới được một lát mà đã đến trường.

Xuống xe, ném mũ trả lại cho đối phương, Lý Huỳnh Lam nói “Đi thôi!”

Cao khôn nhận mũ, rồi ngẩn ngơ “Tôi... Tôi đợi cậu ở ngoài”

Lý Huỳnh Lam nhú mảy “Tôi cũng không biết lúc nào tan, anh vội đi làm à?”

“Không, hôm nay tôi được nghỉ phép” Nhiều ngày tăng ca như vậy cũng nên được nghỉ.

“Vậy ở đây chặn đường người ta làm gì? Nếu không chán quá thì đi trước đi!”

Vậy nên, Cao Khôn đành phải đi theo Lý Huỳnh Lam vào trường học. Sinh viên trường điện ảnh U không thiếu tuấn nam mỹ nữ, trong đó hệ biểu diễn là nổi tiếng nhất, kể cả đối với người có ngoại hình kém hơn, nhưng họ vẫn luôn chú trọng hình tượng bản thân, từ ăn diện tới lập dị cũng không ít người.

Cao Khôn vậy mà so với những sinh viên xung quanh hòa hợp vô cùng, cơ mà đó chỉ trong điều kiện anh không đi cùng với Lý Huỳnh Lam mà thôi. Hai người trên đường cũng không nói chuyện với nhau tới phòng tập luyện, nhưng vẫn bị người xung quanh đánh giá chỉ chỗ.

Lý Huỳnh Lam bước vào trong trước, rồi nhẹ giọng nói “Lát nữa anh chỉ quan tâm đến bản thân là được rồi, đừng để ý mấy người xung quanh.”

Cao Khôn còn chưa kịp thấm lời này, vừa vào lớp học, ánh mắt bên trong cứ thể bay vèo vèo tới.

Lý Huỳnh Lam có vẻ không quan tâm, vẻ mặt tự nhiên chọn một vị trí ngồi phía sau.

“Ngồi xuống!” Cậu trừng mắt nhìn cái tên Cao Khôn bên cạnh vẫn còn đứng thất thần.

Lúc Chu Chí Thành tới thì thấy Lý Huỳnh Lam đang cúi đầu cầm kịch bản xem, lại phát hiện ngồi bên cạnh cậu là cái gã đàn ông lần trước đi cùng?! Nụ cười trên môi Chu Chí Thành lập tức đông cứng, hấn điều chỉnh vẻ mặt mãi, lúc sau mới chậm rãi đi tới.

“Huỳnh Lam...” Chu Chí Thành thân mật chào hỏi đối phương “Sao cậu đến mà không gọi điện thoại cho tôi?”

Lý Huỳnh Lam nâng mắt, thản nhiên bảo “Lần trước chẳng phải đã quyết định rồi sao?” Hà tất phải làm điều dư thừa.

Chu Chí Thành cười “Đúng vậy, nhưng mà hai ngày trước nội dung vở kịch vừa mới thay đổi một chút, để tôi nói chút qua với cậu nhé”

Liên quan tới vấn đề biểu diễn, thái độ Lý Huỳnh Lam vô cùng nghiêm túc, vậy nên gật đầu.

Chu Chí Thành ngồi xuống bên cạnh người Lý Huỳnh Lam, bắt đầu giảng giải cho cậu về kịch bản mới.

Lý Huỳnh Lam vừa nghe hẳn nói hai câu đã bảo “Cậu chi cần nói cho tôi vấn đề chính, tôi có thể hiểu được”

Trên mặt Chu Chí Thành lộ một tia xấu hổ, nhưng mà hẳn vẫn vui vẻ “Được thôi, cơ mà tôi thấy diễn thử một lần cho cậu xem sẽ hiểu nhanh hơn đấy, ra góc kia nhé, xem qua là cậu hiểu ngay”

Lý Huỳnh Lam cảm thấy đề nghị này khá hay, vì thế quay đầu lại nhìn Cao Khôn “Tôi đi ra đây chút, anh chờ tôi một lát.”

Nội dung câu nói này quả thật rất nhạt nhẽo, Lý Huỳnh Lam nói cũng chẳng phải ngữ khí đặc biệt gì, nhưng Chu Chí Thành vừa nghe đã thấy cực kỳ lạ, phảng phất như có một sự thân mật khó hiểu nào đó bên trong, hẳn cũng nhìn về phía Cao Khôn, giống như lúc này mới chú ý tới nơi đó có một người sống, hứng thú hỏi “Vị này là...”

Lý Huỳnh Lam vậy mà chẳng có ý giới thiệu cho hẳn, cầm kịch bản đi.

Cao Khôn ngược lại lễ phép gật đầu với Chu Chí Thành, đối phương liếc mắt một cái có thể nhận ra anh, Cao Khôn dĩ nhiên cũng nhớ rõ Chu Chí Thành chính là người đêm đó gặp ở Cổ Nhân Phường, anh không đứng lên giới thiệu với hẳn mình là gì của Lý Huỳnh Lam, quan hệ gì với cậu, chỉ đơn giản nói một câu “Xin chào, tôi là Cao Khôn.”

Chu Chí Thành lại hỏi “Anh Vạn có việc, nên anh đưa Huỳnh Lam tới à?”

Cao Khôn vừa định trả lời, Lý Huỳnh Lam đã xen vào, cau mày nói “Có đi hay không?”

Lời này đương nhiên là hỏi Chu Chí Thành. Chu Chí Thành vốn luôn miễn cảm với cảm xúc của Lý Huỳnh Lam, lập tức biết cậu đang rất hơi không vui, mặc dù chẳng hiểu nguyên nhân, nhưng vẫn lập tức đứng dậy đáp “Được, chờ một chút”

Chu Chí Thành đi trước dẫn đường, Lý Huỳnh Lam ở phía sau quay đầu lại ném cho Cao Khôn một ánh mắt “Lát tôi về”.

Hai người bọn họ vừa đi, đã có người tụ tập quanh Cao Khôn. Cao Khôn vốn chẳng có khái niệm gì với phim ảnh, nhưng anh cũng rất muốn coi Lý Huỳnh Lam diễn, chỉ là phòng tập luyện này rất lớn, có tới ba bốn nhóm đang cùng nhau tập, mà lại có hai nhóm đứng chắn trước mặt anh, vậy nên Cao Khôn chỉ có thể nhìn xuyên qua cả biển người đó tìm được non nửa bóng hình Lý Huỳnh Lam.

Thời điểm còn đang cố gắng tìm kiếm, chợt thấy bên cạnh có người ngồi xuống, nhìn lại, là hai nữ sinh.

Hai cô gái rất xinh đẹp, trên mặt còn treo một nụ cười sáng lạn, chẳng khác nào những bông hoa hướng dương, không ngừng phóng lửa về phía Cao Khôn.

“Anh đẹp trai, anh học hệ nào thế? Sao trước giờ chưa thấy qua anh nhỉ?”

Cao Khôn sững sốt “Xin lỗi, tôi không phải... trong trường này”

“Ồ, không học trong trường điện ảnh U sao? Vậy ở đâu thế?” Nữ sinh bắt đầu đoán già đoán non tên vài ngôi trường.

Cao Khôn lắc đầu “Tôi không đi học”

“Vậy đi làm à? Làm ở đâu vậy?”

Cao Khôn nhớ rõ Lý Huỳnh Lam từng dặn anh không cần phải trả lời những câu hỏi này, vì thế chỉ cười nhạt lắc đầu với mấy cô gái. Anh cho rằng như vậy có thể khiến đối phương ngừng truy vấn, ai ngờ hành động này của anh ngược lại càng khiến hai cô gái kia tò mò.

Tiêu chuẩn đầu tiên của sao là khuôn mặt, sau đến dáng người, lại tới cùng Lý Huỳnh Lam, bảo không phải trong giới thì chẳng ai tin, nói không chừng chính là người mới bên Ánh Sáng, hoặc là của bên Ưu Điền, không cần biết chỗ nào, vị này vậy mà chạy tới hệ biểu diễn xem bọn họ, không chừng chính là một bông hoa mẫu đơn đang chờ đàn ong mật dính vào, khó khăn lắm mới tìm được người như vậy, ai không nắm lấy cơ hội này đúng là kẻ ngốc.

26. Quyển 1 - Chương 26: Ngu Ngốc (3)

Lý Huỳnh Lam nghiêm túc nghe Thường Tiểu Đồng chỉ cho cậu mấy chỗ cải biên, Chu Chí Thành thỉnh thoảng nói chèn thêm vài câu, hần và đạo diễn vở kịch này quan hệ cũng ổn, nhiều ý tưởng của vở kịch cũng là do Chu Chí Thành đóng góp, hơn nữa khả năng diễn xuất của hần rất được, lại có năng lực lãnh đạo, vậy nên không ít sinh viên ủng hộ yêu cầu của hần.

Lúc này có một người ở tổ khác lại gần hỏi ý kiến của hần, Chu Chí Thành nghe xong, bỗng nhiên chỉ sang bên kia “Các cậu qua đó sắp xếp một lúc, đừng để nhiều người tiến vào, ảnh hưởng tới xung quanh, lát nữa chúng ta còn phải luyện tập nữa.”

Các bạn học hiểu ý đi qua.

Bên kia, Cao Khôn vẫn bị hai cô gái quẩn hỏi chuyện mãi, lúc thì hỏi anh là người ở đâu, lúc lại hỏi anh cắt tóc chỗ nào vậy, đủ loại đề tài. Cao Khôn thật sự là chẳng hiểu mấy loại chuyện này có gì đáng để tham khảo, đang lúc xấu hổ chẳng biết trả lời thế nào lại thấy có người đi tới trước mặt hai nữ sinh kia không hề khách khí nói “Có thời gian rảnh rồi chỗ này không bằng luyện tập đi, vừa khéo, bên này chúng tôi cần dùng”

Mấy cô gái rất không vui, tranh luận với người nọ hai câu, nhưng vẫn nhin rời đi, lúc đứng dậy còn hỏi số điện thoại di động của Cao Khôn, nhưng Cao Khôn không phản ứng.

Người tới lại nói với Cao Khôn “Bạn học, ngại quá, bọn tôi phải luyện tập, phiền cậu có thể tạm thời...”

Cao Khôn sững sốt, theo bản năng nhìn về phía Lý Huỳnh Lam, lại không thấy người, ngược lại chỉ thấy Chu Chí Thành đang nhìn về bên này.

Chu Chí Thành cười cười với anh, rất nhanh quay đầu đi.

“Bạn học?” Đối phương thúc giục.

Cao Khôn vội đứng lên “Xin lỗi”

Nếu nơi này không cho ngồi, vậy anh sẽ qua chỗ khác chờ vậy, ai ngờ cho dù anh đi tới đâu luôn có người tới nói anh cần tránh ra chỗ khác, vì chỗ đó chắc chắn họ sẽ luyện tập, đương nhiên ngữ khí bọn họ đều mang theo vẻ trêu đùa, Cao Khôn cũng chẳng rõ rốt cuộc họ đùa giỡn hay ghét bỏ mình nữa, rốt cuộc vừa thấy có người đến, anh liền tự động nhường chỗ, lòng vòng mãi, anh cũng dần phát hiện ra mình chẳng có chỗ dung thân, anh là người rảnh rỗi, trong một đám sinh viên đang vội vội vàng vàng, đúng là cũng hơi vướng víu.

Thời điểm bị một cô gái nữa mời nhường chỗ, Cao Khôn vốn bị người ta xem thường này giờ vẫn đứng lên nói thực xin lỗi, sau đó đứng lên ra ngoài cửa.

Chu Chí Thành hôm nay có chút hà khắc, thế nhưng cho dù hắn nói cần tập diễn tới diễn lui, lời thoại của Lý Huỳnh Lam cũng không nhiều, nhưng ắt là không thể thiếu. Chu Chí Thành cố tình muốn cậu giúp đỡ mấy sinh viên năm hai khác luyện tập, sau lại nói bên tạo hình không đủ nhân lực, vậy nên Lý Huỳnh Lam lại chuyển sang giúp đỡ mấy người trang trí phong nền, chờ đến khi chuyển tới hai bộ phận xong, Lý Huỳnh Lam bỗng liếc mắt về vị trí chỗ ngồi gần cửa lại chẳng thấy ai.

Người đâu rồi?

Chu Chí Thành thấy Lý Huỳnh Lam nhìn phải ngó trái như đang tìm kiếm cái gì, hắn vội vàng hỏi “Huỳnh Lam, sao vậy?”

“Bạn tôi đâu?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Đây là lần thứ hai cậu sử dụng từ ‘bạn’ này, không phải là ‘trợ lý’ như Chu Chí Thành vẫn tưởng, hoặc là ‘người của công ty’.

Chu Chí Thành nói “Không biết, vừa này không phải vẫn còn ngồi đó sao?”

Lý Huỳnh Lam lúc này mới quay lại, hỏi “Cậu có chuyện gì?”

Chu Chí Thành đáp “À, đoạn BGM (*background music*) này có vẻ không khớp với đoạn kịch lắm, cậu xem qua được không?”

Lý Huỳnh Lam liếc một cái “Cái này hẳn là vấn đề liên quan tới tổ âm thanh.”

Chu Chí Thành muốn nói, chúng ta đã tổ chức nhiều vở kịch thành công rồi, hẳn giúp bọn họ có thêm kinh nghiệm, nhưng đã bị Lý Huỳnh Lam ngắt lời “Đây là hoạt động tập thể, không thể lấy lòng hết tất cả mọi người, mà đây cũng không phải là vở kịch một vai”

Chu Chí Thành giật mình, lúc Lý Huỳnh Lam lại hỏi một lần “Còn có chuyện gì sao?”, hẳn chỉ có thể theo phản xạ lắc đầu.

Lý Huỳnh Lam gật đầu với hắn, rồi rời đi.

Chu Chí Thành nhìn bóng lưng của cậu, kịch bản trong tay bị hắn nắm nhăn nheo lại.

Thường Tiểu Đồng một bên gọi Chu Chí Thành tới ăn cơm, một mỗi một ngày cũng phải đi xả hơi, nhìn một vòng lại không thấy bóng dáng Lý Huỳnh lam.

Chu Chí Thành quay đầu lại, trên khuôn mặt đã khôi phục nụ cười ôn hòa “Cậu ấy đi trước, công việc khá bận rộn” Nói xong, cũng đi về phía phòng nghỉ thay quần áo.

Thường Tiểu Đồng chỉ gật gật đầu, Lý Huỳnh Lam cơ bản bình thường đều không tham gia hoạt động gì, vốn đã là thói quen, dù sao thì level người ta cũng không giống mình.

Nhưng Chu Chí Thành vừa rời khỏi, lại có mấy kẻ thích bát quát hỏi “Đồng Đồng, Lam thiếu gia lần bao giờ lại đến vậy?”

Thường Tiểu Đồng buồn cười “Sao mà to biết được, cậu ta bận rộn như thế, các cậu hỏi thăm rõ ràng vậy để làm gì, mỗi lần cậu ấy xuất hiện cũng chẳng có ai dám nói gì cơ mà.”

“Bọn tôi đây không phải là không dám sao, nhân vật lớn giống cậu và anh Chí Thành, lại có quan hệ rộng, hâm mộ quá!”

Thường Tiểu Đồng rất thích nghe những lời khen, được nịnh nọt cũng là lúc mà giá trị con người lên cao, giống như nước lên thì thuyền lên, hẳn cười đến nỗi chẳng thấy nổi mắt “Cậu tới Ánh Sáng rồi hả?”

Thường Tiểu Đồng gật gật đầu “Qua một lần, nhưng không lên lâu, nơi đó rất lớn, Chí Thành đi khá nhiều

rồi, cậu ta ở khu có kinh nghiệm rồi”

“Vậy có gặp qua Trác Diệu không?”

Thường Tiểu Đồng nói “Không, nhưng Chí Thành khẳng định gặp rồi”

“Ồ!!! Con người Trác Diệu thế nào vậy, tính tình có tốt không thế? So với trên TV thì thế nào?”

Thường Tiểu Đồng không chịu nổi mọi người gào thét, ngoáy ngoáy lỗ tai nói “Không phải nói là chưa gặp sau, Chí Thành cũng chưa kể cho tôi” So với Chu Chí Thành, Thường Tiểu Đồng và Lý Huỳnh Lam dĩ nhiên không hề thân mật, thế nhưng Chu Chí Thành mồm miệng khá nhanh, cơ bản quá trình kết giao với Lý Huỳnh Lam hần rất ít để lộ cho người khác, cho dù là Thường Tiểu Đồng cũng không được, đó giống như là bí mật mà chỉ bọn họ biết tới.

Nhóm quần chúng rất thất vọng, lại có người cười nhạo người lẩm miệng kia “Sao hỏi lung tung vậy, không thì cố gắng đậu vào Ánh Sáng làm thực tập sinh đi, lại còn được ở cùng với cái anh đẹp trai vừa rồi!”

“Cậu sao biết người ta là thực tập sinh, nói không chừng đã xuất đạo rồi ấy chứ, mà biết đâu là trợ lý.”

“Khó trách tôi thấy anh ấy trông quen quen, hóa ra giống Hạ Tuấn Đồng! Nhưng mà hình như anh ấy đẹp trai hơn thì phải, đôi mắt này, mũi này đẹp ơi là đẹp!”

“Sao, lại thành hoa si xin số điện thoại người ta rồi đúng không, người ta còn chẳng thèm để ý tới cậu.”

“Tôi nghĩ người ấy có lẽ làm trợ lý, quần áo anh ta tôi nhìn nửa ngày chẳng biết là của hãng gì, cổ tay áo còn hơi sờn chỉ”

“Không biết đây là một đấy hai sao, kẻ có tiền luôn thích như thế, cậu không thấy Lam thiếu gia rất tốt với anh ta hay sao, có khi chẳng phải là đám người bọn mình đoán, biết đâu là phú nhị đại!”

“Có khi thế đấy! Mấy người cùng giai cấp luôn chơi với nhau hay sao, dù sao Lam thiếu cũng cách chúng ta cả tám trăm dặm, chỉ trách bọn mình đầu thai không chuẩn!”

“Haha, cậu ta sơ với đám mình tinh đạo diễn còn oai hơn kia, lại còn đẹp như vậy, chờ cậu ta tới lần nữa nhất định phải làm quen mới được, xếp hàng trước!”

Nhìn đám nhóc nghịch ngợm thành vậy, Thường Tiểu Đồng cũng đang suy nghĩ về chuyện đó, quay đầu lại chỉ thấy Chu Chí Thành lạnh mặt đứng cách đó không xa. Thường Tiểu Đồng bị khuôn mặt thâm trầm và vẻ mặt đáng sợ của hắn dọa tới mức ngẩn ra, đợi đến khi nhìn lại lần nữa, vẻ mặt kia đã không thấy nữa, Chu Chí Thành cười cười tiến tới cùng mọi người đi ăn cơm, giống như vừa nay chỉ là ảo giác của Thường Tiểu Đồng vậy.

Đầu kia, Lý Huỳnh Lam ra ngoài tìm người, đây là khu giảng đường, tất cả các phòng ở đây đều là phòng luyện tập, nên cố tình thiết kế không có cửa sổ, có phòng học còn đóng cửa, hành lang không bật đèn, ra ngoài quả thật tối đen như mực, cho dù là ban ngày đều không nhìn ra đường.

Lý Huỳnh Lam nương theo một chút ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua hàng hiên, vừa mới quẹo vào lối rẽ suýt nữa thì va phải một cái bóng đen thui, đột nhiên cái bóng đó vọt tới, sau đó vội vàng vươn tay ra đỡ cậu.

“Cẩn thận...”

Lý Huỳnh Lam tự nhiên nhận ra đối phương, người nào đó đứng dựa tường chẳng khác cột đá, nhin không được đánh cho anh một cái “Không đợi trong phòng đứng đây làm gì?”

Cao Khôn mặc cậu đánh đến mấy vẫn chẳng sứt sẹo gì, anh giải thích “Bên ngoài thoáng hơn.”

Lý Huỳnh Lam có quý mới tin anh, sau có lẽ đoán ra nguyên nhân rồi, không vui nói “Bảo anh đừng để ý tới bọn họ” Thế nhưng suy cho cùng thì cái tên đầu gối này xác thực là chẳng ứng phó kịp đâu, cậu có chút ảo não vì sơ suất của mình, ngoài miệng vẫn hừ hừ “Sao anh không xuống sảnh dưới lầu mà chờ? Ngồi ở bồn hoa cũng được” Đứng lì trong cái góc tối om như vậy, định hù chết ai?

Cao Khôn sợ Lý Huỳnh Lam ra ngoài không tìm thấy mình nên mới đứng đó, thế nhưng anh vẫn nghe lời gật đầu “Ừ, để lần sau”

“Khẳng định không có lần sau...” Lý Huỳnh Lam lạnh lùng thấp giọng, tiện đà đi xuống lầu.

Cao Khôn không nghe thấy câu này, chỉ sốt ruột ở phía sau giữ chặt cậu “Nhìn cầu thang, tối lắm!”

Lý Huỳnh Lam bắt lấy cái tay của đối phương, rồi lắc lắc “Tôi không có mù”

Cao Khôn không buông, vẫn quan sát dưới chân cậu “Nhìn đường, chậm thôi...”

Lý Huỳnh Lam nhếch miệng, không phản kháng nữa, thế nhưng oán hận với trường học vẫn chẳng hề giảm “Cái nhà xây bao nhiêu năm thế rồi mà mãi chẳng sửa”

Cao Khôn chậm rãi dắt đối phương xuống “Chỗ này tốt lắm.”

Lý Huỳnh Lam ngừng lại, nhìn khuôn mặt nghiêng mơ hồ của anh “Anh thích ở đây à?”

Dường như Cao Khôn đang gật đầu “Trường cậu rất đẹp”

Anh nói, trường cậu...

Bốn chữ này khiến Lý Huỳnh Lam cảm thấy không thoải mái, vì thế cậu nói “Dẫn anh đi thăm quan được không?”

Cao Khôn đột nhiên chẳng nói gì.

Lý Huỳnh Lam lại bảo “Dù sao còn sớm, tôi cũng muốn đi một vòng”

Lúc này Cao Khôn mới phi thường đồng ý mà gật đầu “Được!”

Vì thế hôm nay, không ít người trong trường điện ảnh U có thể nhìn thấy cái cảnh thần thánh Lý gia tiểu thiếu gia chẳng mang theo bất kỳ cách bảo vệ nào, cũng không hề giấu diếm hành tung của mình, cứ như vậy thoải mái lộ mặt đi trong trường với một anh đẹp trai hấp dẫn y hệt, tâm trạng còn phá lệ tốt đẹp.

Hai người đi từ khu giảng đường đến khu hành chính, rạp hát, rồi ra tới khoa biểu diễn, khoa vũ đạo, khoa nhiếp ảnh, chỗ nào Lý Huỳnh Lam cũng đi qua, kể cả những nơi cậu mới chỉ tới có một lần duy nhất, hay là nơi chẳng quen thuộc gì, cậu đều mơ hồ dạo qua.

Cao Khôn tuyệt đối là một vị du khách tốt, hướng dẫn du lịch nói gì anh cũng gật đầu, nếu chẳng may hướng dẫn du lịch xấu hổ, anh cũng làm bộ hiểu rõ mà tiếp tục gật đầu, chỉ sợ hướng dẫn viên du lịch mất hứng.

Thẳng đến khi vào một tòa kiến trúc hình tròn, Lý Huỳnh Lam mới lần đầu tiên dùng ngữ khí khẳng định “Đây là thư viện của trường, tổng cộng có bảy tầng, rất nhiều sách, nhưng không phải là lớn nhất, so với đại học U thì kém xa” Nơi này có thể nói là địa phương tương đối quen thuộc của cậu.

Nói tới đây, Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên lúng túng, cuống quýt nhìn sắc mặt Cao Khôn, chỉ thấy an khê mỉm cười, không lộ ra cảm xúc gì đặc biệt.

Lý Huỳnh Lam nghĩ nghĩ, cẩn thận hỏi “Anh muốn đi... xem đại học U không? Gần chỗ này lắm.”

Cao Khôn nhìn theo hướng ngón tay Lý Huỳnh Lam chỉ “Đó là đại học U?”

Lý Huỳnh Lam nhìn ánh mắt Cao Khôn, bình tĩnh đến vậy, ấy vậy mà lại khó hiểu đâm vào nỗi đau trong lòng mình, cậu dùng lực chớp chớp mắt, mới miễn cưỡng ổn định cảm xúc của mình.

“Ừm, so với học viện điện ảnh U lớn hơn nhiều lắm, hai năm nay còn xây khu nhà mới, mấy dãy nhà bên này chẳng thể bì được”

Cao Khôn vuốt cằm, yên lặng trông về phương xa một lúc rất lâu, rồi lắc lắc đầu “Thôi, lần tới rồi nói sau”

Lý Huỳnh Lam hiếm khi phối hợp “Ừm, bao giờ anh muốn tới nói cho tôi biết đấy!”

Cao Khôn không nói được hay không, chỉ là cười cười, hỏi “Đã đói bụng chưa?”

Lý Huỳnh Lam đoán Cao Khôn đã đói rồi, vậy nên gật đầu “Muốn đi ra căng-tin ăn không?”

Cao Khôn chưa kịp trả lời, Lý Huỳnh Lam đã đi trước.

“Đuổi kịp.”

27. Quyển 1 - Chương 27: Ngu Ngốc (4)

Căng tin của trường điện ảnh U không hề nhỏ, tuy rằng thức ăn nơi này không đa dạng giống như những quán ngoài phố, nhưng vì vương thời gian nên rất nhiều bạn học vẫn đồng ý ăn ở chỗ này, vậy nên mỗi lần tới giờ ăn trưa đều rất khó chiếm chỗ.

Lý Huỳnh Lam vừa vào, đã bị bầu không khí ngột ngạt bên trong làm cho choáng váng, thế nhưng vì Cao Khôn có ở đây, cậu cũng không thể hiện thái độ khó chịu ra ngoài, cậu chỉ vào chỗ ngồi gần cửa sổ nói “Muốn ăn gì thì tự đi lấy... Ngoài cơm ra chắc cũng có nhiều đó lắm, ăn xong thì trả tiền.”

Cao Khôn lại nhìn thấy không ít sinh viên trong tay cầm phiếu ăn, hỏi “Không phải là dùng cái này sao? Giống ở trường trung học nhỉ?”

“VẬY À...” Lý thiếu gia giới thiệu người tới đây trong một giây lộ ra vẻ quẫn bách, lạnh lẽo nhét mấy tờ giấy hồng vào trong túi áo “Dùng cái này vậy”

Nhưng thật không may, cậu phát hiện ra bản thân không mang theo phiếu ăn... Thật ra thì cậu đã mang chúng đi bao giờ, trong ấn tượng của cậu cơ bản là chưa từng xuất hiện loại đồ vật này.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một khắc, Cao Khôn cười bảo “Ăn gì khác đi”

Lý Huỳnh Lam lại bỗng nhiên chặn hỏi một nữ sinh “Bạn học, tôi quên không cầm phiếu ăn, cậu có thể cho tôi mượn được không, tôi trả tiền mặt cho cậu” Thấy đối phương ngây người, cậu phá lệ giới thiệu bản thân “Tôi là Lý Huỳnh Lam học hệ biểu diễn, tôi sẽ trả cho cậu”.

Cô gái kia nhìn chằm chằm khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam, hưng phấn nói “Tôi, tôi biết cậu...” Tiện đà

nhìn về phía Cao Khôn, xấu hổ đưa phiếu ăn ra “Không sao đâu, cậu cứ dùng đi... À, tôi... tôi là Tiêu Tiêu hệ vũ đạo”

Lý Huỳnh Lam không chú ý tới tên của cô gái kia, chỉ gật đầu nói “Cảm ơn” rồi định đi lấy đồ ăn, vậy mà bị Cao Khôn ngăn lại.

Cao Khôn thấy có hai vị trí còn trống, nên kéo Lý Huỳnh Lam qua ngồi xuống, sau đó cầm lấy phiếu ăn nói “Để tôi đi.”

Lý Huỳnh Lam cân nhắc về tốc độ của người này, nghĩ tới bản thân đối với nơi này xa lạ chẳng kém gì Cao Khôn, vậy nên rất cuộc không kiên trì nữa.

Căng-tin của trường điện ảnh U có rất nhiều bàn, lối đi lại vô cùng chật hẹp, ngoài ra thì chỗ này vẫn sử dụng băng ghế dựa bằng gỗ màu trắng, Lý Huỳnh Lam vừa động một chút đã thấy đủ loại ánh mắt từ bốn phía tập trung về bên này, trong không khí vương đầy mùi thức ăn dầu mỡ, cái bụng trống trơn của cậu dần dần chẳng còn chút khẩu vị nào.

Nhưng cậu nhần nhin tất cả những chuyện này, cố gắng xem nhẹ những điều đó, thờ ơ đánh giá người đang đi lấy đồ ăn đứng gần cửa sổ, anh và học sinh tới tới lui lui không hề bất đồng một chút nào, giống như là một phần tử của nơi này, tự nhiên như vậy, hòa hợp như vậy.

Lý Huỳnh Lam không nhúc nhích, thẳng tới khi Cao Khôn trở về để đẩy hai bàn đồ ăn mới hoàn hồn.

Cao Khôn đưa đồ ăn cho cậu, Lý Huỳnh Lam nhìn vào cái bát, mặc dù chẳng phải đồ cậu thích ăn, nhưng cũng không cảm thấy ghét.

Kỳ thật, cho dù là ở công ty hay trong trường học, đừng nói rằng cậu chẳng tiếp xúc với mấy người, ngay cả Vạn Hà và Chu Chí Thành cũng chưa chắc biết hết Lý Huỳnh Lam rốt cuộc là thích gì ghét gì. Xuất thân cậu tốt như vậy, nhưng Lý Huỳnh Lam dường như chưa bao giờ trêu đùa làm khó người giúp việc, một phần cũng bởi cậu chẳng biểu lộ mấy sở thích của mình, kể cả đồ ăn, quần áo, Lý Huỳnh Lam chưa từng có yêu cầu gì đặc biệt, đồ tốt cậu sẽ nói cảm ơn, đồ kém cậu cũng có thể chịu được, chẳng để ý tới bất luận chuyện gì, nhưng cũng vì vậy mà không thể hiện ra được sở thích của mình.

Chỉ là Lý Huỳnh Lam đương nhiên cũng có sở thích, kỳ thật cậu rất thích đồ cay, nhưng bởi vì cơ thể khá nhạy cảm, ăn một chút thôi là lại nổi mụn rồi rất cổ, cậu không thích ăn nội tạng, gừng, tỏi, mướp, khoai tây, và cả một số loại thịt khác nhau, nhưng dù sao cậu sẽ chẳng nói cho ai biết, cũng chẳng để ai chăm sóc mình, vậy nên điều này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng có một người biết tất cả những chuyện này, nhiều năm như vậy rồi vẫn như ngày ấy nhớ rõ.

Lý Huỳnh Lam nói “Cơm nhiều, ăn không hết”

Cao Khôn vội xẽ bớt cơm trong bát của cậu vào khay ăn của mình.

“Tôi không muốn ăn cái này” Lý Huỳnh Lam lại chọt chọt chân gà rang trong bát “Sẽ béo lắm!”

Cao Khôn lại nói “Không béo”

Lý Huỳnh Lam chằm chọc “Dĩ nhiên không thể so với an rồi, bị ngã và vẫn như trâu ấy!” Cậu sau khẽ nói rất nhỏ, sau đó gấp miếng chân gà ném sang.

Cao Khôn nhận chân gà, sau lại nhận thêm rất nhiều thịt bò, và sườn non, anh vội nắm lấy tay Lý Huỳnh Lam “Không thể ăn ít như thế.”

“Gần đây huấn luyện viên thể hình yêu cầu bữa ăn ít calo...” Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn nhú mày, nhìn vào khay ăn chỉ còn rau dưa và tí tẹo nước canh “Chỗ này không có mấy người đó, huấn luyện viên nói không đúng.”

Lý Huỳnh Lam sững sốt.

Cao Khôn lại bảo “Hôm nay cậu phải diễn hơn hai tiếng đồng hồ, hết sức rồi, cần lấy thêm dinh dưỡng mới được.”

Còn biết rất nhiều thứ...

Lý Huỳnh Lam vẻ mặt hơi nhăn nhó, xen vào lời nói của người kia “Tôi không thích ăn nhiều đường, không thích ăn còn cần lý do à?”

Cao Khôn đặt đĩa xuống, vậy mà lại định đứng dậy “Tôi vừa mới thấy đằng kia có đậu xào...”

Chỗ đó có đậu xào sao Lý Huỳnh Lam có thể không biết, cậu ngó hai vòng đã nhìn ra món kia, nhưng Lý Huỳnh Lam lại không vui bảo “Đừng phiền như vậy, cứ chờ nữa đồ sẽ nguội mất!”

Cao Khôn không nói gì nữa, yên lặng mà gấp lại những món kia vào khay của cậu.

Lý Huỳnh Lam nhìn anh thành thật bắt đầu ăn, rốt cuộc cũng thoải mái bưng bát cơm lên.

Tuy rằng hương vị đồ ăn ở căng-tin làm còn nhiều thiếu sót, trong biển người chật chội, đầy dầu mỡ, nhưng nơi này dù sao cũng là nơi duy nhất có bầu không khí đại học, tốp ba tốp năm sinh viên người an tĩnh người nói chuyện, kẻ hi ha cười đùa trêu ghẹo, đâu đâu cũng có thể nghe được tiếng bát quai, đùa nghịch,

cả bầu không khí tràn ngập tiếng cười hi hi ha ha.

Cao Khôn sớm đã càn quét xong hai bàn thức ăn, ngồi lẳng lặng chờ Lý Huỳnh Lam chậm rãi ăn, ngẫu nhiên cũng có vài ánh mắt sinh viên ôm sách đi ngang qua bị cậu hấp dẫn trông tới, mấy sinh viên cách bàn cũng vừa đánh giá vừa trầm trộ khen ngợi, rồi cả những vẻ mặt rối rắm, trộm quan sát Lý Huỳnh Lam dưới như cũng bị cậu bỏ qua.

Ít nhất cậu cũng vui vẻ, Lý Huỳnh Lam nghĩ, như vậy là đủ rồi.

Sau bữa trưa hai người ra khỏi căng-tin, Lý Huỳnh Lam hỏi Cao Khôn “Tôi gần đây đại loại đều phải tới chỗ này dựng kịch, anh có vội không?”

Cao Khôn lắc đầu “Cậu nói thời gian cho tôi là được rồi.”

Lý Huỳnh Lam trố mắt, dặn dò “Đừng tăng ca liên tục, mệt mỏi quá rồi tự hại bản thân” Cậu biết người này tuyệt đối sẽ làm mấy chuyện ngốc này.

Cao Khôn ngừng lại, hơi gật đầu “Có người thay ca cho tôi rồi, không vội”

Nhưng Lý Huỳnh Lam còn lâu mới tin anh, lúc này chiếc xe vừa chạy tới đầu đường Bỉ Dực, vừa định rẽ qua vườn hoa phía Đông, di động trong túi Cao Khôn liền reo vang không ngừng.

Trước đã nói qua, số người gọi điện thoại cho anh lác đác chẳng mấy ai, anh cũng không tùy tiện bắt chuyện với những công nhân khác, nhưng hiện tại lại là người giám đốc hạng mục của công trình gọi tới, đối phương nói thẳng cho anh một câu.

“Cậu đang ở đâu? Hạn cho cậu trước năm giờ trở về công trường, không thì tự đi mà gánh vác hậu quả” Nói xong thì cúp máy cái rụp.

Lý Huỳnh Lam thấy Cao Khôn ngây người, vội hỏi “Sao vậy?”

Cao Khôn mở mắt “Không có gì”

Lý Huỳnh Lam nhìn anh “Công trường có việc à?”

Cao Khôn không lên tiếng.

Lý Huỳnh Lam hỏi “Anh không cần nghỉ ngơi sao? Vừa xong lại tăng ca tiếp?”

Cao Khôn nhét di động vào túi cười nói “Không đâu.”

“Anh có được lương tăng ca không? Tiền lương trước kia... cũng không đưa đúng hạn à?” Cái này là do cuối năm, Lý Huỳnh Lam xem TV lúc nào cũng nghe thấy tin có mấy ông chủ lòng dạ hiểm độc khát nợ phí lao động của nhân viên, tuy nói rằng chỉ là công nhân làm thuê hợp đồng cho Không Thái, nhưng một doanh nghiệp lớn khó tránh khỏi việc thỉnh thoảng sẽ có sâu mọt.

Cao Khôn vội an ủi cậu “Đã cầm rồi, đúng hạn mà, đừng lo”

“Anh thông minh như vậy sao chẳng hiểu được mấy chuyện này nhỉ” Lý Huỳnh Lam hừ hừ.

Cao Khôn ngồi phía trước xe máy chẳng thấy có động tĩnh gì nữa, Lý Huỳnh Lam vừa thấy anh như vậy đã biết anh khó xử, cậu tự mình xuống xe.

“Đi đi thôi, đừng để muộn”

Cao Khôn lo lắng nhìn cậu “Vây lần tới...”

“Tôi sẽ gọi điện báo cho anh” Lý Huỳnh Lam liếc mắt nhìn đối phương, xong không nói gì mà xoay người đi.

“À, vậy, tôi đi nhé”

Lý Huỳnh Lam không lên tiếng trả lời, chỉ tới khi nghe tiếng xe máy của Cao Khôn xa dần, lúc này cậu mới quay đầu nhìn lại, nheo mắt về phía anh vừa rời đi.

Cậu không nghe thấy người trong điện thoại nói gì, nhưng cậu biết người gọi điện ngữ khí chẳng hề khách khí.

Giám đốc Trịnh?

Kiều ngạo thật.

...

Cao Khôn trước tiên vẫn đưa xe gửi bên Ánh Sáng, sau đó vội vã chạy tới công trường, nhưng vừa nhìn lên lại thấy mấy gương mặt thật là quen.

“A Khôn...” Một gã hán tử vóc người lùn nhưng cường tráng gọi to.

“Anh Lỗ” Cao Khôn chào hỏi “Mấy người Hỉ Nhạc đâu rồi?”

Lỗ Cường sốt ruột nói “Buổi chiều xảy ra chút việc, chỗ khu phía Bắc mấy đội thợ điều khiển cần cầu thế nào lại dễ móc sắt rơi xuống thùng xe tóe cả lửa, bèn cả vào mấy thùng sơn để gần, may mà lửa không lớn nên nhanh được dập, cơ mà cháy đen cả một phòng rồi, Hỉ Nhạc và Lão Ngô vừa bị đốc công và giám đốc gọi đi, bây giờ vẫn chưa ra, chú mau đi xem xem”

Cao Khôn nghe vậy, lập tức chạy đi, quả nhiên vừa tới cửa phòng làm việc của giám đốc Trịnh đã nghe thấy tiếng mắng chửi, âm thanh rất lớn, còn dùng nhiều từ tục tĩu.

Cao Khôn không dừng lại mà gõ cửa đi vào, trong phòng có không ít người, cả hai phó đốc công cũng có mặt.

Giám đốc Trịnh thấy anh thì bật cười “À, cái cậu muốn gặp còn khó hơn cả tìm ông chủ dạy mà, tôi chờ sắp chết con mẹ nó tới nơi rồi vẫn mới thấy cái dáng chết tiệt của cậu đây!”

Cao Khôn không nói gì, Lưu Hỉ Nhạc trước đó bị mắng tới phun máu chó chẳng hề quan tâm tới lão ta.

“Giám đốc, xe là bên đội ba điều khiển, đồ bọn họ quản lý thì liên quan gì tới bọn tôi?”

Giám đốc Trịnh kia tuổi tác không nhỏ, cũng xuất thân là dân lao động phổ thông, đối với nơi này đã thuộc lòng từng bộ cửa, trong mắt lão ta Lưu Hỉ Nhạc thật sự vẫn còn non lắm.

“Ai nói không liên quan? Chuyện này đội ba đúng là có trách nhiệm, nhưng mẹ nó là thằng nào lại để thùng sơn ở chỗ đó, đừng có hòng chối!”

Trương Dương và lão Ngô cũng ở đây, Trương Dương so với Lưu Hỉ Nhạc biết điều hơn, nhưng cũng không phải là dạng người chịu ủy khuất, vì thế cố nặn ra một nụ cười nói “Giám đốc à, nếu anh điều tra xong chuyện này, thì trách nhiệm của ai cứ để họ chịu.”

Giám đốc Trịnh gầy gầy điều thuốc lá, cười nói “Tôi không vội tìm luôn, các cậu thành thật khai xem, nếu không ai cũng bị ảnh hưởng mất.”

Lời này khiến Trương Dương và lão Ngô nóng nảy “Không thể như thế được”

“Vậy thì muốn sao đây? Mấy thằng nhóc các cậu tôi thấy nhiều rồi, đừng không biết nặng nhẹ thế, tôi không tra cũng không được, ai đứng ra nhận trách nhiệm thì sau sẽ không sao đâu”

“Ông nói gì vậy? Chuyện bắt người chịu trách nhiệm này là thế nào, việc kia cũng có lỗi của mấy ông nha, đừng hòng lấy chúng tôi làm lá chắn!” Lưu Hỉ Nhạc quát.

Cậu ta nói những lời này khiến ba người phụ trách ở đây đều biến sắc, hai người cao lớn trực tiếp bước tới uy hiếp cậu ta. Lưu Hỉ Nhạc không sợ, cắn răng chịu, ai ngờ nửa đường chúng lại bị một bàn tay ngăn lại.

Lưu Hỉ Nhạc nhìn Cao Khôn đỡ cho cậu ta, thì cũng huyên hoang một chút, thế nhưng vẫn thở dài thườn thượt “Ca, hỏi tới hỏi lui đến nửa ngày trời, bọn họ không nói lý lẽ đâu!”

Cao Khôn bảo “Đừng nói nữa!”

Lưu Hỉ Nhạc há miệng thở dốc, cắn giận mà lui ra đằng sau.

Giám đốc Trịnh đứng lên “Được thôi, bọn tôi nói lý làm cái gì, có cái gì cũng nói hết rồi, bây giờ tôi hỏi lại lần nữa, ngày hôm qua người cuối cùng ở lại trực ban là ai? Ca làm sắp xếp rõ ràng thế rồi, nào cậu thử giải thích cho tôi!” Nói xong ném cái gì đó tới trước mặt Cao Khôn.

Cao Khôn chẳng thèm nhìn, chỉ nói “Trước khi về tôi cắt hết sơn đi rồi, kiểm tra xong xuôi mới về.”

“Hừ, ai nhìn thấy cậu cắt? Gọi người đó ra đây? Chắc không phải chúng tôi đấy chứ?”

“Không phải là lỗi của anh ấy!” Lưu Hỉ Nhạc nói.

“Không phải lỗi của cậu ta, thì là lỗi của đám mấy người” Phó đốc công liếc bọn họ “Tổ mấy người chịu trách nhiệm về những đồ liên quan tới sơn, người bên ngoài không quản mấy chuyện đấy, hôm nay nửa tháng tiến trình của chúng ta bị hủy, phí phạm nguyên vật liệu xây dựng, còn cả phí bồi thường cho nhân công nữa, phải tăng ca bao nhiêu lần nữa mới bù vào được, các cậu thử nói xem, tính thế nào?”

“Chuyện bồi thường chẳng quan hệ gì tới tôi!” Trương Dương cả giận “Tôi cũng không phải người cuối cùng ở lại!”

Mặt lão Ngô trắng bệch, nhưng lão chẳng thể làm gì khác ngoài việc khẽ cắn môi, việc này nghe qua đúng là dọa người, lão đã tới tuổi này rồi, nếu không phải bất đắc dĩ, ai nguyện ý làm việc nặng nhọc như thế.

Giám đốc Trịnh lúc này lại bắn đạn về phía Cao Khôn và Lưu Hỉ Nhạc “Đừng bảo tôi làm khó dễ các cậu, chuyện này mà truyền tới tai người ngoài thì không hay đâu, cấp trên sẽ phái người xuống sớm thôi. Hiện tại bây giờ chỉ có chúng ta, là việc trong nhà, nhưng nếu các cậu không thức thời, thì tôi chỉ có thể xử lý cho công bằng, không chừng còn rũ tù đấy!”

“Xằng bậy...”

Tiếng gào của Lưu Hỉ Nhạc kế tiếp bị Cao Khôn chặn ở miệng, cậu ta kinh ngạc nhìn về phía nh, trong mắt tràn ngập không cam lòng.

Cao Khôn đứng thẳng tắp, nghiêm túc nhìn vào mắt giám đốc Trịnh, vẻ mặt bình thản “Được, vậy cứ coi là tôi đi!”

28. Quyển 1 - Chương 28: Ngu Ngốc (5)

Lý Huỳnh Lam thường xuyên lo tới việc gọi điện thoại cho Cao Khôn nhờ anh chở đi sẽ chậm trễ ảnh hưởng tới công việc của anh, vậy nên sau đó cậu đều nhờ Vạn Hà đưa đón.

Trác Diệu còn thật sự đồng ý với đề nghị của Lý Huỳnh Lam, an bài cho Vạn Hà một người mới, là một cô gái trẻ, sang năm sau mới chính thức debut. Vì vậy, Vạn Hà cực kỳ nghiêm túc tìm Lý Huỳnh Lam nói chuyện một lần, hỏi cậu có phải mình làm việc bất cần ở đâu mới dẫn tới cái kết cục này không.

Lý Huỳnh Lam thì tỏ vẻ chẳng liên quan gì tới Vạn Hà, là bản thân cậu cần thêm nhiều thời gian, cậu muốn học hỏi thêm rất nhiều thứ, còn rất nhiều chương ngại vật cần vượt qua, mà muốn thành công thì phải tự nỗ lực mà thôi.

Vạn Hà chung quy cảm thấy tâm trạng Lý Huỳnh Lam khá hơn rất nhiều, tính tình sáng sủa hơn, nói chuyện làm việc cũng tương đối nhẹ nhàng, có lẽ đúng là do nguyên nhân tự điều chỉnh bản thân, trừ việc thỉnh thoảng cậu sẽ nhờ anh làm một ít chuyện chẳng hiểu để làm cái gì, như là xác nhận một số sự kiện trong trường, rồi tìm lấy bản đồ trường học gì đó.

Cao Khôn cũng không gọi điện thoại tới, Lý Huỳnh Lam nhắn được vài ngày, rốt cuộc cũng chẳng chịu được nhắn cho anh một tin nhắn, nội dung cực kỳ ngắn gọn.

‘Lò vi sóng cháy rồi.’

Lúc ấy vừa hơn sáu giờ sáng một chút, thực ra cậu đã tỉnh từ bốn giờ, nhưng cố gắng nhắm mắt thế nào cũng không tài nào ngủ được, nhin nửa ngày mãi chẳng thấy trời sáng hơn, Lý Huỳnh Lam quyết định dứt khoát rời giường.

Tin nhắn vừa mới được gửi cùng lắm được mười phút đã nghe thấy tiếng gõ cửa, Lý Huỳnh Lam nhìn lò vi sóng còn chưa tan hết mùi khét, kính ngạc chạy ra ngoài mở cửa, bên ngoài đúng là tên đầu gối.

“Anh sao mà...” Nhanh thế.

Cao Khôn ngẩn người, nói “Ồ thì... Tôi, tôi đi mua đồ ở gần đây.”

“Mới sáng sớm sao lại chạy qua đây mua đồ?” Lý Huỳnh Lam ù ù cạc cạc “Anh không đi làm à?”

Cao Khôn đi vào bên trong “Ừ.”

Lý Huỳnh Lam nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh.

Cao Khôn lòng vòng tới hai lần quanh cái lò vi sóng, lại thấy vẫn còn cái mẩu gì đấy trong đĩa đã cháy đen “Trước để cái gì trong này?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Bánh mì” Ở đây lại không có lò nướng “Có thể sửa được không?”

Cao Khôn do dự “Chập điện rồi!”

“Vứt đi!” Lý Huỳnh Lam thẳng thắn.

Cao Khôn vội nói “Để, để tôi nhìn sửa xem...”

Lý Huỳnh Lam thấy anh lại sắp bắt đầu nghịch cái lò, trực tiếp ôm nó ném đi luôn. Cao Khôn thấy bộ dáng cậu lão đảo, vội vàng đưa tay đỡ.

“Anh không định động thủ thì để tôi” Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn chỉ có thể mang chiếc lò có chút cũ này ra ngoài, sau khi vào cửa thì cân nhắc một lúc, rồi dặn Lý Huỳnh Lam “Mấy loại bánh mì và màn thầu này nọ không thể đun nóng lâu như thế, kể cả dùng lò vi sóng, ở phía trên thật ra có nút điều chỉnh nhiệt độ, còn phân loại thực phẩm nữa, trước khi sử dụng nên xem qua...”

Lý Huỳnh Lam đứng trước gương mặc áo khoác, còn Cao Khôn chẳng khác gì con chó to xoay đầu ở phía sau dạn đi dạn lại, Lý Huỳnh Lam cuối cùng bị anh cắn nhằn đến mức không thể chịu được nữa, quay đầu lại trừng mắt, đối phương lập tức im bặt.

“Về sau không ăn là được chứ gì.”

“Không được, bữa sáng nhất định phải ăn.” Cao Khôn sốt ruột.

“Đi thôi!” Lý Huỳnh Lam trực tiếp ra ngoài.

Cao Khôn đối với mạch suy nghĩ của Lý Huỳnh Lam thật ra có hơi chậm tiêu, thẳng cho tới khi Lý Huỳnh Lam liếc mắt nhìn lại, anh mới vội vàng đuổi theo.

Hai người đi xuống dưới cầu thang. Thật ra Lý Huỳnh Lam không thích ăn đồ nhiều dầu mỡ vào sáng sớm,

nhưng cậu biết Cao Khôn rất thích như thế, vậy nên gọi bốn chiếc bánh bao gạch cua, còn mình mới chỉ chộc một tí tạo thôi rồi bảo đã no rồi, đồ thừa dĩ nhiên vào bụng Cao Khôn.

Sau đó Cao Khôn lại đưa Lý Huỳnh Lam tới trường diện ảnh U tập luyện bằng xe máy, lúc này Lý Huỳnh Lam không để Cao Khôn lên tầng với mình, mà đưa cho anh hai cái thẻ, bảo “Lát nữa có thể đi qua thư viện của trường, quét một cái là vào được, không hạn chế thời gian, tới trư thì đi mua cơm, bên trong có tiền, tầm mười một gì thì tôi tan, phòng tập ở đằng kia.”

Bố trí mọi thứ đâu vào đó, Lý Huỳnh Lam lúc này mới thoải mái lên tầng.

Cứ như vậy vào trường học, vô luận là Cao Khôn hay Lý Huỳnh Lam ở đâu kia đều an ổn mười phần, mọi việc tiến hành cũng coi như thuận lợi, mà người cao hứng nhất phải kể tới Chu Chí Thành, hẳn cảm thấy Lý Huỳnh Lam hoàn toàn vì mặt mũi của mình mới cố gắng tập luyện, thế nên hết sức hăng diện, dù sao lúc trước cũng là do hắn bỏ lời mời, làm bạn bè Lý Huỳnh Lam luôn cố gắng giúp đỡ hắn.

Chỉ là Chu Chí Thành hi vọng nhờ việc tập luyện này mà có thể ở chung với đối phương nhiều hơn một chút, thế nhưng giấc mơ bé nhỏ chẳng hề dễ dàng trở thành sự thật như hắn tưởng. Lý Huỳnh Lam tuy đến đây, nhưng thời gian ở chung với nhau so với hôm trước còn ngắn hơn nhiều. Thường thì cậu rất ít tham gia các hoạt động, nếu diễn kịch thì chỉ tới tập luyện một ngày trước buổi tổng duyệt, thời gian còn lại thì giải quyết các toàn bộ các vấn đề liên quan.

Nhưng hiện tại, hiệu suất làm việc của Lý Huỳnh Lam vẫn rất cao, vừa tới mười một giờ, hoặc có khi chưa tới mười một giờ cậu đã rời đi, không tiếp tục luyện tập nữa, Chu Chí Thành hỏi cậu có phải chút nữa có việc gì bận hay không, nhưng Lý Huỳnh Lam cũng chẳng trả lời, cũng từ chối để Chu Chí Thành tiễn, một người vừa xuống dưới lầu đã biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Vì thế, trong lòng Chu Chí Thành bỗng dâng lên một cỗ bức bối, hẳn cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lý Huỳnh Lam, đang bị một loại lực vô hình nào đó kéo xa dần.

Mà tâm trạng của Lý Huỳnh Lam bên này chưa chắc đã thoải mái như người ngoài nhìn vào, theo quan sát mấy ngày hôm nay của cậu, cậu cảm thấy Cao Khôn nhất định là đang gặt mình chuyện gì.

Tên đầu gối này trước mặt cậu từ trước tới giờ chẳng giấu được bất cứ chuyện gì, một khi nói dối là thể nào cũng chẳng dám nhìn thẳng mình, nhất là hình như dạo này anh rảnh rỗi vô cùng. Lý Huỳnh Lam lần nào tìm tới là anh cũng đến, đương nhiên bình thường cũng là như thế, nhưng hồi trước vẫn còn kiểu bận trăm công ngàn việc vẫn cố gắng thu xếp thời gian gặp nhau, nhưng bây giờ thì kiểu như chẳng có việc gì chỉ chờ trực cậu gọi đến mà thôi. Lý Huỳnh Lam mấy lần cố ý gọi anh đến lúc sáu giờ, đáp án của đối phương lần nào cũng oke hết, kể cả buổi sáng, giữa trưa, buổi chiều, chập tối, nhiều lần như vậy, hơn nữa thời gian tới đều không vượt quá mười phút, chẳng lẽ cái tên này là thiên tài quái dị trong truyền thuyết đây ư.

Lý Huỳnh Lam có thể hỏi trực tiếp Cao Khôn, tuy rằng cái tên này thể nào cũng tránh phải né trái mà nói với cậu, hoặc dùng lý do qua loa để cho xong chuyện, nhưng chỉ cần Lý Huỳnh Lam kiên trì, thể nào cũng

đào ra được chân tướng, nhưng cậu không làm vậy, cậu cảm thấy mình nên có một biện pháp thích hợp hơn một chút.

...

Lại là một ngày tập luyện khác, Lý Huỳnh Lam được Cao Khôn đèo tới trường, hai người theo thường lệ hẹn giờ ăn trưa, rồi mỗi người một ngả, Cao Khôn cầm thẻ sinh viên của Lý Huỳnh Lam vào thư viện trường điện ảnh U.

Trải qua mấy ngày này, nơi này đối với anh đã từ xa lạ mà trở nên quen thuộc, từ miễn cưỡng thành thích nghi, nếu Lý Huỳnh Lam ở bên cạnh anh, nhất định sẽ không thể không kinh ngạc tới tình trạng lúc này: Bộ dáng Cao khôn lật sách cứ như thể anh là một chiến sĩ can trường, vì bị thương nặng mà không thể không rời xa chiến trường, nhiều năm sau cầm lại vũ khí của mình, vừa kinh hãi vừa quý trọng, vẻ mặt cực kỳ thành kính.

Vô luận là đại học gì đi nữa thì chẳng thiếu mấy người ngồi trong thư viện. Cao Khôn biết thân phận của anh, vậy nên không tranh giành với những sinh viên khác, lần nào anh cũng sẽ chọn một góc không người, chọn một quyển sách mà những bạn học khác chẳng mấy hứng thú, đọc một mạch tới trưa, thẳng tới lúc hẹn ăn trưa với Lý Huỳnh Lam, mới lưu luyến mà rời khỏi.

Vậy nhưng ngày hôm nay, phân nửa thời gian của Cao Khôn dành cho việc nhìn chiếc điện thoại di động mới tinh vừa lỗi ra, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Sao mình thế nào lại hồ đồ vậy?! Đây là di động của Lý Huỳnh Lam.

Hai người đều không thích sử dụng thêm phụ kiện gì trang trí bên ngoài, vậy nên nhìn sơ qua, điện thoại của họ từ kiểu dáng đến thiết kế giống nhau như đúc, trừ việc chiếc của Cao Khôn nhiều hơn một vết sứt.

Cao Khôn sợ Lý Huỳnh Lam có việc gấp, lập tức đánh điện thoại cho cậu, định ra khỏi thư viện rồi lên tầng đổi điện thoại cho cậu.

Lý Huỳnh Lam bên kia chỉ lạnh nhạt nói “Lát nữa gặp mặt, anh nếu không có việc gì thì để lát nữa nói sau.”

Thế nên, Cao Khôn chỉ có thể chờ đợi.

Mà Lý Huỳnh Lam lúc này đang ngồi ở phòng nghỉ đằng sau phòng luyện tập, cầm điện thoại của Cao Khôn, cậu không lập tức trả về vội, mà chậm rãi xem dữ liệu trong máy của anh.

Nếu như nói di động của Lý Huỳnh Lam theo phong cách lãnh đạm, thì di động của Cao Khôn hoàn toàn đích thị là nhạt nhẽo. Đưa cho anh sử dụng bao lâu rồi, mà bên trong vẫn chỉ toàn là dữ liệu mà Lý Huỳnh Lam trước đó dùng, bao gồm cả tin nhắn cũ hay hình nền, trong danh bạ của người này cũng chẳng nhiều

hơn vài cái tên, không, không đúng, duy nhất một cái tên thì đúng hơn – Huỳnh Lam.

Nhưng kiểm tra dữ liệu cuộc gọi lại có tới tám dãy số, ngoại trừ tên của Lý Huỳnh Lam, những dãy số còn lại đều không lưu tên người. Chiếc điện thoại này nếu không phải chính mình trực tiếp lấy từ trên người Cao Khôn, có khi ngay bản thân cậu cũng tưởng đây là điện thoại cũ của mình bỏ quên ở đâu đó.

Lúc đầu Lý Huỳnh Lam chẳng thể tưởng tượng nổi, rồi sau đó... nhớ đến trình độ mẫn cảm của Cao Khôn đối với những con số, có lẽ anh đều nhớ hết số điện thoại của người ta vào trong đầu rồi, mà chuyện đó đối với anh cũng không khó khăn gì.

Lý Huỳnh Lam thở dài, cố gắng để bản thân không nhớ tới những chuyện đó, sau đó cậu vào nhật ký di động, chọn một dãy số tương được sử dụng tương đối nhiều, gọi tới.

Trong ống nghe tút tút được hai tiếng, rồi đối phương rất nhanh đã mở máy, không phải tiếng nói chuyện bình thường mà tiếng la hét như pháo nổ oanh tạc.

“Ca, anh bao giờ thì tới lấy đồ thế, em dọn xong cho anh rồi, chúng ta rồi đi lúc nào cũng được... Sao anh lại làm thế chứ, càng nghĩ em càng tức, sáng nay cái lũ kia lại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng muốn xem kịch của chúng ta, sao lại tới phiên chúng nó cơ chứ, chỗ này thì có cái gì là tốt? Em chữa cái bàn ở đầu giường rồi, nếu không anh lại tiếc lương tăng ca cả tháng, em con mẹ nó càng nghĩ càng ức, ngày đó nên đi chung với anh mới đúng! Lũ đó rồi sẽ gặp báo ứng thôi, đừng tưởng ăn dễ! Ông mày giết hết chúng nó!”

Đầu bên kia gào ầm lên một lúc, lại thấy trong điện thoại không phản ứng gì, cậu ta vô cùng thông minh nhận ra điều gì đó không đúng, khẩu khí thế nên đổi xoạch, bắt đầu nhận sai.

“Em, em nói nè... Em biết ca chẳng muốn đâu, nhưng em không nghịch đâu, cả hai chúng ta không làm gì mà, em đồng ý với anh rồi, vẫn chưa quên, em chỉ thích nói ngoài miệng thôi... Anh bảo phải nhịn mà”

“Ai chọc mấy người vậy?”

Vừa lúc Lưu Hỉ Nhạc vẫn còn ăn một bụng khổ, bỗng nhiên nghe thấy đầu kia truyền tới một giọng lạnh lùng trong trẻo, hoàn toàn khác một trời một vực so với giọng trầm thấp của Cao Khôn, Lưu Hỉ Nhạc lập tức ngốc lảng.

“Cậu... cậu là ai? Anh tôi đâu?”

“Ồ chỗ tôi, cậu vừa nói ai chọc tới mấy người vậy? Hần nào mấy ngày hôm nay trông anh ấy không vui lắm”

Lý Huỳnh Lam không trả lời vấn đề của Lưu Hỉ Nhạc, nhưng lượng tin tức quá lớn này khiến Lưu Hỉ Nhạc nhất thời không thể bắt kịp.

Khẩu khí này, loại thân mật này, nếu là giọng nữ thì chắc cậu ta sẽ lầm tưởng là điện thoại của chị dâu đánh tới thôi.

“Tôi, ca tôi, anh...”

“Anh ấy không nói cho tôi, cậu sẽ nói chứ?”

Lý Huỳnh Lam cũng không cố ý nhẹ giọng với cậu, nhưng cổ họng cậu có lẽ là gien di truyền của Trác Diệu, âm thanh hoa lệ mà trong trẻo, cậu cũng biết vậy, thế nên ngày thường vẫn nghe luôn lạnh nhạt, càng nghe nhiều lại có vẻ kiêu ngạo, thêm một chút xa cách, giờ phút này tự nhiên lại có chút gì đó biếng nhác, tựa như mèo, mà lại mềm mại như nhung, cực kỳ hấp dẫn lòng người.

Chu Chí Thành, Bạch Huy đều thua ở điểm này, đừng nói tới chú cún đàn độn Lưu Hỉ Nhạc.

Vì thế, Lưu Hỉ Nhạc cứ mơ mơ hồ hồ thành thật khai báo toàn bộ mọi chuyện, hơn nữa mấy ngày hôm nay cậu thật sự có chút ghen không nổi, tạm thời chẳng quản đối phương có thân phận gì, có khả năng giải quyết vấn đề hay không, cực kỳ ủy khuất tố khổ với người ta, thế nên, mấy chuyện oan ức trước kia, lại được thêm mắm dặm muối qua cứ thế vào tai Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam yên lặng mà nghe, thậm chí bên miệng vẫn mang theo nụ cười, nhưng lại có vẻ cực kỳ âm u.

29. Quyển 1 - Chương 29: Ngu Ngốc (6)

Lưu Hỉ Nhạc báo sạch toàn bộ chuyện giám đốc Trịnh và tên đốc công ác ôn ở công trường ra, cuối cùng tổng lại một câu “Đám đó nói cho cùng là coi thường tôi và ca từng ngồi tù, tôi hiểu tính ca chứ, lão Ngô thì trong nhà có cha mẹ già dưới còn con nhỏ, cả nhà đông như vậy còn đợi lo gửi tiền về nên đành chịu, còn cái thằng giặc Dương kia cứ thấy đàn bà là rén, tình nguyện quỳ dưới váy người ta, thật ra là vì gã nợ nhiều tiền quá, tới giờ còn chưa trả hết cơ, chuyện này anh tôi không chấp họ, để họ ăn hiếp thế. Còn ca thì cái gì cũng tốt, mỗi tội mềm lòng, người khác đối tốt với anh sau đấy trả lại chắc cả trăm phần.”

“Vậy người bên kia muốn bồi thường như thế nào?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Nói tới đây, Lưu Hỉ Nhạc càng bực “Ha hả, cái kho hàng mười thước vuông nói quá thì là cháy sạch, thực ra lửa mới bén được tới chút tường, vậy mà đám kia chưa gì đã chém phăng hai vạn, cậu nói mấy người chúng tôi lấy đâu ra nhiều tiền thế, hả, coi như non nửa lương cả năm của anh tôi sạch trơn! Ngay cả rắm cũng chẳng còn chi!”

“Hiện giờ anh ấy dọn ra đâu rồi?” Lý Huỳnh Lam quan tâm nhất chuyện này.

Lưu Hỉ Nhạc buồn bực “Chẳng phải cậu nói anh ấy ở chỗ cậu à... Tôi vốn định hỏi cậu nữa cơ?”

Thanh âm Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên trầm lại “Các người bao giờ thì đi?”

Lưu Hỉ Nhạc nói “Tôi chờ ca.”

Không đợi Lưu Hỉ Nhạc trả lời, Lý Huỳnh Lam đã nhanh chóng hẹn gặp cậu ta, sau đó dứt khoát cúp máy.

Lưu Hỉ Nhạc đầu kia thấy điện thoại tút dài thì chẳng hiểu chuyện gì: Ồ, nói cả nửa ngày, rốt cuộc đầu bên kia là ai thế nhỉ?!

Lý Huỳnh Lam dọn đồ, thuận tiện xóa lịch sử cuộc gọi ban nãy, tỏ ra như chẳng có việc gì mà ra bên ngoài tập luyện, chờ tới giờ ăn trưa mới tới căng-tin gặp Cao Khôn.

Cao Khôn đã mua xong đồ chờ cậu, thấy Lý Huỳnh Lam thì vội vàng hỏi “Thật xin lỗi... Chẳng hiểu sao lại cầm nhầm.”

Lý Huỳnh Lam cũng đưa di động trả lại cho anh “Cứ làm to chuyện”

“Lần sau sẽ không.” Cao Khôn vẫn để ý.

Lý Huỳnh Lam liếc anh “Nếu không nhận được tin báo bên công tôi tức khắc sẽ tìm Vạn Hà, Vạn Hà biết thì tôi không sao hết, anh khẩn trương làm gì, chẳng lẽ trong di động có bí mật gì không muốn tôi biết?”

Cao Khôn ngẩn ra, lập tức lắc đầu “Không phải... Không nhiều người biết số tôi lắm...”

“Có những ai?” Lý Huỳnh Lam dường như rất hứng thú với đề tài này.

Cao Khôn không giấu gì “Có cậu, có Hỉ Nhạc... và mấy người bạn nữa”

“Hỉ Nhạc là ai?” Lý Huỳnh Lam nhú mày.

“Là một người em trai của tôi, à, không phải em ruột”

“Vô nghĩa” Cao Khôn có em trai ruột mình lại có thể không biết sao “VẬY các anh... biết nhau mấy năm rồi à?”

Cao Khôn gật đầu, thấy Lý Huỳnh Lam không nói gì thì giải thích hộ Lưu Hỉ Nhạc “Cậu ta không giống anh, cậu ta trộm tiền mới vào đó, vì trong nhà túng quá” Nói như Lưu Hỉ Nhạc, tuy rằng cậu ta làm việc trái đạo đức, nhưng chưa từng thấy hối hận, ít nhất chút tiền đó có thể kịp thời trả viện phí cho mẹ cậu ta, mà nửa đời sau của cậu ta coi như dùng để trả nợ cho xã hội.

Lý Huỳnh Lam lại cảm thấy hai từ ‘không giống’ kia hết sức chói tai, trong lòng Cao Khôn, cướp bóc so với tình huống của anh có thể coi như là chuyện thường được sao? Nhưng Lý Huỳnh Lam nhất thời không thể phản ác được, chỉ có thể yên lặng nắm chặt đôi đũa, chọc một lỗ thật sâu vào cơm trong bát.

Vả cả những người bạn khác kia là thế nào, như thế hoàn cảnh của họ cũng na ná như Lưu Hỉ Nhạc vậy. Cho dù Lý Huỳnh Lam đã cố xem nhẹ, nhưng hiện tại, cuộc đời của cậu và Cao Khôn đã bất tri bất giác trở thành hai thế giới khác nhau, chỉ dựa vào những hồi ức xa xôi ngày ấy để duy trì mối quan hệ đáng thương này, nhưng những cũng không phải mọi hồi ức đều tràn ngập trong hạnh phúc đẹp đẽ, chúng tựa như ảo ảnh trôi nổi, ngẫu nhiên va chạm vào nhau, phải chăng chúng không đợi ta dung hợp lại, mà chỉ chờ trực tan biến...

Cao Khôn có thể lý giải tại sao Lý Huỳnh Lam không vui, vì thì anh thức thối ngậm miệng lại, cố gắng sử dụng cái đầu óc khô quắt của mình để làm dịu bầu không khí lúc này, chợt nghe Lý Huỳnh Lam chỉ vào một suất ăn đầy ắp bên bàn kể bên hỏi “Sao anh không mua cái này?”

Cao Khôn dừng lại, nói “Cay quá...”

Lý Huỳnh Lam móc túi áo của mình tìm phiếu ăn, rồi đưa ra.

Khuôn mặt Cao Khôn toát lên vẻ khó xử, anh giống như giấy dựa trong chốc lát, sau đó mới đứng dậy nói “Được, tôi đi mua, cậu ăn đi, sắp nguội rồi, với cả mấy đồ đó không được ăn nhiều đâu nhé, nóng lắm.”

Lúc này Lý Huỳnh Lam mới lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nhưng khi Cao Khôn vừa quay người lại, vẻ mặt cậu lạnh xuống.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Hỉ Nhạc đứng ngoài công trường nhìn Đông ngó Tây, ngày hôm qua sau khi đối phương cúp máy cậu ta lại bắt đầu bối rối tưởng tượng coi người nọ rốt cuộc trông ra làm sao, nhưng nghĩ thế nào cũng chẳng thấy giống, thẳng tới khi một nam sinh tuấn tú tay nhét vào túi áo bước tới gần, trong đầu Lưu Hỉ Nhạc bỗng ‘đình’ một cái, thông báo tín hiệu thành công.

Không phải thế chứ....

Theo khoảng cách đối phương tiếp cận, mắt Lưu Hỉ Nhạc trừng càng ngày càng lớn, thẳng cho tới khi người kia đã đứng trước mặt mình rồi, Lưu Hỉ Nhạc không khỏi bắt đầu đánh giá cậu, lại nhìn cái poster phía sau, miệng nửa ngày cũng không khép lại.

Ô, không ngờ là vị minh tinh lần trước! Sao lại tranh một đấu hai thế này, rốt cuộc tình huống của ca cậu là sao đây?

Hôm nay Lý Huỳnh Lam diện áo bành màu xám, phối với khăn quàng cổ màu đen, càng tôn lên khuôn mặt

trắng như tuyết, so với thăng nhóc đen lụi đối diện cứ như vừa lặn từ đâu về quả thật cách biệt một trời một vực.

Cậu bạn kính râm, liếc mắt nhìn người vẫn còn đang ngây như phỗng trước mặt, hỏi “Lưu Hỉ Nhạc?”

Lưu Hỉ Nhạc ngạc nhiên, ô đúng rồi, là giọng này này, vừa nghe đã nhớ kỹ, sao có thể quên được.

“Cậu, sao cậu biết...”

Lý Huỳnh Lam không trả lời, chỉ nói “Tôi tới lấy đồ cho Cao Khôn.”

“Ừ... Ờ?” Miệng Lưu Hỉ Nhạc khó khăn lắm mới ngậm lại được, sau đó lập tức há hốc “Cậu lấy?”

Lý Huỳnh Lam gật đầu “Tôi có xe, tôi thay anh ấy tiện đường qua lấy thôi, so với tự anh vác mệt chết thì nhanh hơn.”

Lưu Hỉ Nhạc ngẫm lại, đúng là có lý “Ca tôi có biết không đấy?”

“Không thì sao?” Lý Huỳnh Lam hỏi lại.

Lưu Hỉ Nhạc quái lạ, vị này nói chuyện không giống giám đốc Trịnh thích chửi mẹ nó, nhịp điệu chậm rãi nhẹ nhàng, lại chẳng giống như Vương quản lý luôn làm bộ mắt chó nhìn người bên dưới, ánh mắt vị này rất ngay thẳng, cũng chẳng có một chút xem thường và châm chọc gì hết, chỉ vài câu ít ỏi, vậy mà đã làm cho người nghe rung động, rồi lại có cảm giác bị đàn áp một cách khó hiểu, chẳng lẽ đây chính là khí thế minh tinh trong truyền thuyết?

“Vậy, vậy cậu chờ một chút, để tôi cầm giúp cho...” Theo trực giác, Lưu Hỉ Nhạc vẫn lựa chọn tin cậu, vì thế xoay người rời đi.

Lý Huỳnh Lam lại nói “Tôi đi cùng với anh...” Sau đó trực tiếp đi đằng trước.

Lưu Hỉ Nhạc chic có thể im lặng nhanh chân mà đuổi theo, cả đường cổ nhin lòng hiểu kì đánh giá bóng dáng người phía trước, suy đoán rốt cuộc cậu ta và anh mình có quan hệ gì, tới khi hoàn hồn liền phát hiện xung quanh cũng có rất nhiều ánh mắt ném tới, vừa hiếu kỳ, vừa kinh ngạc, cũng có một số người nhận ra được khuôn mặt quen thuộc kia, dù sao poster quảng cáo cũng treo ngay trước mặt bọn họ mỗi ngày, không nhớ cũng khó.

Lưu Hỉ Nhạc bỗng cảm thấy lưng mình đang gồng hết cả lên, cậu bắt đầu hiểu được nỗi lòng hai vị giám đốc Trịnh và quản lý Vương chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, sao có thể so sánh được nhỉ, đám đó tuyệt đối không giống với tình huống hiện giờ đâu.

Miên man suy nghĩ mãi, tầm mắt bỗng rơi xuống ban công trên tầng ba, Lưu Hỉ Nhạc bỗng dừng cước bộ.

Lý Huỳnh Lam cảm thấy không đúng, vừa quay lại chỉ thấy Lưu Hỉ Nhạc đang chỉ ra đâu đó, cả giận mắng “Hắn nào tôi cứ cảm thấy chuyện hôm đó nham hiểm kiểu gì đấy, hóa ra là cái lũ sài lang hổ báo đó liên hợp với nhau, ca thật đúng là nhọ ơ là nhọ!”

Lý Huỳnh Lam nhìn theo, chỉ thấy có ba bốn người đang đứng trên tầng vừa hút thuốc vừa nói chuyện vui vẻ, trong đó có một vị béo mập đội mũ bảo hộ Lý Huỳnh Lam đã từng gặp qua, chính là người dạy em gái lần trước ở bãi đỗ xe, cậu hỏi Lưu Hỉ Nhạc “Họ Trịnh?”

“Không phải!” Lưu Hỉ Nhạc quả thật đã câu tới run bần bật “Tôi với anh từng nói với hai thằng đó chuyện của mình hồi trước, chẳng ngờ lại có người bỉ ổi như vậy! Đó, tên mập kia, bản thân chẳng quản nổi em gái, lại còn hắt nước bắn lên người ca, bây giờ nhớ lại mấy cái lời bỉ ổi lưu truyền trong công trường nhất định là do tên đó động gió, cậu không biết chứ, lũ chúng nó thế mà dám bảo ca tôi được phú bà bao, còn mua tặng anh một chiếc mô tô nhập khẩu, có người nhìn thấy trên đường. Hừ, bố mày cười vào! Kể cả đây là sự thật, kẻ ngốc có tiền thích anh ấy thì chúng nó quản được sao, đám đó chắc bị máy ủi đất chèn qua người rồi cũng nên, lại còn dám đắc ý, tính đi tính lại dù sao so với làm em rể của nhà họ Vương còn oai hơn! Lo làm cái gì!”

Phú bà...

Lý Huỳnh Lam nghe Lưu Hỉ Nhạc chửi đồng, khuôn mặt vốn mang vẻ lạnh lùng bỗng hơi nóng lên, cảm giác ngứa vị tạp trần, cũng may đối phương không để ý, nên cậu rất nhanh chóng đã trở về như ban đầu.

Lưu Hỉ Nhạc càng chửi càng hăng, xong xuôi mới thoải mái chút đỉnh, dẫn Lý Huỳnh Lam tới ổ chó của bọn họ.

Cao Khôn không có mấy đồ đạc, chẳng có gì sót lại nhiều ngoài một chút đồ sinh hoạt đơn giản, nhưng đồ nhiều nhất lại là sách có tới ba chồng dùng dây buộc lại, chất lên cao phải tới nửa người.

Lý Huỳnh Lam trực tiếp bỏ qua cái mền, mở ngăn kéo ra lại thấy một đồng hồ cũ, so với di tích lịch sử có khi còn cổ lỗ sĩ hơn, chỉ lượm vài cuốn sách, và một cái bao da, xong xuôi nói “Những cái khác thì thôi, nhiều đây đủ rồi”

Lưu Hỉ Nhạc lạnh lẽo tới giúp đỡ “Để tôi dọn vào xe cho cậu”

Lý Huỳnh Lam tự mình sách cũng khó, chẳng mấy khi quan tâm tới Lưu Hỉ Nhạc “Còn anh thì tính ở đâu?”

Lưu Hỉ Nhạc nói “Tôi bàn qua với mấy người bạn thuê chung phòng với hắn, giá cũng kha khá, đợi đến khi tôi tìm được việc khác sẽ giữ chỗ cho ca!”

Lý Huỳnh Lam gật đầu “Cảm ơn anh”

Lưu Hỉ Nhạc cho rằng Lý Huỳnh Lam đang cảm ơn vì mình giúp đỡ mang đồng sách tới cái xe trắng hào nhoáng tới độ soi rõ được cái mặt cậu ta, ngượng ngùng gãi đầu bảo “Đừng khách khí, cậu là bạn của anh tôi, cũng coi như là bạn của tôi, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm!” Tuy rằng tôi chẳng biết cậu mấy, nhưng ca tôi bản lĩnh lớn như vậy, nên tôi sẽ không thắc mắc nữa.

Nói xong vừa định chớp lấy bả vai của Lý HUỳnh Lam, tay vừa sắp chạm chiếc áo mềm như nhung kia thì mới cảm thấy không đúng một chút, vội vàng thu về.

Lý Huỳnh Lam nhìn thanh niên có làn da bánh mật đang cười tới sáng lạn kia, cũng nhếch khóe miệng, nói lại với cậu ta một câu.

“Cảm ơn anh” Câu này không còn lạnh lùng như trước nữa, thật sự chân thành.

“Ha ha, không cần không cần...” Nếu không bởi vì làn da quá đen, có lẽ khuôn mặt của Lưu Hỉ Nhạc bây giờ đã đen hệt như cái mông cậu ta “Chỉ là cậu cẩn thận với mấy chồng sách này một chút, anh tôi coi chúng như bảo bối, tiền cũng có thể không quan trọng, nhưng anh ấy lo cho chúng nó lắm.

“Ừ” Lý Huỳnh Lam mở cửa ngòi vào bên trong “Bao giờ thì anh đi, tôi có thể đưa anh tới đó”

Lưu Hỉ Nhạc cự tuyệt “Tí tôi đi ba bước là tới ấy mà, cậu đi trước đi, có rảnh thì bảo ca gọi cho tôi một tiếng!”

Lý Huỳnh Lam nổ máy, nhưng vẫn chưa đạp ga, cậu bỗng dưng hỏi “Sau hôm đó anh không nói cho tôi?”

Lưu Hỉ Nhạc không hiểu, rồi mới nhớ lại cái lần đầu tiên hai người gặp nhau, bản thân mình lại lấy Trương Dương ra giả mạo, trên mặt cậu ta lộ ra một chút xấu hổ và chột dạ,

“Cái đó... Tôi có mắt như mù, cậu, cậu đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân nha...”

Lý Huỳnh Lam không nghĩ là cậu ta sẽ nói vậy “Tôi không trách anh đâu, tôi chỉ là muốn biết nguyên nhân”

Lưu Hỉ Nhạc do dự, cuối cùng vẫn trả lời “Ôi, chỉ trách tôi ngốc, cậu cũng biết chúng tôi là loại người gì rồi đấy, thường thì bọn tôi luôn có chút khúc mắc với người thân, ra ngoài bao lâu rồi, tôi chẳng qua là đề phòng thôi, hơn nữa anh từng dặn nếu có người đến tìm anh thì bảo anh không có đó.”

“Vì sao?” Lý Huỳnh Lam nhíu mày.

Lưu Hỉ Nhạc đáp “Bởi vì anh từng nói, ngoại trừ chúng ta, trên thế giới này, anh chẳng còn thân với ai nữa...”

30. Quyển 1 - Chương 30: Nhà Mới (1)

Sau đó Lý Huỳnh Lam đi công tác tới hai ngày, cậu không tới trường học vậy nên cũng không liên lạc với Cao Khôn.

Cuối tuần này, cậu tới bệnh viện trung ương, ngồi trong xe chưa tới mười phút đã đến nơi, Lý Huỳnh Lam sau đó lên tầng, đẩy cửa phòng bệnh ra, đã thấy bên trong vô cùng náo nhiệt.

Một chân Lý Tiểu Quân bó thạch cao rất dày, chị đang dựa nửa người vào thành giường đọc tạp chí, ngồi bên cạnh là Lý Nguyên Châu và dì Tạ, đối diện là con trai cả của ông cụ, cũng là anh trai trên danh nghĩa của Lý Tiểu Quân, hay là bác cả của Lý Huỳnh Lam, Lý Càn, ngoài ra còn có một cô gái trẻ nhỏ hơn cậu một tuổi, Lý Diệp Diệp.

Lý Diệp Diệp đúng là được kế thừa ngoại hình người nhà họ Lý, vẻ ngoài thanh lệ, so với người ngoài thì tuyệt đối chính là một mỹ nhân, chẳng qua lại có một Lý Tiểu Quân bên cạnh, rõ ràng có cách biệt về mặt tuổi tác, nhưng nhan sắc vẫn kém hơn một trời một vực.

Lý Huỳnh Lam vừa vào phòng, người đầu tiên chú ý tới cũng chính là người đang quét dọn dì Tạ, thẳng đến khi dì gọi một tiếng, ánh mắt của những người khác mới rời lại đây. “Huỳnh Lam” Thấy con trai, Lý Tiểu Quân đặt tạp chí xuống, mỉm cười. Sắc mặt chị rất tốt, chẳng có điểm gì giống như bị thương nặng cả, hôm nay cách cái ngày tai nạn đó chắc cũng phải nửa tháng là ít, xem ra dịch vụ của bệnh viện quả thật không tồi. Lý Huỳnh Lam không nhìn chị, mà thản nhiên gọi một tiếng “Ông ngoại.”

Lý Nguyên Châu cũng đáp lại bằng một tiếng hừ lạnh “Còn biết đường tới đây à?”

Lý Huỳnh Lam không trả lời. “Huỳnh Lam, mặt của em làm sao thế?” Bỗng Lý Diệp Diệp ngạc nhiên đứng dậy xem nửa mặt bên trái của Lý Huỳnh Lam, mọi người lúc này mới để ý tới trên thái dương của Lý Huỳnh Lam lúc này đang dán một miếng gạc trắng to đùng. Lý Tiểu Quân vội vàng “Lại đây lại đây, để mẹ xem”

Lý Càn thì khoa trương “Ồi chà chà, sao lại không cẩn thận như thế, tổn thương trên mặt của mình tình không phải chuyện nhỏ đâu!”

Còn Lý Nguyên Châu chỉ nhún mày. Lý Huỳnh Lam giải thích “Ngã một cái thôi, không sao”

“Liệu có bị sẹo không?” Lý Tiểu Quân hỏi “Nếu thế thì lên TV không dễ coi đâu.”

Lý Huỳnh Lam rút cuộc mới liếc chị một cái “Không sao, phủ phấn lên thì không thấy gì” Nói tới đây, Lý

Diệp Diệp lại chuyển đề tài “Cô à, hôm trước cháu thấy trên TV có một chương trình giới thiệu một hộp phấn, chắc là hàng của nước A đấy? Có tốt thật không ạ?”

Lý Tiểu Quân kích động “Đương nhiên là tốt, phấn chống nước kiềm dầu khó tìm lắm đó, cô thử qua rồi!”

Sau đó, hai người họ bắt đầu thảo luận về vấn đề đồ trang điểm, Lý Diệp Diệp đối với những đánh giá của Lý Tiểu Quân thì tôn sùng vô cùng, hai người cứ vậy tám từ trên trời xuống đất, Lý Tiểu Quân còn vui vẻ tháo chiếc vòng tay mã não nguyên chất đưa cho cô bé.

Lý Càn bên cạnh không chen vào câu chuyện được, đành phải chuyển hướng mục tiêu sang Lý Huỳnh Lam vốn đang bị coi nhẹ, gã hỏi “Sao gần đây bạn thế à, tuần trước bác qua vườn hoa Lục Nham không thấy cháu.”

Đối với câu hỏi này, Lý Huỳnh Lam chẳng mảy may gì, ngược lại sắc mặt Lý Nguyên Châu lại chẳng tốt lắm.

Lý Càn thông minh phát hiện ra điều đó, ánh mắt chợt lóe.

Lý Huỳnh Lam nhìn Lý Nguyên Châu, Lý Nguyên Châu cùng nhìn cậu, hai ông cháu đối diện, chẳng nói chẳng rằng, nhưng trong mắt Lý Huỳnh Lam lại ẩn chứa một loại lạnh lẽo, không hề tránh ánh mắt của Lý lão gia.

Lý Nguyên Châu trầm giọng nói “Bên ngoài dù bạn thế nào, nhà vẫn là nhà, có chỗ nào ăn ngủ so được với nhà mình?” “Đúng vậy đúng vậy, Huỳnh Lam cẩn thận một chút, đừng để ông ngoại và... mẹ lo lắng” Lý Càn vội vùng vằng theo, nhưng lời này vừa nói ra cũng khiến gã phải xấu hổ.

Lý Huỳnh Lam chỉ cúi đầu, nói “Không có gì thì cháu đi trước.”

Nói xong cũng không đợi Lý Nguyên Châu và những người khác kịp phản ứng, giống hệt như đã trả nợ xong xuôi, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó, Lý Tiểu Quân mới phát hiện ra đầu này, chị quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa phòng bệnh, khổ sở nói “Con còn chưa kịp nói chuyện với Lý Huỳnh Lam nữa.”

Lý Càn lặng lẽ nhìn trộm sắc mặt của ông cụ nhà mình, rồi cười khuyên nhủ “Trẻ con ấy mà, trưởng thành rồi đều có chuyện riêng của mình, gia trưởng cứ chăm chăm mãi cũng không tốt, biết đâu lại vội vàng đi gặp bạn gái ấy!”

Lý Tiểu Quân chẳng còn hứng thú nói chuyện phiếm, chỉ nhú mày cầm lấy quyển tạp chí ra coi, mà Lý Nguyên Châu bên cạnh cũng chỉ uống trà, không nói chuyện.

Thấy cái tình trạng cứng ngắc lúc này, Lý Càn chỉ có thể đành thức thoir gọi con gái ra về.

Bên ngoài, Lý Diệp Diệp không nhìn được mà hỏi ba “Lý Huỳnh Lam vẫn vì chuyện năm đó mà bất hòa với ông ngoại và mẹ cậu ta sao? Đã lâu như thế rồi”

Lý Càn bảo cô bé nhỏ giọng một chút “Có phải chuyện ấy không thì không biết được, nhưng mà quan hệ của họ vốn chẳng mặn mà gì, có vẻ bây giờ thì cùng ngày càng tệ!”

Lý Diệp Diệp nhìn chiếc vòng tay trong suốt sáng loáng ở cổ tay, hừ nói “Có phúc mà không biết hưởng!”

“Đúng thế, có vài người đúng là chẳng biết hưởng phúc, rõ ràng có bao nhiêu thứ như vậy còn không biết điều mà làm loạn, lại còn huyênh hoang cho lắm vào!”

Hai người bọn họ cả đường bát quái với nhau, dần dần đi xa.

Trong phòng bệnh, Lý Nguyên Châu bỗng hỏi con gái “Con lần trước hỏi Trác Diệu thế nào rồi?”

Lý Tiểu Quân lật tạp chí “Không phải đã nói với ngài rồi sao, Trác Diệu bảo ra tù rồi, nhưng mà người vẫn còn ở thị trấn G, đại loại là chưa tới thành phố U.”

Thấy Lý Nguyên Châu vẫn im lặng, Lý Tiểu Quân nói “Con biết ngài lo lắng cái gì, trong

lòng Lý Huỳnh Lam không thoải mái vì cậu ta”

Dứt lời, bỗng xoay tạp chí ra, chỉ vào một bức ảnh chụp nho nhỏ trên góc “Ôi, trông giống cậu ta nhỉ, lâu không nhắc tới lại quên bống mất, nhìn tấm này mới nhớ mang mang ra một chút!”

Lý Nguyên Châu nhìn chằm chằm cái tí rất dài “Bộ ngôn tình về cuộc chiến cung đình chuẩn bị bấm máy, các ngôi sao mới đã sẵn sàng”, lại quét mắt nhìn đồng ảnh chụp một người đàn ông để đầy phía dưới, đã thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Ông đánh giá khuôn mặt người đàn ông đó, quả thật có nét tương đồng, nhưng không nhiều, ít nhất là ánh mắt và khí chất không hề giống, Lý Nguyên Châu dần buông lỏng sự phòng bị trong lòng, nhưng vẫn nặng nề thở dài.

Mà bên kia, Lý Huỳnh Lam vừa xuống lầu, sau đó gặp một người đang rất vội vàng - Lý Linh.

Lý Linh là một người con trai khác của Lý Nguyên Châu, là em trai của Lý Càn, anh trai của Lý Tiểu Quân, cũng là người bác hai của Lý Huỳnh Lam. So với Lý Càn cao lớn cường tráng, Lý Linh trông lại càng giống Lý Nguyên Châu hơn, y có một đôi mắt hẹp mà dài, dáng người cao gầy nhả nhặn, nhìn qua rất

giống như thầy giáo, nhưng chuyên ngành của y lại là tài chính.

Lý Linh cũng đã thấy Lý Huỳnh Lam từ đằng xa, câu đầu tiên mở miệng hỏi cũng là khuôn mặt của cậu. Lý Huỳnh Lam vẫn sử dụng câu trả lời ban này.

Lý Linh bảo “Phải chú ý một chút!”

Ngữ khí của y chẳng mấy thân thiện, nhưng không hề ra vẻ lấy lệ, so với Lý Càn chân thành hơn vài phần.

“Bác cũng vậy” Lý Huỳnh Lam đáp, cậu biết Lý Tiểu Quân gặp phải chuyện này, nhất định Lý Nguyên Châu sẽ trực trong bệnh viện mỗi ngày, mà người có thể chèo chống công ty lớn như vậy còn có thể là ai khác ngoài bác hai luôn im hơi lặng tiếng của cậu đây.

Lý Linh hiện tại quả thật là bận tới bù đầu, nhưng y sẽ không giống như anh cả lúc nào cũng để mấy chuyện vụn vặt như vậy ngoài miệng, hai người chỉ gật đầu chào hỏi một chút, sau đó đường ai nấy đi.

Lý Huỳnh Lam vừa mới ra khỏi bệnh viện thì nhận được điện thoại của Vương Nghi Hoan, hôm nay hai người hẹn nhau đi ăn cơm. Đại tiểu thư đã tới đón.

Vẫn là chiếc siêu xe màu đỏ kia thu hút mọi ánh nhìn của những người xung quanh, Lý Huỳnh Lam mở cửa ngồi lên, Vương Nghi Hoan liền hỏi “Hôm nay nghĩ gì lại đến bệnh viện thăm mẹ vậy?”

Lý Huỳnh Lam nói “Thế nào chẳng phải tới.”

Vương Nghi Hoan hiểu ý cậu, Lý Huỳnh Lam nếu không đến, Lý Nguyên Châu cũng sẽ giục cậu tới, không bằng bản thân cậu tư giác hơn một chút, đỡ phải gặp phiền toái.

Vương Nghi Hoan vừa định cảm thán một tiếng, đột nhiên nhìn thấy cái gì đó từ kính chiếu hậu, vội vàng phanh lại, chiếc xe dừng ngay giữa đường.

“Mặt cậu làm sao thế???” Đây là lần thứ ba trong ngày hôm nay Lý Huỳnh Lam nghe được câu hỏi này.

Vẫn là câu trả lời kia, nhưng cái lý do này đối phó được với hai người bác của cậu thì còn được, nhưng sao có thể giấu được Vương Nghi Hoan.

“Cậu cho tôi là đồng gốc đấy sao? Đang yên đang lành ngã thế nào mà ngã? Lại còn va đầu?” Lý Huỳnh Lam mân môi.

Vương Nghi Hoan đoán già đoán non “Không phải là cậu bị ông ngoại đánh...”

“Nóibậy bạ gì đấy?” Lý Huỳnh Lam ngắt lời “Đã bảo cậu không sao đâu mà.”

“Không được! Có chuyện gì mà cậu lại không nói với tôi, cậu coi tôi là người ngoài đây à?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Tôi không lừa cậu đâu, là do lỗi của tôi, đi đường không cẩn thận thì ngã”

“Ngã? Ở đằng kia?”

Lý Huỳnh Lam nói “Quảng trường Tây.”

Vương Nghi Hoan ngạc nhiên “Cậu chạy ra chỗ đấy làm gì?”

Lý Huỳnh Lam dường như hơi mất mặt một chút “Sáng hôm qua treo poster mới nên tôi muốn ra coi, mới đứng được một lát chả biết vụn gạch vụn đá chỗ nào bay tới rơi trúng đầu.”

“Đi bệnh viện chưa?”

Vương Nghi Hoan vừa định vươn tay ra sờ, Lý Huỳnh Lam đã nhanh chóng tránh được.

“Không sao, thành vảy rồi.”

“Cậu sao lại tùy tiện như thế, cái này là sự cố liên quan tới an toàn, cậu đã tìm người phụ trách chỗ đó chưa?” Vương Nghi Hoan nổi giận.

Lý Huỳnh Lam tỏ vẻ không có vấn đề gì “Không tìm được, mấy người công nhân chỗ đó nói muốn tìm quản lý cũng vô dụng, chẳng ai dám kêu ca gì với giám đốc Trịnh bọn họ.”

Vương Nghi Hoan vỗ đùi cười “Quỷ sứ, gã đụng phải Diêm Vương rồi!”

Lý Huỳnh Lam bảo cô nhanh lái xe đi “Đừng tám nhảm nữa, đi ăn thôi!”

Vương Nghi Hoan khởi động ô tô một lần nữa ”Thôi, chuyện này cứ giao cho tôi, để tôi thay

cậu xử lý.

Lý Huỳnh Lam không đồng ý lắm “Thôi thôi, nhân viên lao động phổ thông một năm vất vả kiếm được bao nhiêu tiền.”

Vương Nghi Hoan khó chịu nhún vai “Tôi dĩ nhiên sẽ không khai đao với mấy người lao động phổ thông đó, nghe ba tôi nói muốn quản lý mấy đám con sâu làm rầu nồi canh, vừa khéo, giám đốc Trịnh đúng không, dù sao cũng phải trừng phạt một chút cho đáng với khuôn mặt của cậu chứ?”

Lý Huỳnh Lam bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ vẻ có khuyên cũng chẳng có kết quả gì, tùy ý Vương Nghi Hoan vậy.

Sau khi ăn tối trở lại vườn hoa Đông Hỷ, Lý Huỳnh Lam vậy nhưng không lập tức lên lầu, mà tìm một chỗ dưới bồn hoa, ngồi xuống hàng ghế đá sau đó.

Không lâu sau đã thấy một cái bóng người cao gầy xuất hiện, Lý Huỳnh Lam nhìn anh lên tầng, lại liếc mắt nhìn đồng hồ, hai phút nữa là tới chín giờ.

Trong tay cậu cầm một ly hồng trà, không nhanh không vội mà từ từ thưởng thức, cứ như vậy cho tới khi kim giờ đã chuyển qua một vòng, cứ tưởng có khi phải chờ tới sáng mất thôi, bóng người ban nãy chờ mãi không thấy người về nhà, vì thế lại đi xuống, đứng gần người một lúc, rồi mới xoay người rời đi.

Lý Huỳnh Lam đứng lên, duy trì khoảng cách mười mét theo sát anh phía sau, cứ ngỡ sẽ phải

đi rất xa, ai ngờ chỉ đi qua một con phố, người nọ đã dừng lại, sau đó quay đầu nhìn thẳng về phía mình.

Lý Huỳnh Lam bị phát hiện cũng chẳng khẩn trương, ngược lại đi mấy bước thẳng tới trước mặt đối phương, cười cười nhìn anh.

“Đã đổi nhà mới mà cũng không biết đường gọi tôi tới thăm?”

Cao Khôn kỳ thật đã biết có người theo đuôi từ lâu, nghe tiếng bước chân chẳng cần đoán đã biết là ai, sở dĩ anh không lập tức quay lại chính là suy nghĩ xem mình nên giải thích thế nào mới ổn, nhưng cân nhắc nửa ngày vẫn chẳng tìm được lời thích hợp, đối với Lý Huỳnh Lam, nhưng thật sự là anh chưa bao giờ có biện pháp nào đối phó với cậu.

Chính là nhìn nét mặt đối phương, những suy nghĩ đó của anh lập tức bay thẳng tới chân trời, anh nhíu mày nhìn chằm chằm cái trán của Lý Huỳnh Lam, trầm giọng hỏi “Đầu bị sao vậy?”

Một ngày nghe tới câu như vậy đáng lẽ phải miễn dịch rồi mới đúng, nhưng câu hỏi của Cao Khôn ấy vậy mà mang theo một loại thâm trầm khó hiểu, khiến cho đầu tim Lý Huỳnh Lam nhảy dựng.

Ánh mắt cậu lên nhìn anh một chút, hàng vạn hàng nghìn lý do nhảy nhót trong đầu, nhưng dưới ánh mắt áp bách của đối phương, chúng hoàn toàn biến thành bọt nước.

Lý Huỳnh Lam vươn tay lột miềng dán xuống, lộ ra một nốt mụn phần nộn bên trong, nói “Còn thê nào nữa, do ăn ớt nhiều quá, anh vừa lòng chưa?”

31. Quyển 1 - Chương 31: Nhà Mới (2)

Cao Khôn trừng mắt nhìn cái nốt mụn vẫn còn đỏ rực kia, lại trông thấy vẻ mặt hậm hực của Lý Huỳnh Lam, thúc thời ngậm miệng lại.

Lý Huỳnh Lam dán băng lại, nhìn trái nhìn phải một lượt, xung quanh chỉ có một số quán ăn nhỏ và vài tiệm tạp hóa, duy chỉ có một nhà khách, tên là ‘Lữ quán Lệ Tinh’.

Lý Huỳnh Lam nhìn chăm chăm vào cái biển hiệu rách nát kia trong chốc lát, bỗng nhiên chạy vọt lên.

Cao Khôn hoàn hồn, vội vàng đuổi theo sau.

Chỉ thấy sau chiếc cửa sắt rỉ sét là một cái ngõ đen thui bé tí chỉ chứa nổi một người qua, bước lên vài bậc mơ hồ có thể thấy được ánh đèn hờn ám, trong phòng kê rất nhiều giường, có người đang nằm trên đó vung vẩy chân hút thuốc, và cả mấy tiếng ngáy ngủ vang lên liên tiếp, chẳng ai quan tâm sau cánh cửa kia vốn là đường lớn, âm thanh như đổ núi tầng tầng lớp lớp vang lên, càng miễn bần tới cái mùi bí bức tỏa ra trong phòng.

Lý Huỳnh Lam khiếp sợ quay đầu nhìn Cao Khôn, lại thấy bảng giá dán ở góc tường.

Gian một giường: 60 đồng/đêm; hai giường: 50 đồng/đêm; bốn giường 40 đồng/đêm... cứ thế, cho tới nhiều nhất là 10 giường, hay đúng hơn còn gọi là giường chung.

Cậu hỏi Cao Khôn “Anh chọn cái gì?”

Cao Khôn không trả lời.

Lý Huỳnh Lam hỏi lại một lần “Cái – Nào?” Âm thanh mang theo một chút áp lực.

Cao Khôn dừng một lúc, rồi mới đáp “Tám người.” Sau đó vội vàng giải thích “Thật ra chỉ là một giấc ngủ mà thôi, không sao...”

Chỉ là dưới ánh mắt lạnh lẽo của Lý Huỳnh Lam, âm thanh của Cao Khôn nhỏ dần.

Lý Huỳnh Lam cắn răng bảo “Đi dọn đồ...”

Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam định làm gì, anh do dự mãi, nhưng lại thấy Lý Huỳnh Lam định vào bên trong, Cao Khôn vội vã kéo cậu lại.

“Tôi, tôi đi, cậu đừng vào...”

“Anh cũng biết không thể vào à?” Về mặt Lý Huỳnh Lam châm chọc.

Cao Khôn xấu hổ, đợi cho tới khi Lý Huỳnh Lam rút cuộc rời mắt sang chỗ khác, lúc này mới lặng lẽ thở ra, rồi lập tức lên lầu.

Sau cái lần giải quyết ổn thỏa mọi chuyện với giám đốc Trịnh, Cao Khôn cùng đêm ấy đã bị sa thải khỏi đội công trình, hơn nữa còn bị trừ mất non nửa một năm tiền lương.

Vậy nên Cao Khôn chỉ mang theo hai bà bộ quần áo để thay rồi đi tìm nhà khách trên đường Bỉ Dực ở tạm, kinh tế eo hẹp, anh lại còn muốn tiết kiệm chút tiền trước khi tìm được một công việc mới. Kỳ thật anh chẳng thấy khổ sở một tẹo nào cả, nhưng anh biết nếu để Lý Huỳnh Lam nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ mất hứng, vì vậy không định kể cho đối phương.

Ai ngờ, vẫn bị người ta phát hiện.

Cao Khôn cầm mấy cái túi nhỏ xuống lầu, Lý Huỳnh Lam đứng trên vệ đường nhìn đi đâu đó, thấy anh đến thì trực tiếp xoay người bước đi.

Cao Khôn lò dò theo sau, hai người đi một mạch tới vườn hoa Đông Hủy, vừa mới mở cửa căn hộ, Cao Khôn đã nhìn thấy chiếc va li da thuộc cũ kỹ của mình đặt trên bàn trà kê ngoài phòng khách.

Cao Khôn kinh ngạc “Hỉ Nhạc tìm cậu à?”

Lý Huỳnh Lam gật đầu “Đúng vậy, nếu anh ta không tìm tôi, có lẽ tôi vĩnh viễn sẽ chẳng biết chuyện của anh, đúng không?”

Cao Khôn cảm thấy thật kỳ lạ, sao Lưu Hỉ Nhạc thế nào mà lại lén lút liên lạc với Lý Huỳnh Lam, vào lúc nào vậy? Hơn nữa, cậu ta vậy mà không tự nói với mình.

“Tôi chỉ là muốn...”

“Muốn cái gì?” Lý Huỳnh Lam cười lạnh “Muốn gạt tôi thế nào, coi tôi là cái gì mà định bịp thế?”

“Không phải...” Cao Khôn giải thích “Tôi nghĩ tìm được việc mới sẽ nói với cậu.”

“Nói cho tôi biết làm gì?” Lý Huỳnh Lam bỗng phát hỏa “Tôi biết thì có tích sự gì? Tôi là cái gì của anh? Bạn bè? Hay thân thích? Không trả lời được đúng không, thế nên mới tình nguyện đi ở cái chỗ hai mươi đồng một đêm kia, thậm chí còn lừa tôi một cái?”

Nói xong, Lý Huỳnh Lam xoay người vào phòng, rầm một tiếng đóng sập cửa lại! Để lại Cao Khôn bên ngoài á khẩu không biết nói thế nào.

Cao Khôn đứng đực ở đó trong chốc lát, bần thần lựa chọn giữa việc ‘tiếp tục ở lại sống cùng Huỳnh Lam’ hay ‘nên đi thì cậu ấy mới bớt giận’ một lúc rất lâu, sau đó dùng trực giác của mình chọn vào phương án sau.

Anh xách va li của mình, tính toán ngủ trên sa lông một đêm rồi nói tiếp sau, bỗng chú ý tới một một căn phòng lạ kỳ.

Bước vào trong, Cao Khôn vừa bật đèn rồi ngẩn ra.

Chỉ thấy bên trong vốn là nơi chứa đầy đồ cũ, giờ này đã kê một chiếc giường mới, đồ dùng sinh hoạt và chăn đệm đã chuẩn bị tốt để một bên, góc giường vậy mà còn đặt một cái giá sách đơn giản, chồng sách ố vàng nguyên bản được mình lấy dây buộc cẩn thận hiện giờ đã được sắp xếp chỉnh tề lên kệ, phía dưới còn đặt mấy miếng gỗ hương dùng để hút ẩm.

Cao Khôn đứng bên ngoài rất lâu, sau đó mới bước tới, nhẹ nhàng chạm vào những quyển sách trên giá, vẻ mặt thể hiện một loại cảm xúc phức tạp, giống như cảm tạ, lại có vẻ bị thương.

Rồi anh xoay người, bước tới trước cửa phòng cách vách, do dự mãi vẫn gõ cửa.

“Huỳnh Lam, Huỳnh Lam...”

Cao Khôn nhẹ nhàng gọi, anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng miệng chưa bao giờ nghe được tiếng lòng, rồi rầm nửa ngày chỉ nghe được một câu “Thật xin lỗi...”

Lý Huỳnh Lam không để ý tới anh, thẳng cho tới một lúc lâu sau, Cao Khôn vẫn gõ cửa đều đặn không ngừng nghỉ, bên trong rốt cuộc mới truyền ra một tiếng không kiên nhẫn “Biến!”

Bàn tay đang định tiếp tục gõ cửa của Cao Khôn cứng đờ, rồi dần dần nắm lại thành quyền, sau đó anh im lặng xoay người trở về phòng.

Tiếng động bên ngoài cuối cùng đã chấm dứt, trái tim của Lý Huỳnh Lam nguyên bản còn căng thẳng dần dần trở lại bình thường. Trong phòng chỉ có bóng tối đen đặc, cậu ngạc nhiên nhìn chăm chăm lên trần nhà, một tay nhắc lên thò xuống gối đầu của mình mò mẫm.

“Ồng ngốc...”

Trong bóng đêm u tĩnh, một âm thanh khê khàng vang lên, không biết là mắng người kia hay chính mình nữa...

Sáng sớm hôm sau, Lý Huỳnh Lam theo thường lệ mở mắt lúc trời vẫn còn nhập nhèm, thế nhưng cậu không đi ra ngoài, mà lắng nghe tiếng động tới tới lui lui bên ngoài.

Thời gian Cao Khôn thức giấc so với cậu không sai biệt lắm, Lý Huỳnh Lam có thể dựa vào tiếng bước chân và âm thanh đồ vật bên ngoài mà đoán xem anh đang làm gì.

Làm bữa sáng, quét tước, giặt quần áo...

Thẳng cho tới khi làm xong mọi việc vẫn chưa thấy Lý Huỳnh Lam ra ngoài, Cao Khôn lúc này mới cầm chìa khóa mở cửa ra ngoài.

Đợi đến lúc anh vừa mới ra khỏi nhà, Lý Huỳnh Lam sau đó mới ra khỏi phòng, cậu nhìn tô cháo hoa còn nóng hằm hập trên bàn, vẻ lạnh lùng trên mặt dần phai nhạt.

Vở kịch ở trường đến cuối tuần này sẽ công diễn, Lý Huỳnh Lam hai ngày này đi theo bọn họ tiến hành luyện tập, cho nên Vạn Hà đưa cậu đi từ sáng sớm, tới buổi tối mới có thể trở về.

Xe vừa mới tới gần vào trường học, từ xa đã thấy Chu Chí Thành đứng chờ trước cổng trường, Lý Huỳnh Lam xuống xe, Chu Chí Thành vội tiến tới cười nói “Tôi đoán ngay ra tầm giờ này cậu sẽ đến mà”

Lý Huỳnh Lam kỳ quái nhìn hắn “Ngày hôm qua chẳng phải đã nói rồi sao?”

Chu Chí Thành gạt đầu “Ừ, tôi vừa mới xử lý chút việc trên văn phòng, vừa vặn gặp cậu!”

Lý Huỳnh Lam cũng không để ý hai câu nói trước sau mâu thuẫn của hắn, hẹn Vạn Hà giờ đón.

Chu Chí Thành bên cạnh hỏi “Anh Vạn dạo này bận ă? Lâu lắm rồi không gặp anh!”

Vạn Hà đáp đáp “Ừ, tôi dẫn theo người mới, nhưng vẫn săn sóc chuyện bên Lý Huỳnh Lam.”

Chu Chí Thành cười “Anh Vạn làm được mà, nhân tài của Ánh Sáng nhiều lắm, trợ lý lần trước tới cùng Lý Huỳnh Lam trông điều kiện cũng tốt lắm.”

Vạn Hà khó hiểu nhìn về phía Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam thì liếc sang bên Chu Chí Thành, ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như đang cố đâm thủng lớp nguy trang của đối phương.

Chu Chí Thành làm người khéo léo, thế nên trong trường mới được bạn học đánh giá rất cao, nhưng bây giờ hẳn dùng chiêu này trên người của Lý Huỳnh Lam lại chẳng thích hợp tẹo nào. Hẳn lại quên mất tình huống của Lý Huỳnh Lam như thế nào, mà cậu cũng ghét phải thân cận với quá nhiều người, bình thường hay giữ khoảng cách với người ngoài để tránh vài người chạy theo như vịt mà la liếm, mà hành vi lần này của Chu Chí Thành trong mắt cậu chẳng khác nào dối trá và nịnh nọt. Có lẽ là do lần này hẳn cũng hơi quá đà, lại nóng lòng cho rằng Vạn Hà sẽ nói cho mình thông tin gì đó, ai ngờ khéo quá hóa vụng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lý Huỳnh Lam thành công đưa cái ý định kéo gần quan hệ của Chu Chí Thành trở về, nhìn cậu xoay lưng đi, trong lòng Chu Chí Thành càng bức, lần trước hẳn lại nghe mấy người chỗ Thường Tiểu Đồng nói chuyện, sau đó Chu Chí Thành bỗng nảy ra một loại xúc động muốn đập tường.

Đại khái là gần đây rất nhiều bạn học kể rằng nhìn thấy Lý Huỳnh Lam vào trợ lý mới của cậu ra vào trong căng-tin của trường, mà trợ lý kia chẳng ai khác ngoài Cao Khôn. Có lẽ người ngoài chỉ nghĩ rằng tâm tình Lý thiếu gia không tồi nên dạo chơi sinh hoạt bình dân vui vẻ chút đỉnh, nhưng trong mắt Chu Chí Thành hành động này hoàn toàn không bình thường.

Lý Huỳnh Lam đã bao giờ thanh thản như vậy? Đừng nói là trợ lý, ngay cả Vương Nghi Hoan và bản thân mình đi ăn cùng với cậu được mấy lần, dạo phố được mấy lần?

Rốt cuộc Cao Khôn kia là ai? Là gì của Lý Huỳnh Lam?

Chu Chí Thành cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã tới giới hạn.

***** cindy168.wordpress.com

Ở một căn phòng xa hoa bên trong câu lạc bộ đông đúc ồn ào, âm nhạc ầm ĩ chất chứa hòa lẫn với tiếng cụng ly ‘leng keng’, càng tô điểm cho khung cảnh trụy lạc.

Lúc bấy giờ, một tên đàn em tiến tới trước mặt một gã đàn ông, trên mặt gã có một vết sẹo lớn giữa đôi lông mày “Quý ca, anh Khôn tới!”

Diêu Chính Quý nguyên bản còn đang thân thiết với một cô gái châu tròn ngọc sáng, vừa nghe vậy thì lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa, quả thật đã thấy Cao Khôn không biết đã tới từ khi nào. Diêu Chính Quý vội vàng đẩy người trong ngực ra, mấy tên đàn ông trái phải lập tức đứng dậy đưa cô gái kia ra ngoài.

“Mấy đứa ra ngoài lát, ca có chuyện cần bàn!”

Đợi cho đám người râu ria rời đi, Diêu Chính Quý lúc này mới vỗ vỗ sô pha bên người, kéo Cao Khôn ngồi xuống.

“A Khôn uống gì? Rượu hay bia?”

Cao Khôn lắc đầu.

Diêu Chính Quý bấu môi “Vây nước lọc nhá?”

Cao Khôn cầm lấy uống cạn, rồi hỏi “Hỉ Nhạc tìm anh?”

Diêu Chính Quý vốn định cùng người anh em này tán gẫu một lát rồi mới vào đề tài chính, không ngờ Cao Khôn chẳng thèm quanh co, gã cả giận “Sao, nó không nói với anh chú định im luôn đấy à?”

Cao Khôn lắc đầu “Chuyện đã qua rồi.”

“Qua cái rắm ấy mà qua, anh đây sao lại có thể nhịn mấy cái chuyện vô lý nhường ấy cơ chứ! Mẹ nó, thằng đó là ai mà dám coi chú như quả hồng mà nhéo, mà cũng đến hỏi xem Diêu Chính Quý ta có đồng ý hay không.”

“Quý ca”, Cao Khôn nhìn vẻ mặt đen xì của Diêu Chính Quý, khuôn mặt chẳng hề đổi sắc “Không cần phiền anh đâu.”

Diêu Chính Quý thở dài thườn thượt, rồi vỗ vai Cao Khôn “A Khôn, anh biết chú nghĩ gì, chú lúc nào cũng nhịn người khác, chẳng lẽ chưa bao giờ cảm thấy mấy điều đó không đáng lắm sao? Chú cứ tính chờ cho kẻ xấu gặp báo ứng, nhưng bản thân chú cũng chẳng hề ít tội?”

Cao Khôn lại nói “Nhân nào quả nấy, em rất tin điều đó.”

“Đừng hi vọng...” Diêu Chính Quý không ngừng lắc đầu.

Đàn em bên cạnh thấy bầu không khí có chút căng thẳng, thì vội vàng đi ra nói “Quý ca, trước hết không bằng tìm công việc khác giúp anh Khôn?”

“Đúng!” Diêu Chính Quý lúc này mới nhớ ra “Anh đây có mấy chỗ, bao ăn ở tất, đãi ngộ không tệ đâu, làm nửa ngày cả ngày gì đều được, chú có thời gian thì dẫn Hỉ Nhạc đi xem.”

Nghĩ nghĩ lại bỏ thêm một câu “Nghề nghiệp đứng đắn lắm!”

Cao Khôn gật đầu “Cảm ơn.”

Diêu Chính Quý thấy anh như vậy, rồi chẳng nhịn được mà nhắc khéo “Chú muốn gì thì cứ nói, nhớ lấy, anh đây vĩnh viễn chờ chú em, cả ông chủ Kim nữa.”

Cao Khôn không đáp.

“Mẹ!” Diêu Chính Quý nhú mày, đẩy anh “Được rồi được rồi, coi như anh chưa nói.”

Cao Khôn vẫn dùng câu nói kia “Cảm ơn” sau lại bảo “Em còn có việc...”

Diêu Chính Quý hiểu rõ tình hình người trước mặt, mỗi lần tới những nơi như thế này ở lại chẳng tới mười phút, vì thế cũng bất đắc dĩ mà phát tay “Rồi rồi, đi nhanh lên đi, đừng làm chậm trễ cuộc vui của anh đây!”

Cao Khôn gật đầu, đứng dậy ra ngoài.

Chờ tới khi người đã đi xa, đàn em lúc này mới lẩm bẩm một câu “Anh Khôn đúng là nghiêm túc quá...”

“Anh mày còn không hiểu tính nết nó hay sao, xích mích nhỏ như hạt đỗ xanh như thế chẳng hề hấn tới nó” Diêu Chính Quý ngã người ra sau ghế.

Đàn em hỏi “Vậy chuyện này tính thế nào?”

“Vấn đề chỗ kia của nó” Diêu Chính Quý nhú mày “Anh mày ở đây...”

Đàn em hiểu rõ “Để em đi làm.”

“Nói chuyện trước, đừng xuống tay nặng quá, A Khôn không dễ nói đâu.”

“Em hiểu” Đàn em cầm di động lên rồi ra ngoài. cindy168.wordpress.com

Chỉ là Diêu Chính Quý mới vui vẻ uống được vài ly rượu, đàn em kia không ngờ đã trở lại, vẻ mặt thâm trầm, ghé vào lỗ tai gã “Quý ca, người không ở đó.”

Diêu Chính Quý ngẩn người “Nghĩa là sao?”

Đàn em đáp “Em vừa mới phái người đi tìm, nhưng đầu kia nói họ Trịnh và họ Vương cũng không ở trong đội nữa.”

“Đi đâu vậy?” Diêu Chính Quý khó hiểu “Trốn à?”

Đàn em lắc đầu “Không, là bị sa thải, nghe nói tham ô nguyên vật liệu trong công trường với tiền lương

của công nhân, không ít tội.”

Sao mà trùng hợp thế?!

Diêu Chính Quý nheo mắt.

Hay bị người ta giành trước?!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hung-than>